

LYŠKÁNORA 89

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Dešten 1079 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Obliny * Álfheimské zpěvy * Ach ouvej *
* Záborcův plán - část druhá *

Motto tohoto čísla

„...Umím kouzlit magii...“
Nathaniel Ašer Ben Diaron

Obliny

Jorchen Kierke

*Po stranách korbele půvabné obliny
na pivo natěšen, skrápí mi vous sliny
Blíží se... Obliny jsou takřka růžové
a já tak žiznivý... jenomže... Bohové!
Ruměnec... Hrozná věc - kam jsem to vlez!
Do knajpy s obsluhou nahoře bez...*

Álfheimské zpěvy

Haakon Helmgard

Proč obryby zpívají

To bylo ještě za časů, kdy dna nezačala pomalu stoupat. Bílá ploutev, pramatka všech obryb putovala s Velkým hejnem širošířím modrým světem. Žili a putovali v poklidu. Velké hejno rostlo a sílilo. Pruhovaný hřbet, jeden z mnoha otců, byl onoho cyklu poněkud neklidný. Byl to hodný a moudrý samec, ale viděl vždy víc a dopředu než ostatní. Proplouval sférami. Už tehdy Bílou ploutev varoval. A pak to přišlo, z čista jasna. Byli to krakeni, krvežíznivá monstra s ostrým zobanem a se spousty chapadly. Začali velké hejno masakrovat. Krakeni navíc spojili síly s krvavými žábrami. Obryby jsou mírní tvorové, neumí bojovat. Velké hejno bylo rozprášeno do všech koutů světa. Byly to zlé časy, běda obrybám, běda. Bílou ploutev to velice rmoutilo a trápilo, a když přišla o Stříbrolesklého, svého nejoblíbenějšího samce, rozhodla se pro poslední vzdor. Shromáždila v ledových vodách zbytky velkého hejna. Samců bylo žalostně málo, jak se

snažili celý cyklus chránit svůj potěr. Bílá ploutev rozhodla, že vyrazí do boje celé velké hejno, samci, matky, tety i potěr. Naštěstí se k velkému hejnu přidali přibuzní, delfi skokani, usměvaví braši s ostrými zuby. Na pomoc připlul i šik nebojácných, černobílých kosatků. Řež to byla ukrutná. Moře zrudlo krví, kam až oko dohlédlo. A když Bílá ploutev pozřela velkého krakena, bylo po boji. Oslavy nebraly konce, trvaly mnoho cyklů. Pak ale přišli čtyřploutví. Zbabełci, schovávali se nad hladinou. A jednoho dne lapili Bílou ploutev do sítě. Veliký žal se rozlil ve všech mořích. Velké hejno rokovalo, co s ním bude. Pruhovaný hřbet moudře rozhodl: “Vy všichni jak jste tady, rozplujte se do všech moří, najděte Bílou ploutev, ptejte se čtyřploutvých. Jinak naše plémě zhyne”. A tak i v dnešních časech obryby brázdí moře, teskní a hledají svoji matku.

O Winfridu Sovákovi

Winfríd Sovák býval vždy velmi statečný. Již ve čtrnácti si z uloupil v Helmgardu svoji první ženu Solweigu a záhy mu povila dcerku Olwe. Tehdejší krul z dukerů Góth Modrovous chtěl stvrdit spojenectví se Sováky sňatkem, a tak se staršinou Sováků domluvili druhý sňatek s Eómyr Šilhavou. Ta sice moc krásy nepobrala, ale to mu bylo fuk, zase měla velké věno. Osud tomu nechtěl a Winfríd se zamiloval do Jiříčky, chudé sirotky podkoního. Jejich vztah se tutal, ale když Jiříčka v maštali povila dovoječata, muselo se s pravdou ven. Byli to kluci jako buci, Wynd a Erkel. Winfríd měl ohromnou radost. Vzal tedy Jiříčku za svoji třetí ženu. O pět zim později si Winfríd přivezl z Gotlandu válečnou kořist, dvě ženy, Gudrun a Ingeborg, s nimiž měl syny Oláfura, Ejka a dceru Hilgu. Dalo by se tak říci, že vedl plný Elfi život. Jak ale děti začaly dospívat, začalo jít do tuhého. Ženy v domácnosti se neustále hašteřily a hádaly. Jedna s druhou kuly pikle proti třetí. Prostě husej vzduch, jak v trollím hnízdě. Jednou dokonce Eómyr vyrazila Solweig čtyry zuby, pác v loži dnes měla přijít řada na ní. Winfríd měl rád všechny, ale ženy po něm chtěly, které že prý z dětí bude po něm vládnout rodové větvi a rozhodovat o

majetku. Jednoho dne všechny ženy připravily večeři, každá za sebe. V hodovní siní si všechny daly ruce v bok a spustili na Winfrída, ať rozhodne. Winfríd to vyřešil po svém, bejkovcem, a byl klid.

Bajka o Jabbbe

Smráká se a na mýtině ve Velké Bukovině je slyšet jen křik nočních ptáků. Ze severní strany přichází kolibavým krokem velký medvěď Morco. Z jihu pak majestátně kráčí dvanáctérák Ímrill. Západní vítr přinese na křídlech orla Falfúra a východní stranou přihopsne malá myška Jabbaka. Velký Morco se před ostatní zvěří chvástá: “Sem nejsilnější z ostrova, nikdo se mi nepostaví, a když se někdo takový najde, toho roztrhám”. Ímrill na to: “Já sem zas nejrychlejší. Mám nejsilnější běhy a bystré smysly, každému uteču”. Ani Falfúr nechce zůstat pozadu: “Můj zrak je neostřejší ze všech. Všem uletím tak vysoko, že mne nechytí”. Všichni se podívají na Jabбку. Malá myška se choulí u země a praví: “Sice sem slabá a poloslepá a navíc pajdám, ale mám v podzemí pelíšek, kde se schovávám”. “Chachá”, smějí se ostatní zvířata. “Každý tě přepere”, burácí Morco. “Každý tě chytí”, směje se Ímrill. “Hi hi, poloslepá, ani neuvidíš, kdo tě sežere”, směje se Falfúr. V tu ránu na mýtinu vpadnou elfí lovci. První zareaguje Ímrill, kterého varují bystré smysly. Přeskočí křoviny a utíká seč mu síly a běhy stačí. Ale nikdo není rychlejší než šíp. Dvanáctérák klesá k zemi a barví zem krví. Statný medvěď máchá silnými tlapami, ale proti ostrým kopím v rukou mnoha elfů nemá žádnou šanci. I on klesá mrtev proklán mnoha ranami. Každý silák na hovno, když nepřítel nerovno. Orel Falfúr sice vyletí tak vysoko, že ani šíp se k němu nedostane. Ale elfové jsou trpěliví lovci, hlídají si tečku na obloze. Po mnoha hodinách letu a boji s větrnými víry, orel Falfúr vyčerpáním padá k zemi, kde ho elfí lovci ubijí. I trpělivost přináší vítězství. A malá Jabbaka? Tak ta vklouzne do své nory, kde přečká všechny krutosti světa. V pelíšku má velké zásoby a je tam bezpečno. Malá moudrá Jabbaka ví, že nejdůležitější na světě je domov, otcina a vlast, nikoli síla a rychlost a moc. A tak, malá elfata, pamatujte vždy na malou moudrou Jabbaka.

O Moudrém Sigismundovi

Jednoho rána, Órullin, obrybář z Dukerů, hodný a spravedlivý elf, vyjel na moře lovit ryby. S první sítí vytáhl na svojí pramici elfího stařečka. Stařeček byl promrzlý a polomrtvý, a tak mu Órullin třel nohy a ruce. Dal mu napít i své silné medoviny. Náhle si uvědomil že stařečka zná. Byl to Ingolfúr, taktéž Duker, syn Murmalla, bohatého obchodníka s kožešinami. Vypytával se stařečka, co se vlastně stalo? Stařeček jen tupě zíral a neřekl ani slovo. Později, když ho vzal k sobě domů, se u domácího krbu

posilnění silným ježčím vývarem se stařeček rozplakal. Že prý ho v noci hodil do moře syn - Murmallo, že prý je už starý a v domě nezastane žádnou práci a jen ujídá ze společné misky. Órullin se spravedlivě rozněval: “To snad není možné, elf elfu vlkem. Já to takhle nenechám”. A nazítří si sjednal audienci u Sigismunda Moudrého, hlavy rodu Dukerů. “Pane, to přeci není možné, chovat se takto k otci, k elfovi, k sobě blízkému. Jsi spravedlivý a moudrý, potrestej Murmallo, on je zlý elf”. Sigismud se zachmuřil, dlouze přemýšlel, a pak pravil: “Pošlete pro Murmallo, poslechnu si i jeho”. Zanedlouho bohatý obchodník dorazil. “Pane, nevím, proč pro mne posíláš. Jestli de o mého otce, tak sem se neprovinil proti žádnému právu, zvyku ni obyčejí. Je starý, nepotřebný, přišel jeho čas. Jen ujídá mladým mladým a silným”. “Pane, to to přeci nejde, je to jeho otec”, rozhořčeně praví rybář Órullin. Sigismud moudrý se znovu zamyslí a řekne: “Ty, Murmallo, máš syna?”. “Ano pane, mám Eitrika, je to silný a dobrý lovec. Proč?”. “Přiveď ho zítra sem, zatím je slyšení u konce”. “Ale pane...”, hořekuje rybář. “Dost, zítra rozhodnu”. “Nazítří se opravdu všichni sejdou u Sigismunda, který začne otázkou na mladého Eitrika: “Hochu, nemyslíš, že již nastal čas na to, aby i tvůj otec přenechal řízení vašeho domu mladšímu?”. “Nemyslím na nic jiného a nemůžu se již dočkat, otec se jen váli s ženami v kožešinách, vínu holduje a nechá všechny na sebe dít”. “Máš tedy mé svolení Murmallo v noci vyvést na moře a tam ho vyhodit”, káže Sigismund. Murmallo je jako opášený. “Ale pane, to... to... přeci nemůžu...”. “Jak nemůže? Žádný obyčejní zvyk mi v tom nezabrání”, vložil se do toho Eitrik. A ten den Murmallo vzal pod svoji střechu zpět stařečka Ingolfúra, neboť i on zjistil, že zvyk a obyčej není vše a že nejdůležitější je být a zůstat pravým elfem.

Rozpočítavadlo:

Sedí trollík na skále hraje si tam na krále na koho se koukne toho trollík bouchne.

Příslloví:

Láska je jako vystřelený šíp, mnohokrát můžete vystřelit, ale jen jednou zasáhnout.

Kde není bolest, nic se nenarodí.

Jdeš-li na moře, oběťuj bohům jednou, jdeš-li do války oběťuj dvakrát, ženiš-li se, ani bozi ti nepomohou.

Ach ouvej

Jorchen Kierke

*V Salidě v podloubí v přistavní hospodě
divný chlap přežíval o chlebu, o vodě
když dveřmi ho vyhnali, oknem tam vlez
v koutě se klepal jak toulavý pes
ach ouvej, toulavý pes*

*Po čase zdomácněl, sem tam mu hosti
kus chleba hodili, kuřecí kosti
z korbělů dosrkal, co na dně zbylo
co vypít nestihl, prostě se slilo
ach ouvej, do měchu slilo*

*Jak se stal štamgastem, za sklínku lékorky
vyprávěl zvědavcům všelike historky
báchorky z vlastního divného života
co se nák zašmodrch, podivně zamotal
ach ouvej, zašmodrch, zamotal*

*A příběhů, bohové!, vskutku znal přehršel
sypal je z rukávu jako prach, jak popel
hlaholil od stolu, tak jak den za dnem šel
muž v modré sutaně jménem Nathaniel
ach ouvej, divovous Nathaniel*

*Napohled nepříliš zřejmého původu
poněkud srstnatý... přesto elf od zrodu
po matce Ašer a po otci nejspíš Ben
v Salidě přijat a Salidou pohoštěn
ach ouvej, přijat a pohoštěn*

*Už jak se narodil: plánován, chtěný!
Zplozený z konjunky muže a ženy
ve středu světa, kde skrýval kdys Gwendarron
zaniklé praměsto praelfů Diaron
ach ouvej, praměsto Diaron*

*Tak tam jej povili před léty mnoha
za ten čas zmužněl, vyrostla noha
tenkrát se nepyšnil huňatým vousem
když rodiče zoufale křičeli: Jdou sem!
Ach ouvej, zoufali: Jdou sem!*

*Kočovní kejklíři s divnými zvířaty
všimli si Benovy nezvyklé podstaty
šestnáct let, uloupen, obrázel svět
s potulným cirkusem Oblud a Skřet
ach ouvej, Oblud a Skřet*

*Po šňůrách, štacích těch šestnácti roků
nezbylo vzpomínek, ni slzy v oku
zlé údobí pozřela mlhavá prázdnota
s bezcílným tápáním po smyslu života
ach ouvej, po smyslu života*

*Až jednou tak po čísle řekl si dosti
a za komediantskou minulostí*

*udělal rázně a provzdýcky veta
(Obluda nenašli, jen za měsíc Skřeta)
ach ouvej, ostatky mrtvého Skřeta*

*Mnich Diaron za drobné dával u žbrlení
na schodech u Chrámu Matky rozhrěšení
co tulák Ašer táhl k skryšši pod mostem
tam známý byl zas jako Nathaniel Ben
ach ouvej, Ašer nebo Ben*

*Pak přišla zima, s ní hluboké sněhy
zamrzla řeka, kry pokrýly břehy
podmostí přestalo být místem k žití
zbývalo udat se, nechat se chytit
ach ouvej, nechat se chytit*

*Jenomže cesta je k šatlavě dlouhá
jak se Ben Diaron ulicí plouhal
zablhl budovy v bělostném štuku
spojené zdívm do úhledných shluků
ach ouvej, baráky v shluku*

*Ašer Ben přemohl dusivý kašel
přes zeď si zakrátko cestíčku našel
a začal se učit, od píky, skromně
v univerzitní vývařovně
ach ouvej, vývařovně*

*Přes den myl nádoby a po večerech
skrz roztáté průzory v okenních sklech
jež rozmrazil dechem či chlupatou dlaní
sledoval přednášky metodou odzírání
ach ouvej, metodou odzírání*

*Často ho viděti, jak v sněhu stál
zahalen v kožích a pletený šál
přes mrazu na oknech ledové květy
když hltavě pojímal mimické věty
ach ouvej, vykládá věty*

*Do jara ovládal pár mocných čarů
umění změnit se na mlžnou páru
i formuli k nabytí původní podstaty
či zmizeti v dýmu, když plivne si pod paty
ach ouvej, plivne si pod paty*

*Zkrátka a dobře Ašer Ben Nathan
do léta věděl, že dost už je nadán
v oblasti umění vykouzlit magii
a to, prosím, bez zkoušek, bez peněz, bez Chlii!
Ach ouvej, bez všech, i bez Chlii*

*A tak šel do světa... a skončil v Salidě
žaludek kručí zas písničku o bidě
den za dnem, dokola, jak rzivý kolovrat
dveřmi ven, oknem zpět, žebrat a v koutě stát
ach ouvej, v koutě stát*

*Naděje? Beznaděj? Spojitě nádoby!
Zbývá jen jediné - prosebné rádobý*

*k almužně napřahat soustavně dlaně
vyprávět báchorky a čekat na ně
ach ouvej, na koho? No přeci na ně!*

Záborecův plán - část druhá

Jorchen Kierke

Rujná oliheň

“Žíla...”, zařval Kušbaba.

“Tady!”

“Nechápu to Gerllode”, křičel úplně
mokrý a prokřehlý Wulfgaard, “Prostě to vůbec
nechápu. Jsou skoro v přesle a zůstávají zalezlí...”

“Vojenská taktika. Prostě to neřeš, lež na
dně a buď rád, že jseš rád”.

“Hadinec...”, ohlásil Menhorian Halabus
z druhé lodi, “Chyt’ se mě...”

“Dobrý”, vydechl Zoltar, když přepadl
přes bort.

“Jak může být vojenská taktika střílet
jako spolek starejch bab?”

“Vy táhněte Záborce!”, byl slyšet
Menhorianův naléhavý hlas, “Je támhle. Támhle!”

“Tak dělej, dědku plesnivej!”

Do bortu se zapíchl šíp a o kus dál
zasyčela ve vodě ohnivá koule. Potom dostala přímý
zásah jedna z pramic nalevo. Pohltil ji olejnatý oheň
a hořící muži vyskákali s řevem do vody. Zasyčeli
jako ta koule.

“Prášil? Tady... Mužena? Muženo!!!”,
křičel Kušbaba na vyděšeného hobita běžícího
ledovou vodou, “Naskoč, hochu!”

“Pádlujte, dělejte!”, opřel se Moskyt do
vesla.

“A proč teda neatakujou tu Voliheň?”

Rujná oliheň v dálce vysílala smluvený
signál, jako by se nic nedělo.

“Protože prostě proto!”, zařval Gerllod.

Někdo zařval.

“Dostali Tjureho!”, ječel Menhorian z
druhé lodi.

“Slyšeli jste to? Dostali prej Tjureho”,
běžela zpráva od úst k ústům.

Numští vypluli na volné moře a ukázalo
se, že hlavní hrůza se odehrává na pláži. Tady byla
voda zcela klidná. Vojenská loď, kterou z tohoto úhlu
již pohltila mlha, pálila směrem k pláži. Gerllod by
jistě dal Wulfgaardovi za pravdu, kdyby nebyl
zasvěcen do tajemství, proč.

Blížili se k Rujné olihni. Trpaslík Bolbuch
nevěřicně sledoval pobřeží.

“Měli jsme štěstí. Gwendarronský
královský vyrazili na zteč. Něco tady smrdí. Mám na
to čuch”.

Už viděli, jak dělají ten signál. V koši měli
rozdělaný oheň a mávali před ním mokrou dekou.

“Támdle!”, křikl nějaký muž na palubě a
ukázal směrem k Nurnským.

Vedle něj se objevil Hlavatka s
Vladachem Krvavým.

“Kterýpak vy jste?”

“Kušbabovi!”, zamával Kušbaba.

Gerllod nasadil bolestnou grimasu.

“Ho hó. Vítejte na palubě, pánové”, zvolal
Hlavatka, “Chyťte se lana!”

“Jak se ten cápek dostal na palubu Olihně,
to mi teda není jasné”, zachmuřil se barbar Tjure,
když obě pramice šťastně přirazily k třetí, již prázdné.

“Počkej”, zarazil se Yasper, “Tak voni tě
nakonec nedostali?”

“Ne”.

Barbarova Iněná halena byla v oblasti
hrudi nasáklá krví. Jak Nurnští vylézali postupně na
palubu, ve světle palivového koše bylo vidět, že
Tjureho zranění nebylo jediným z té noci. Jenomže
slaná voda a nebyvalé vypětí přehlušily bolest. Ta se
dostavila později.

Rujná oliheň vyčkávala ještě asi nějakých
čtvrt hodiny, možná o chlup déle. Námořníci
pomáhali vytahovat muže z poškozených pramic.
Hlavatka si byl vědomý, že vody brázdí ne jedna, ale
dvě nepřátelské lodi, ale to, že je dosud neobjevily,
přikládal svému námořnímu umění. A také si byl
jistý, že Rujnou oliheň vybrali dobře. Že je to rychlá,
pocitivá loď, na niž ty kocábky vojska nedosahují ani
z poloviny. A potom, byla tu výtečná posádka.
Výtečná, i když notně prořídla. Hlavatkovi zůstalo
všehovšudy pět mužů. Ostatní přišli o život nebo
svobodu. Ale hlavně, že mu zůstal Krakatec.
Kormidelník, jemuž bezvýhradně věřil. Potom, když
si byl mořský vlk jistý, že už nikdo nepřipluje,
přikázal Krakatci nabrat vítr do plachet. Palivový koš
byl svržen do moře a Rujná oliheň potemněla.
Záborec se přidružil k Hlavatkovi a Kušbabovy muže
opustil.

Nurnští si zalezli někam do kouta a
přikryli se plachtami. Postavili hlídku. Vůbec si
nepřipadali jako v bezpečí. Navíc jim byla zima a byli
mokří. Ale pluli, a to bylo hlavní. Kurs - severozápad.

Stav mužstva

Ráno vyšlo mdlé slunce. K Nurnským
přišel nějaký námořník, představil se jako Ohlávěk,
Hlavatkův člověk, a nabídl Nurnským kotlík horké
kořalky s vodou, aby se jim rozproudila krev. A
pozval je na shromáždění na střední palubě, k němuž
mělo dojít asi tak za hodinu. Prý se mají zatím
spočítat.

Kušbaba tedy vyzval Prášila, aby vše
zapsal, a hlásil jména jedno po druhém.

Panoptikum, které se toho rána srotilo na
střední palubě, připomínalo výron nemrtvých zpoza
hřbitovní zdi. Jako by se otevřely hroby. Ti muži byli

bledí, nevyspalí, ztuhlí zimou, zakrvácení. Bylo zřejmé, že od Turmegu značně utrpli. Na můstek nad hlavami prořídleho srocení vystoupil Hlavatka a představil sebe coby kapitána lodi, Krakatce coby jeho pravou ruku a kormidelníka a další čtyři muže. O zbytek mužů přišel v Ravě, toto bylo torzo jeho posádky. Oznámil tedy, že je dost možné, že bude třeba posílit stav z ostatních zdrojů, tyto muže zacvičit, vycepovat. Potom předal slovo starému Záborci, muži, který za těch pár dní, co utekly od shromáždění v Turmegu, zestárl a sešel snad o deset patnáct let. Starý pan Záborec hlasitě chrchlal a oznámil, že z jeho mužů nezůstal nikdo, že padli do léčky vojenské setniny tam nad Zamoří, a vyjevil přesvědčení, že ta státní lůza šla na udání, o čemž neměl nejmenších pochyb. A pravil, že jestli v tom měl někdo z přítomných prsty, že skončí věru zle. Potom vyzval další přítomné předáky, aby oznámili stav mužstva. Kušbaba ohlásil jedenáct mužů, jednoho nezvěstného. Vladach Krvavý dopadl velmi zle. Zůstali mu tři muži, sice muži jako hory, krolli kolohnatí odněkud z jeskyní, ale přišel o podstatnou sílu a to mu vzalo náladu. Šikmooký Chálid se naopak tvářil poměrně vítězně. Došlo mu, že se svými osmi muži, z nichž minimálně pět dosahovalo kvality Vladachových kumpánů, ovládá podstatný díl bojové moci. Byl přesvědčen o své převaze nad Vladachem Krvavým. Kušbabu a jeho muže vůbec nebral v potaz. Od samého počátku je přehlížel. Minimálně od toho nešťastného souboje na Záborcově dvorku, což je ale vlastně jedno a to samé.

Potom se slova znovu ujal Hlavatka a dle početních stavů přidělil kajuty. Upozornil ale, že chlapi si tam budou muset napřed uklidit, protože loď je po převzetí ve velkém nepořádku. Veškeré nepotřebné věci mají hodit prostě přes palubu. Nurnští měli nárok na tři kajuty, což nebylo věru mnoho.

Co kapitán Hlavatka vlastně mínil tím nepořádkem a těmi nepotřebnými věcmi, seznali Nurnští záhy poté, co je Ohlávек přivedl ke dveřím. “Bydlíte tadlejc, tadlejc a eště tadlejc...”, ukázal na dveře. “Dobrý bydeničko vinšuju”.

A odplouhl se pryč. Kvapně. Věděl proč. “Fuj, to je ale smrad!”, chytíl se za nos Menhorian Blathel, když Jasper otevřel dveře.

“Á, do hajzlu!”, zbledl Horác Lipový, když to uviděl.

Na zemi ležela lehce již zamřelá mrtvola nějakého muže, zpod postele trčely nohy dalšího. Na první pohled nebylo pochyb, že v kajutě došlo k bitce na ostří nože.

“Asi námořníci náký”, odušil Jasper, ten šikovný zámečník, co se přiznal do Moskytovíc rodiny.

“Z Ravy, hm...”, špitl Blathel. “Uklid’te někdo ten svinec”, přikázal Gerllod Moskyt.

“A kam s něma?”.

“No kam? Přes palubu přece...”.

“Bafni tu cejchu”, nařídil Zemikosa

Bolbuchovi, když převálil nebožtíka na zažloutlé prostěradlo, “Tak bafni to přece...”.

“No dyť jo, porád...”.

“A vy vosatní tak blbě nečumte... To jste ještě nikdá neviděli pořádného chlapa uklízet?”.

Druzi mlčky utvořili uličku.

Když Nurnští dali kajuty jakž takž do obyvatelného stavu, bylo už po poledni. Během úklidových prací zaregistrovali, že naproti přes chodbu bydlí muži z posádky a Vladachovi krollové. Ti neuklízeli. Budovali hnízda, či přesněji řečeno pelechy. Nurnští se dohodli, že u svých kajut budou držet vartu a kajuty důsledně zamykat. Osazenstvo lodi zdálo se být velice nesourodým, ačkoli dosud vládla poměrně dobrá nálada. Dobrá proto, že se mužům podařilo šťastně opustit břehy, kde vládly gwendarronské zákony, s nimiž se dostali do křížku. Ta dobrá nálada podpořená skutečností, že Hlavatkův kuchař vydával pravidelnou teplou stravu, neměla ale trvat dlouho. Trvala do pozitřejšího večera, do okamžiku, než Rujná oliheň nečekaně a velmi prudce změnila kurs. Ani muži, nevyklí pobytu na moři, si toho nemohli nevsimnout a zpráva se velmi rychle roznesla. Mezi pasažéry zavládla citelná nervozita, jež vyústila ve vynucené shromáždění na střední palubě, kdy Záborec musil pustit něco informací. A informace, které pustil, spustily lavinu událostí. Přitom toho mnoho neřekl, jen tolik, že skutečným cílem plavby je souostroví Kodgick, konkrétně jistý Tichý ostrov. Hlavatka podotkl, že cesta tam bude trvat asi čtrnáct dní, podle toho, jak vtr a bohové moří dovolí, a že bude třeba šetřit se zásobami, poněvadž pro jistotu je nutné držet určitou železnou zásobu i na cestu zpátky, kdyby došlo k něčemu nepředloženému. Hlavatka byl mořským praktik každým coulem, ale na klidu to rozvášněné atmosféře nepřidalo.

Záborec řekl, že účelem podniku je vyrabování napěchovaného skladiště zlatých slitků, jež by se mělo nacházet ve vsi blízko přístaviště. To už ale dav pod Záborcem hučel a někdo vykřikl, že na Tichém ostrově je obávaný pracovní tábor a že silně pochybuje, že by ona dotčená vesnice byla jen tak obyčejnou vesnicí. Navíc Kodgicčané si na zlato nenechají sáhnout, to je jisté. Záborec řekl, že nic se nejl tak horké, jak to přinesou, a přikázal Hlavatkovi, aby vyvalil soudek s kořalkou a že je výpravu třeba zapít.

“To podšup je sviňsky! Bežradlu neny chlab!”, vztyčil pěst Šikmooký Chálid, ale jeho tvář neodrážela jednoznačně záporně ani kladně emoce, “Bežradlu neny chlab!”.

Mezi jeho muži to zašumělo. Někdo z jeho druhů na něj něco křikl.

“Jag sum řek, tag sum řek. Sviňsky tag! Bežradlu neny chlab!”.

Postupně se zvedly další pěti.

“Bežradlu neny chlab!”, křičeli jeho muži.

Nějaký krol se ohnal a vleplí jednomu z

východňanů záhlavec. Začala strkanice, Nurnští se rozhodli pomalu vyklidit prostor. Potom ale námořníci vyvalili sud a narazili ho. Muži začali pít. Co pít! Chlastat!

Kdo drží vládu nad Rujnou olihni?

Situace na lodi během těch dvanácti dní, které nakonec plavba k Tichému ostrovu trvala, by se bez nadsázky dala nazvat vysoce turbulentní a dopředu těžko předvídatelnou. Že něco není úplně v pořádku Nurnským došlo tehdy, když se dostavili muži od Šikmookého Chálida s požadavkem na uvolnění dvou kajut ve prospěch jejich vlastních lidí. Požadavek byl oznámen ve vši slušnosti a velmi stroze a Nurnští si vzali čas na vystěhování. Namísto toho ale zamkli, slezli se v jedné z kajut, zajistili petlici a v dusné atmosféře rozvíjeli strategické debaty, jak si zajistit co největší bezpečí. A tehdy se definitivně řeklo a rozhodlo, že Hadinec není žádný Hadinec, ale Zoltar Zemikosa, a že Mužena je Horác Lipový, jemuž se někdy přezdívala Libový Horác, a že Kušbabova tlupa jednou provždy neexistuje, je tu jenom Nurnská družina, a té velí Moskyt Krochta, kapitán GKA, tedy žádný Stařena, žádný špina chlap ani zločinec. A Nurnští dali Kušbabovi najevo, že má v zásadě dvě možnosti - tedy buď jít s nimi nebo proti nim. To dá rozum, že si vybral tu jedinou schůdnou, při které měl jakous takous šanci na přežití, a nijak zvlášť celou věc nekomentoval. Prostě beze slova, respektive jen s mírným brbláním, předal velení a schoukl se do sebe. Dost pravděpodobně toho už na něj bylo moc, skončil jeho sen, jeho vize, život měl v troskách a teď byl na cestě k Tichému ostrovu na lodi, ze které nebylo úniku. A z Kodgicku jej vždycky jímala takřka posvátná hrůza, mezi lidmi jeho zrna o souostroví kolovaly hotové legendy. Z Kušbabovy bandy jednou větou prostě nezbylo nic. Vlastně něco ano. Menhorian si přizísko Halabus ponechal na věky věků. Byl na tuto epizodu svého nevzrušivého života zřejmě v zásadě pyšný. Menhorian Nocturno Halabus Blathel z Cairn. To jméno prostě mělo jaksepatří zvuk.

Někdy na druhý či třetí den zmizel Záborec a pár mužů, těžko soudit či příslušnosti, klepal na dveře a shánělo se po Krakatci. Nurnští postavili hlídku na chodbě a kontrolovali přístupový prostor, o nějž se dělili s posádkou i se smradlavými krolly Vladacha Krvavého. Potom přišla zpráva, že Záborec i Krakatec byli z rozhodnutí Šikmookého Chálida vzati do zajetí. Východňan údajně převzal kontrolu nad můstkem a především zásobárnou potravin. Potraviny stejně nikdo nevydával, zřejmě od okamžiku, kdy Krakatec či Záborec přestali vydávat rozkazy. Co se stalo s Hlavatkou, to nebylo jasné, ale objevily se spekulace, že zmizel. Následkem těchto nadmíru vážných zpráv Vladach Krvavý srotl své muže a opustil s nimi kajuty včetně osobních zavazadel. Dle hrdelních výkřiků bylo zřejmé, že jdou do ostřejší střety, tedy na šturm. Nurnští se do ničeho

nepouštěli, strategicky drželi chodbu a veškerý jejich život se odehrával pouze v kajutách. Těžko říci, co se nahoře semlelo, ale do pozdní noci nikdo z Chálidových mužů nepřišel převzít nárokovanou kajutu. Dalo se tedy soudit, že Žlutí se věnovali činnosti vyššího významu.

“Hlavně žádný hrdinství...”, nabádal své muže vůdce Moskyt.

Tvář měl bledou únavou a přemýšlením, jak nejlépe z celé situace bez úhony ven.

Nejistota trvala pár dní, Nurnským nebylo zřejmé, kdo kormidluje loď a kdo jí velí, někteří z námořníků dřepěli zalezli ve svých kajutách, ale nikdo do jejich chodby nepřicházel. Ramar se občas vyplížil na výzvědy, ale průzkum na malém ohraničeném prostoru byl obtížný a nebezpečný, proto zprávy, jež počinášel, byly kusé. Leč obrázek o situaci na lodi střípek po střípku skládal jako mozaiku.

Ukázalo se, že Šikmooký Chálid ovládá půlku lodi a Vladach Krvavý tu druhou. Ti dva předáci po zřejmě krvavém střetu si loď rozdělili dohodou. Muselo tomu tak být, protože důsledně kontrolovali svá teritoria, ale rozmišky a střety nevyvolávali. Tím tedy nesporně přešel zajatý Záborec s Krakatcem, aniž by změnili celou, pod vládu Vladachovu. Potom se z nějakého důvodu stalo, že propustili Krakatce. Vladach nakráčel do podpalubí se svými krolly, Krakatec v jejich středu, a obsadil kajuty v levé části chodby, jež momentálně byly buď prázdné nebo v držení Hlavatkových mužů. Ramar špiclováním vyzjistil, že Hlavatka se už našel, vyhlásil loajalitu Vladachovi Krvavému a vynutil si propuštění Krakatce, který měl na námořníky zřejmě nemalý vliv. Kde se Hlavatka skrýval po celou dobu, co byl Krakatec držen v cele, to nebylo jasné, nicméně Hlavatkovi muži údajně jednomyslně vyslovili potěšení rozšířit řady mužů Vladacha Krvavého, čímž se počty hlav mezi jednotlivými uskupeními značně vyrovnaly. Toto dali Vladachovci najevo bujarou veselící v těsné blízkosti ležení Nurnských, tedy přes chodbu, a Nurnští byli nuceni dát nesmlouvavě najevo, že mají silné a ostražitě hlídky, a že polovina chodby včetně kajut vpravo je jejich nedotknutelným a výsostným územím.

A potom se zčistajasna objevil Záborec, byl bledý a ztrápený a vyjevil přání, aby se Kušbaba dostavil do kapitánské kajuty, teď už kajuty Šikmookého Chálida, kde mělo být dohodnuto příměří.

“Jdu já”, řekl Gerllod Moskyt, “Kušbaba už tady nešěfuje”.

Záborec se nejistě rozhlédl po tvářích přítomných, kteří pomalu přitakali.

“Jo”, řekl Kušbaba, “Už tady nešěfuju. Šěfuje tady pan Moskyt”.

“Říkáme si teďkonc Nurnský”, pravil Zoltar Zemikosa a založil ruce na prsou.

“Nurnský, hm... Dobrá tedy... Můžete se večer, pane Moskyde, dostavit?”.

“Můžu...”.

Šikmooký Chálid byl v dobrém rozmaru a usmíval se na celé kolo. Kapitánská kajuta se vybavením a rozmístěním dekorací změnila do podoby stepního stanu. Když vstoupil Krvavý Vladach, pozdravil Chálida coby kapitána lodi, a ten se rozzářil ještě víc. Bylo patrné, že Chálid uchopil moc a nezdálo se, že by byl připraven se jí vzdát. Během schůzky, která trvala asi hodinu a během které muji pojedli něco sucharů se špekem a popili červeného vína, se domluvili na nových pořádcích. Šikmooký Chálid je kapitánem této lodi a se svými muži její ozbrojenou ostrahou. Muži Vladacha Krvavého jsou Chálidovou posádkou. Hlavatka, který zde byl také přítomen, úslužně pravil, že se pokusí šéfovy kolohnáty v krátké době vyučit námořnímu řemeslu. Tedy pokud to bude v jeho silách. O Záboreci nepadlo ani slovo. Na Gerlloda v zásadě směřovaly dva dotazy - tedy za prvé kde je Kušbaba, a za druhé zda má jakožto Kušbabův zmocněnec nějakých námitek k novým pořádkům. Na to Gerllod odvětil, že Kušbaba se necítí dobře a že námitek, pokud je mu známo, nemá, tedy určitě ne zásadních. O tom, že Kušbaba už není šéf, raději pomlčel. Necítil se příliš jistý v kramflcích a seznal, že není třeba zbytečně tahat všechny karty z rukávu. Prostě situace na lodi se změnila a to bylo nutné brát jako fakt. Když Gerllod opustil kapitánovu kajutu, všiml si, že Krakatec stojí na svém místě, tedy za kormidlem, a když jej mýjel, slušně ho pozdravil. Kormidelník mu neméně slušně odpověděl. Kroll, který mu stál za zády ledabyle opřený o zábradlí, se velice zle zakabonil.

“Tak, pánové, dejte všechno jídlo, co máte v báglech, na hromadu”, řekl Gerllod, když se vrátil do kajuty, “A řekněte to i ostatním, a ať se sem urychleně dokolíbají”.

“A vo co jako jde?”, zeptal se Bolbuch.

“Jde o to, že odtedka je všechno jídlo společný a bude se vydávat na přiděl. Lodní kuchyně je totiž zavřená a už to tak zvostane, a zásobárna nám nepatří a evidentně patřit nebude... Tak to je...”.

Do kajuty se onedlouho doploughali i ostatní z vedlejších kajut se skromnými kusy žvanců v podpaží a náručích.

“Hlásím předem, že toho moc není”, řekl omluvně Wulfgaard na přivítanou.

“A já hlásím ještě míň”, ozval se Blathel, “A mám dojem, že tenhle klobás je už trochu zelený”.

“Vyhoď to! Je to ouplně zamřelý!”.

“A co tu dělá tendle?”.

“Kdo?”.

“Tendle...”.

“To je přece Záborec”, odvětil nechápavě barbar Tjure.

“To vim taky”, zamračil se vůdce, “Ale co tu dělá?”.

“Neměl kam jít”, řekl Blathel, “Přišel k nám na cimru s prosíkem a my ho vzali pod ochranu”.

“Jo, pod ochranu”, přitakal Tjure,

“Zzelelo se nám ho”.

Záborec nasadil útrpný úsměv. Vypadal jako někdo, kdo skutečně pomoc potřebuje.

“A Kušbaba taky říkal, že by bylo lepší...”, pokrčil rameny kouzelník, “Že by prostě bylo lepší, kdyby byl na naší straně. Že když je teď konec potřebnej... že máme být slitovný...”.

“Kušbaba nemá co říkat”, houkl vůdce Gerllod Moskyt, ale potom pravil: “Dobrá tedy. Ale bude spát s váma”.

Uvědomil si, že je lepší mít Záborece na své straně než na straně nepřátelské, a navíc, stařec toho mohl ještě hodně vědět.

“Jo”.

Kajuta, kterou sdílel nevzdělaný barbar Tjure s nerozhodným kouzelníkem Blathelem, zdrceným Kušbabou a ještě zdrcenějším Záborem, byla situována jako nejbližší směrem k východu na palubu.

Nátlak

Asi o dva dny později se stala Kušbabovi ta velká nepříjemnost. Mladý Ohlávěk to byl, kdo jednou vpoledvečer uctivě zaklepal na dveře kajuty, kterou s Nurnskými sdílel pan Záborec, a když Menhorian Blathel otevřel dveře, ještě uctivěji smekl a pravil, že kapitán Chálid si přeje s panem Kušbabou osobně hovořit ve věci zásadního významu. Yasper, stojící tou dobou na vartě a vynořivší se z tmavého kouta chodby, sice zaprotestoval, zda by neměl být zpraven vůdce Gerllod, ale Kušbaba už stál ve dveřích a řekl, že věc není záhodno odkládat. Bylo na něm vidět, jak je potěšený tím nečekaným zájmem. Zřejmě se předtím cítil být nedoceneným a jaksí odstrčeným, což věru nebylo divu, a navíc Ohlávka zběžně znal, přes Záborece. Byl to Hlavatkův muž, údajně známá ravská přístavní figurka. No a někde tam pod schody na horní přídovou palubu se mu přihodila ta velká nepříjemnost, tam totiž dostal deku. Deku je vojácký výraz, ale deku znají i námořníci. Deku znají i příslušníci zločinných spolků. Deku je obávaná věc, protože když člověk dostane deku, je sám a nikdo mu nepomůže, a všichni ti tam kolem, kterým nevidí do tváře, jsou tu kvůli němu a chtějí se bavit a chtějí mu dát za vyučnou. A ti muži, kteří na Kušbabu hodili deku, se bavili notně, o tom nebylo sporu, zavlekli jej někam dolů a tloukli do něj tyčemi obalenými hadrem a kopali do něj, a když je to přestalo bavit, tak prostě odešli. Ale Kušbaba si byl jistý, že ti, co mu to příkoří přivodili, byli krollové. Vladachovi krollové. Smrděli věru odporně a ten jejich hrubý smích byl nezaměnitelný.

Nějakou dobu Kušbaba ležel tam, kde ho nechali, ale netušil, jak dlouho. Čas pozbyl podstaty. Nevraceli se, a to bylo dobré. Deku byla nasáklá krví. Po nějaké době, když nabral síl, pokusil se pohnout údy. Bolely ho, ale snad neměl nic zlomeného. Pomalu se vymotal z deky. Byla tma. Plazil se po schodech vzhůru, všechno ho bolelo, na jedno oko

skoro neviděl, jak bylo napuchlé. Otevřel dveře na střední palubu. Tma. Jen naproti zahlédl komihavé světlo lucerny. Poznal Ohlávku, jak tam sedí na bedně s provazy a ledabyle klátí nohama. Dýmil z kukuřičné faječky. Kušbaba v duchu zájásal a klátivým ztěklým krokem se vydal vstříc mladíkovi.

“Zbili mě, chlívové...”, ucedil skrze napuchlé dásně.

Jazyk měl ztěklý a zdřevěnělý.

Ohlávěk na něj pohlédl a vyfoukl kouř.

“Dojdi pro kapitána!”, sykl Kušbaba.

“Mám pro vás vzkaz, Kušbabo”, pronesl

Ohlávěk a odplivl tabákovou slinu.

Kušbaba strnul.

“Do rána se máte rozmyslet, jestli patříte k nám nebo ne”.

“Ke komu jestli patřím?”.

“No k nám, přece, k Vladachovcům”.

“Ale to snad...”.

“Ještě vám má říct, že při špatný odpovědi tamto byla jen dětská plácanice, chápete? Plácanice...”.

Kušbaba byl zlomený. Dopotácel se na cimru. Tjure držel hlídku, otevřel tomu nebožákovi dveře. Barbar probudil Blathela, společně pak Kušbabu uložili do postele a vyzvěděli, co se semlelo. Od této noci už Kušbaba odmítl opustit kajutu. Prostě se zařekl, že jediné jakž takž bezpečné místo je tady. I nočník mu spolubydličci museli nosit vylévat.

“Prostě ho vylákali a rozbili mu držku...”, dokončil Tjure vyprávění, když s Blathelem podávali hlášení vůdci.

“A z toho plyne co?”, otázal se důležitě

Moskyt.

“Že jsou mazaní...”, pravil Menhorian.

“A silný...”, doplnil Tjure.

“Ne”, zavrtěl hlavou vůdce, “Plyne z toho poučení”.

“Poučení?”.

“Jo, poučení. Nikdy nechod' pryč. Zvlášť ne v noci a sám. A vyžaduju, aby to každé důsledně dodržoval”.

Záborec vypráví o Tichém ostrově

Záborec byl tím, co se minulé noci přihodilo Kušbabovi, jehož už za tu dobu považoval za přítele, neskonale zdrcen. Objednal se k rozhovoru s vůdcem Nurnských Moskytem a Gerllod svolal všechny, vyjma zesílené hlídky. Pan Záborec se dostavil i s mošnou, jediným to majetkem zde, a vyňal z ní několik lejster.

“Jsem vděčný za váš postoj, pánové”, začal a druzi postupně utichli, “Jsou informace, které jsem si minil zachovat do poslední chvíle, ale nazrál čas, abych tak učinil dříve, než jsem zamýšlel”.

A s tím na prýčně rozložil mapu.

“Tichý ostrov, pánové”.

Nurnští semkli rozježené hlavy kolem starce. Šlo o mapu ostrova, o tom nebylo sporu. Bylo na ní zakreslené pobřeží, zdálo se, že i poměrně přesně, ale žádné jiné detaily, vesnice, usedlosti, lesy, kopce, prostě nic. Pouze v levé třetině táhla se do hloubky ostrova ostrá puklina až k bezejmenné sopce na severu. To, kde na mapě leží sever, druzi pouze tušili podle toho, jakým způsobem kartograf zachytil sopku. O vzdálenostech neměli tuchu ani zbla.

“Co to je?”.

“Mapa Zvaru, vlastně Tichého ostrova”, odvětil stařec, “Víc se mi nepodařilo získat. Mapa Tichého ostrova podléhá i na úplatky prolezlém Kodgicku přísnému utajení. Tedy alespoň mně se k žádné nepodařilo dostat”.

“To je teda dost divný”, odušil Bolbuch, “K tomu by moh být jenom jeden důvod”.

“Co máš na mysli?”, zeptal se Zoltar Zemikosa.

“Muklovskéj lágr”.

“Teď jste uhasil hřeb na hlavu, pane Bolbuch. Trestanecká kolonie Korima. Pojmenovaná na počest korunovace krále Korima Kodgického ve dvanáctém roce nového tisíciletí”.

“Hm. To se mi teda vůbec nelíbí”, řekl Wulfgaard.

“Mně taky ne”, usoudil Ramar.

“Korima ale nebude naším cílem”, snažil se uklidnit Nurnské pan Záborec, “Potřebujeme najít přístav. Zajímá nás skladiště. A skladiště musí být v blízkosti přístavu, to je jistý”.

“Jistý je, že když nás lapnou, skončíme v Korimě”, namítl Bolbuch, “Pouštět se do křížku s kodgickou mocí, to je vošajstlich. A to vůbec nemluvív rovnou to šibenici”.

“Kdo se bojí šibenice, nemá tady co pohledávat!”, rozhořčil se Záborec, “Rozumíte, chlapi? Jenom tvrdý chlapy potřebujeme. Tvrdý, odvážný. Vůbetavý...”.

“Klid, Záboreče...”.

“Pro... promiňte, pánové”, zarazil se stařík, “Prostě jsem chtěl jen říct, že to bude jen šup sem, šup tam. Žádný zbytečný štráchy”.

“Tomu bych rozuměl”, pokýval uznale hlavou Zoltar Zemikosa a poškrábal se v rozkroku, “Prostě šup sem, šup tam. Chápete? Vlítnout tam, sebrat co se dá a zmizet. Navíc z tý mapy doslova cejtim zlato... A na to já mám čmuch...”.

“Jo, tak Zemikosův čmuch, to už je pádný argument. To zas jako jo”, promnul si bílý vous bývalý trestanec Bolbuch, “Kvůli Zemikosovu čmuchu bych šel i do Korimy, kdyby bylo třeba”.

“Vy všichni s tím souhlasíte?”, zeptal se jen tak pro formu Gerllod, i když si byl dobře vědom, že jiná alternativa, než vylodění, se jim nenaskytne.

“I ty, Horáci?”.

“Já? Jasné”, kývl na souhlas hobit, “Vlítne tam, vemem zlato a hajdy domů”.

“A víš vůbec, Horáci, kam to vlastně plujeme?”, optal se Wulfgaard.

“Ne”.

“Dobrá, něco vám řeknu”, ztišil hlas Záborec a posadil se na prýčnu, “Moc toho nevím, ale poslouchejte”.

Nejmenší z ostrovů Kodgického souostroví kdysi dávno nejspíš ani neměl jméno. Tehdy se ani Kodickému souostroví neřikalo Kodgické. Neřikalo se mu zřejmě nijak, nebo prostě Ostrovy. Je ale známo, že největšímu z ostrovů říkalo se Zvar. Z anonymity zpěněných vln mořských bezejmenný ostrov, nejmenší z Ostrovů, vyzdvihl jistý Chalmán Kodgick, zvaný Mořské Zvíře, obávaný pirát a uchvatitel. Ten se svou krvežíznivou tlupou roku 742 zakotvil na zmíněném neúrodném, nehostinném ostrově a zbudoval na něm malé opevnění, jež pojmenoval po sobě, tedy Kodgick. Odtud podnikal nájezdy na okolní ostrovy, jež si po devítiletém úsilí podmanil. Období uchvacování nadvlády se později říkalo Chalmánova válka, ačkoli ve skutečnosti o žádnou regulérní válku nešlo. Chalmán Zvíře prostě podnikal nájezdy a drancoval a podstatou jeho úspěchu spíše byla legenda, která kolem něj vznikla a jež jej předcházela. Obyvatelé okolních ostrovů kolikrát raději Chalmánovi vyhlásili loajalitu a zahrnuli jej dary ještě dříve, než se objevily jeho lodě na pobřeží. Buď jak buď, Chalmán Zvíře sjednotil ostrovy pod svým vlivem a od těch dob se jim říká Kodgické souostroví. Roku 753 Chalmán přesídlil z nehostinného Tichého ostrova na největší z ostrovů jménem Zvar a vědom si své velikosti přejmenoval jej na Kodgick. Jméno Zvar připadlo mu příliš nehostinné. Z časů Zvířetových nedochovaly se žádné písemnosti, veskrze je doloženo, že data a historické realie z dob Chalmánovy války a dob po ní jsou historickou rekonstrukcí, jejíž zdroje pramení z legend o Chalmánu Zvířeti. Písemná dokumentace přišla až se vznikem Kodgického království, které je datováno k roku 842, nicméně zajímavé je, že většina pramenů z dob pozdějších a absolutně většina pramenů současných uvádí jako vznik Kodgického království rok 742, v některých starých archiváliích je uváděn také rok 753. Jisto je, že z dnešního pohledu je Chalmán Kodgick, zvaný Mořské Zvíře, považován za prvního krále Kodgicku. Jisto je také to, že po Chalmánově smrti roku 783 bylo jeho tělo převezeno zpátky na Tichý ostrov a pohřbeno na místě, kde stálo v té době již opuštěné a polorozbořené opevnění Kodgick. V roce 892 k tehdy bouřlivě celebrovanému padesátiletému výročí vzniku Kodgického království byla na Tichém ostrově na místě, kde stálo opevnění, postavena Chalmánova mohyla s hrobkou. Ostatky vzácného muže byly v ní s pietou uloženy. O ostatky Otce Ostrovů, jak se Chalmánovi Zvířeti tou dobou přezdívalo, převzali péči girumští mniši, kteří zde položili základy kláštera a nového Chalmánova řádu. Chalmán Zvíře je dodnes považován za svatého muže a uctíván. K Chalmánovu vysvěcení došlo roku 895 po vystavění kláštera. Někdy v roce 1012 na Tichém ostrově, který do té doby sloužil k udržování památky Otce Ostrovů, byla vystavěna věžnice pro zvláště

nebezpečné zločince, jak lze usoudit z několika mlhavých údajů v historické literatuře. Dá se předpokládat, že neúrodný ostrůvek obývaný příslušníky Chalmánova řádu byl pro kodgické představitele vládnoucí moci vynikající volbou pro zbudování trestnice. Je ale nasnadě, že oněmi zvláště nebezpečnými zločinci byli míněni odpůrci momentálního panovníka a jím nastoleného režimu. Dle všeho panovník, jenž nechal trestné zařízení vybudovat, se jmenoval Korim. Král Korim vládl až do roku 1049, kdy byl svržen během puče známého jako Šavlový tanec. Moc převzal Korimův vzdálený bratranec Osirich Girumský a dal velkodušně zatčenému Korimovi okusit jeho vlastní medicíny, když jej v roce 1050 nechal převézt do Korimy. Osirich Girumský byl násilně zbaven vlády roku 1061 za takzvané Noci ohňů, kdy moc nad Kodgickým královstvím přešla do rukou uprchlíka z kobek Tichého ostrova a předáka odnože Britvy, jistého Krutěcha, zovajícího se od těch dob Krutěchem Ostrým. Krutěch Ostrý vládne Kodgickému království dodnes, ale říká se, že má hodně nepřátel. Není divu. Po Noci ohňů svého předchůdce nechal poslat do korimských kobek.

“Co to byla ta Britva?”, přerušil Záborecovo vyprávění Menhorian Blathel.

“Jistá girumská gilda, mladý pane. Zdá se, že velmi obávaná”.

“Co je to Girum?”.

“To je jeden z kodgických ostrovů”.

“Nám je ale vcelku jedno, kdo na Kodgicku vládne”, ohradil se Gerllod Moskyt, “My potřebujeme vědět hlavně o tom Tichým ostrově”.

“Moc dalšího toho nevím, pánové”, odvětil Záborec, “Vlastně už nic”.

“A když teda chlap z tý Britvy, ten Krutěch, uzmul korunu, tak tam teďka ta Britva vládne?”, zeptal se Wulfgaard.

“Zabíháme do přílišných podrobností, pánové”, odpověděl stařec, “Ale mám takový svrbění, že ten ostrý chlapík svý bývalý přátele začal pronásledovat. Jsem toho názoru, že nemálo z jeho kumpánů skončilo v Korimě”.

“Mám pocit, že na tom Tichým ostrově můžeme zažít poměrně krušný okamžik”, vyslovil názor barbar Tjure.

“Projednou s tebou úplně souhlasím”, přitakal Bolbuch.

“Ale bude tam zlato, a to je přeci víc, než nějaký nepohodlí”, nechal se slyšet Zemikosa, “Zlato za to stojí”.

“Já ti teda nevím...”, řekl Yasper.

Wulfgaard se na barvířova syna podíval rozpačitým pohledem.

“Teď jenom, abysme se k ostrovu dostali bez potíží”, řekl Ramar a ukázal ke stropu.

“Zvládneme to, když dodržíme základní zásady bezpečnosti”, řekl vůdce, “To znamená: zůstat v kajutách, držet zdvojený hlídka a udržovat se v situačním obraze skrzeva průzkumníky”.

“A kdo bude průzkumník?”.

“No Ramar přece. Už ukázal, co umí...”.

“Ale nemůže přece všechno vodřit jen Ramar...”, namítl Wulfgaard.

“Já bych moh”, nabídl se Matvej Žíla, “Kdyby vám to teda nevadilo”.

“Žíla!?”, věnoval vůdci nesouhlasný pohled trpaslík Bolbuch.

“Zastanu leccos, co Ramar”, zatvrdil se Matvej, “Mám zkušenosti. Jsme takřka jistí ze stejného vrhu”.

“No...”, vyhrkl Ramar.

“To jistě”, zamračil se Gerllod, “Vo tom neni sporu”.

“Tak jak teda?”.

“Tak teda jo”.

Tě noci potom Matvej Žíla zmizel a od té doby jej nikdo nespasil. Možná jeho zkušenosti přeci jenom nebyly tak velké.

Dva tučty hodin

Kouzelník seděl schlíple na prýčně a v duchu si nadával, proč sem vlastně vůbec šel. Proč neuposlechl vůdceva přísného zákazu opouštět kajutu. Mohl se bránit, mohl prostě zmizet. V hlavě na to měl. Ale na druhou stranu - měl vůbec právo zmizet a nechat tam Tjureho napospas osudu? Napospas smrdutým krollům? Navíc byl hospodárný, hospodárný k energii, již ukrýval spoutanou v hlavě. Neraď ji vydával, oslabovalo jej to. Ale co mohl dělat? Nebo snad bylo tu nějaké třetí cesty? Skryté a všespásné, již si snad nevšiml? Třetí cesty měl nejraději. Bývaly nejméně... nejméně vyhrocené. Bývaly schůdné. Vedly prostě, jak to jinak a lépe říci, prostě středem. Ale tady žádné, zdá se, nebylo. Nebo že by snad on, ten Tjure, o nějaké věděl? Pohlédl na barbara po levici. Tjure seděl s rukama zkříženými na kolenou a tvářil se ještě schlípleji než kouzelník sám. Ne, ten ani žádnou nehledá.

“Tak jak, pánové?”, zaslechl Blathel hrubý hlas jakoby ze sudu nebo z veliké dálky.

Tjure se na Menhoriana podíval, otevřel ústa, ale nevydal hlásku.

“Slyšíš, hovade!?”, houkl kroll, který stál u dveří, “Pán Vladach se ptá. Hu!”.

A vrazil Menhorianovi políček. To jej probudilo. Tomu krollovi říkali Chábrd a jeho tlapy připomínaly lopaty. Elf pohlédl na Vladacha Krvavého, který dřepěl na židli obráceně opěrkou dopředu a hladil si černý vous.

“Ptám se, kurva, jak jste se rozhodli”.

Tjure se znovu otočil na Menhoriana.

“No, já...”, odvětil Blathel a věru z Halabuse v něm nezbylo nic, “Já se musím poradit s ostatními... Musím jim to navrhnout... Taký nejsem vůdce... a... prostě... Ale zeptám se...”.

“Ne! Ty se nezeptáš!”, křikl Vladach a oba krollové v kajutě položili chlupaté pracky na zbraně, “Ty jim to nařídíš! Dávám ti den na to, abyste

přede mnou všichni do jednoho poklekli a vyhlásili mi veřejně naprostou oddanost, rozumíš!? A ty to zařídíš, páč když ne, tak zmizíš a už tě nikdo nikdá nenajde!”.

“Ty rozumíš!?”, zopakoval jeden z krollů, “Pač esli nerozumíš, tak kch!”.

A přejel si rukou po hrdle. Gesto to bylo nadmíru výmluvné.

“Kchhh!!!”, houkl Chábrd, ten druhý.

Tjure se mračil, ale pomocnou ruku příteli nepodal. Cívil do zdi, pamětliv Bolbuchovy přednášky o očním kontaktu mezi mukly. Tenkrát v Turmegu, to byly ještě zlaté časy.

“Řekni mi... Rozumíš?”.

“Ano”.

“A ještě jedno mi řekni. Kolik má den hodin?”.

Krollové začali horečnatě přemýšlet, což bylo patrné z toho, jak jim škubaly mimické svaly.

“Dva tučty, pane Vladachu...”.

“Právě tolik času ti zbejvá...”.

“Ano...”.

“A teď vypadni”.

Menhorian s Tjurem se zvedli a kroll jim ustoupil z cesty.

“Ty ne, barbare”, rozkázal Vladach.

“Ale já...”.

Vladach Krvavý počkal, až se za zdrchaným kouzelníkem zavřely dveře do kajuty.

“Vším jsem si, že jseš zapšklej. To nemám rád”.

“Ale já... já ne...”.

“Budeš mi svojí oddanost muset dokázat pořádně...”.

“Ale...”.

“Jak se jmenuje ten váš šéf?”.

“Mo... Moskyt...”.

“Děláš si ze mě šoufky?”, zakabonil se Vladach.

“Vla... vlastně Kušbaba”.

Vladachova tvář se roztáhla do úsměvu a krollové se rozřehtali.

“Jo... tak ten Kušbaba, ten do té doby, než přede mnou všci pokleknete, tak ten Kušbaba do té doby prostě zmizí...”.

“Ale jak...”.

“A když nezmizí, tak zmizí tam ten Halabus”.

“A... a... a...”.

“A s ním jasně že i ty...”.

“A... ale...”.

“A teď už konečně vypadni, hovado blby”.

Krollové se polekaně podívali na svého pána, ale ten se zdál být nadmíru spokojen. Tak se spontánně rozřehtali.

“Hovado blby, hehe”, smáli se kolohnáti, když přátelsky vystrkávali Tjureho ze dveří. Chábrd dal barbarovi štulec tlapou, až Tjuremu vyrazil dech.

Menhorian Blathel seděl zkroušeně na posteli a mlčel. Kušbaba ležel na kavalci a vyprávěl nějakou veselou příhodu o Prášilovi, o tom pravém, před Wulfgaardem. Tjure si dřepel vedle kouzelníka.

“Reks mu to?”.

“Ne”.

“Co budeme dělat?”.

“Nevim. Máš nějaký nápad?”.

“Ne”.

“Co po tobě ještě chtějí?”.

“Ani se neptej”.

“Neptám se... ale chtěl bych to nejspíš vědět...”.

Tjure se podíval na Kušbabu a v okamžiku, kdy jej zlosyn nemohl vidět, přešel si rukou přes hrdlo.

“Ale ne!”.

“Ale jo...”.

“Co budeme dělat?”.

“To vopravdu nevím”.

“Asi bysme se měli někomu svěřit”.

“Asi jo...”.

* * *

Tjure zabušil na dveře hlavní kajuty Nurnských smlouvené znamení a řekl: “Tjure...”.

“Dáte si s náma kartičky?”, zeptal se Wulfgaard a začal michtat, “Vo prašule”.

Zemikosa udělal chlapům místo. Tjure si sedl a zavrtěl hlavou.

“Co je s tebou, barbare?”, plácl ho po zádech Horác Lipový, “Když se to vezme kolem a kolem, tak je nám tady houby zle, ne?”.

Tjure pokrčil rameny a podíval se na Blathela. Ten zase pohlédl na vůdce Moskyta. Gerllod Moskyt se zarazil. Popíjel s Bolbuchem z polní láhve a byl už trochu vláčný.

“Co tak čumíte, vy dva?”.

“My?”, věnoval kouzelník pohled Tjuremu, ale ten to zase nechal na něm, “My jen... přišli jsme se jen zeptat...”.

“No a na co jste se přišli zeptat, co?”.

“Jen jestli je nějaký plán...”.

Bolbuchovi poklesla čelist.

“Jaký plán máš na mysli?”, nechápal vůdce Nurnských.

“Plán na to, ke komu se přidáme...”.

“Zbláznil ses? K nikomu se přidávat nebudeme. My jsme přece Nurnský, chápeš? Nurnský!”.

“Ale měli bysme se k někomu přidat...”.

“Nó...”, přidal se Tjure.

“Třeba k tomu Vladachovi...”.

Chlapi přestali hrát a užasle kouzelníka pozorovali.

“Ten Vladach vypadá jako docela rozumnej chlápek...”.

Moskytovi chvíli trvalo než pochopil, co se mu to tady Menhorian snažil navrhnout. Krev se mu hrnula do spánků.

“Nó...”, špitl Tjure.

Po barbarově připomínce vůdce vybuchl.

“Vypadněte vocad!”, řval jako smyslů zbavený, “Ať už vás tady nevidím”.

* * *

Šli spát, nebo lépe řečeno zaspali. Záborec s Kušbabou tušili, že se něco děje, ale nechápali, co. Nálada v kajutě vyděděnců byla stísněná. Ale ráno to bylo ještě horší. A navíc, čas se krátil.

“Co budeme dělat?”, zeptal se Tjure.

“Nevim... Já prostě nevím...”.

“No ale něco dělat musíme”.

“Já vim...”.

“Ale co teda?”.

“Nevim”.

“Když je přemluvíš, tak já tamtoho už nějak krocnu”.

“Budu to muset zkusit... Přemluvit je...”.

“Koho chcete krocnout?”, zeptal se Kušbaba.

“Někoho prostě... To je jedno...”.

“A neměl by to vědět tady pan Záborec, kterej to tu vede? A samosebou i já?”.

Bylo zřejmé, že Kušbabovi už otrnulo, našel v Záboreci smysl svého života a upnul se na něj.

“Ne”.

“Tak jdem za nima?”, šťouchl barbar do elfa.

“Jo”.

Ať dělal, co dělal, žádnou třetí cestu neviděl. A přes noc se to samo nevyřešilo - alespoň se to nezdálo.

* * *

Tjure se zhluboka nadechl a spustil: “Gerllode, jdeme za tebou”.

Družinový vůdce strnul, Nurnští ustali v rozdělané činnosti.

“Tudle Menhorian by ti chtěl něco jako říct”.

“Vo co, do háje zelenýho, zase kráčí?”.

“Jsme slabí”, pravil namáhavě Menhorian

Blathel a ve tváři se mu uhnízдила barva ovčího syra, “Měli bysme se k někomu přidat. Říkali jsme si tudle s Tjurem...”.

“Jo, to jsme si říkali”, přitakal barbar a zatvářil se navýsost odhodlaně.

“Prostě jsme si říkali, že ten Vladach Krvavej, že je nám vlastně tak nějak kulturně blízkej...”.

“Co že jste si říkali!?”, zahromoval Gerllod.

“Že bysme mu mohli jako říct, že za nim stojíme...”.

“Tak nějak jsme si to vopravdu říkali...”.

potvrdil Tjure, “Viceměně”.

“Viceměně!”, zdvihl obočí Bolbuch.

Zemikosa civěl jako vyoraná myš. Nevěřil vlastním ušim.

“Vy dva jste se normálně zbláznil”, odušil Wulfgaard, “Mígló se vám to v lebeních”.

“Prostě se nad tím zamyslete”, nedal se Blathel, “Jenom se zamyslete. Nic víc. Sami tady na lodi nemáme sancí”.

“A dost!”, zaječel Moskyt a vypadalo to, že se na kouzelníka vrhne. Zemikosa jej chňapl za jedno rameno a Bolbuch za druhé.

Menhorian si odevzdaně dřepel na pelest, doslova se zhroutil jako domeček z karet. A potom neudržel a prostě všechno vyklopil. Tjure se tvářil jako hromádka neštěstí, rýpal se v nose a přitakával.

“Takže voni vás prostě sviňsky vydírají, jo?”, zahrozil pěstí směrem ke dvěřím Zoltar Zemikosa, “Tak to jim teda nedaruju. Jako že se Zemikosa jmenuju a jsem jistýho barvíře a Krteny syn!”.

“Proč jste to, vy volové, neřekli hned?”, zeptal se Gerllod Moskyt, “Proč jste si to tutlali jako nějakéj velkej tajem?”.

“Páč jsme mysleli, že vás přemluvíme...”, řekl Tjure.

“A poněvadž jsem myslel, že tu bude nějaká hladká střední cesta”, odvětil Menhorian.

“Jako že se to všechno samo nějak vyřeší, jo?”.

“No”.

“Aha...”.

* * *

Nurnští jako by ožili. Konečně měli něco, čím by se zabavili. Konečně měli zřetelný a uchopitelný cíl. Bylo třeba jednat, a to rychle. Zbývalo už málo času. Dohodli se na tom, že zabijí Kušbabu. Už ho nepotřebovali, a s tím, jak se přilepil na Záborce a zase se začal domáhat svého postavení, začínal být věru otravný. Prostě ho zabijí a předloží Vladachovi, čímž rozptýlí jeho pochybnosti. A sestaví delegaci, která zatím učiní přesný opak. Nurnští vyhlásí loajalitu kapitánovi Rujné olihně, Šikmoockému Chálidovi. To Vladacha Krvavého vyřídí.

A tak se i stalo. Vraždu Kušbaby si vzal na starost Zemikosa s Tjurem. Bylo to snadné. Prostě si jej zavolali do kajuty, vytvořili kolem něj kruh, vůdce Moskyt pronesl několik vět o tom, že danosti bývají velmi vrklavé a proměnlivé a tudíž obvykle záhy neplatí, načež jej Tjure přetáhl přes hlavu tyčí a Zemikosa mu do zad vrazil kudlu. Pro jistotu. V dece potom jeho tělo přenesli před Vladachovu kajutu, Tjure zabušil a uctivě ohlásil splnění úkolu.

Potom, když hlídka oznámila, že na chodbě je vzduch čistý, vyrazil Gerllod Moskyt doprovázený Ramarem navštívit Šikmoockého Chálda. Ten muž jim evidentně nedůvěřoval, ale když vyložili karty na stůl, tedy co kuje Vladach Krvavý a jak se Chálda snaží připravit o kapitánskou kajutu, přijal jejich vyjádření loajality a stal se nejsilnějším mužem na lodi. Nurnští učinili velmi dobrý tah, od té chvíle již pořádky na lodi zůstaly neměnné, nikdo nezmizel, nikdo nebyl zbit a nikdo vydírán. Navíc Hlavatkovi muži se po vzoru Nurnských přidali na stranu Chálda také a Krvavému

Vladachovi zbyly oči pro pláč a tři smradlaví krollové, s nimiž musel sdílet jedinou kajutu, protože na další už neměl nárok. Přesto ale Vladach požíval u Chálda jistě úcty, nebylo divu, pořád ještě vládl silou, již bylo nutně zúročit na Tichém ostrově.

Do blízkosti Tichého ostrova Rujná oliheň doplula posledního hodovanového dne navečer, ale Hlavatka kázal spustit kotvy na volném moři a Krakatec mu to nerozporoval. Oba dva potom do setmění pozorovali horizont zahalený v mlhách a především ostrá skaliska čnící tu a tam z vln, a dlouze diskutovali. Kapitán Chálid vydal rozkaz, aby se všichni muži připravili na druhý den k vyloštění.

Vyloštění

Ráno se muži srotili na střední palubě. Moře bylo zahalené mlhou, mlhou bílou jak mléko. Všude vládlo naprosté ticho. Zajímavé bylo, že bylo docela teplo, nezvyklé teplo na přednovoroční čas. Ale beztak pára stoupala od pusy. Šikmoocký Chálid požádal Hlavatku, aby řekl, co a jak.

“Až trochu stoupne mlha, pokusíme se dobrat nadohled břehu”, zahlaholil z můstku, “Budeme hledat vhodnej flek pro vyloštění, jasný?”.

Dav pod ním zamručel.

“Každá tlupa má nárok na jeden člun, ty jsou támdleje na zádi. Tak si tam nanoste věci, potom už nebudete čas”.

Hlavy se otočily směrem, kterým ukazoval.

“Z pověření kapitána Chálda velení nad lodí převezmu já a až odplujete, vynajdeme nějaký vhodný kotviště v dostahu. Tam počkáme, dokad’ se nevrátíte”.

Shromáždění zašumělo, ozvaly se i nějaké nesouhlasné výkřiky, ale ty postupně utichly.

“Čluny důrazně doporučuju na břehu zakrejt haluzema”, dokončil proslov Hlavatka, “Jo a chlapi... hodně štěstí, jo? A fest se sichrujte...”.

Když potom později Nurnští přebrali člun a počali u něj hromadit zavazadla, Záborec oznámil, že na břeh nevystoupí, poněvadž by beztak byl na obtíž, a raději posečká na Rujné olihni.

* * *

Mlha už tou dobou stoupala výš a lehce mrholilo. Kormidelník Krakatec navedl loď k pobřeží a potom stočil špicí směrem k východu a kopíroval břeh. Několik mužů na přídi a bocích neustále měřilo hloubku a směrem ke kormidlu štekalo cifry. Hlavatka zadumaně sledoval horizont a co chvíli Krakatci cosi pološeptem sdělil. Krakatec se tvářil sveřepě, visel na kormidlu a přikývoval. Kolem člunů stály připravené hloučky, ten Vladachův byl tedy značně profidlý. Železnými oky v bortech lodic dle Hlavatkových instrukcí muži protáhli lana a zavázali na uzel. Byli připraveni. Moře mělo stejnou barvu jako nebe, bylo rozbourené, fičel vítr a děšť, který padal jakoby z pásu mlhy nad nimi, byl oproti vzduchu citelně chladnější. Útesy vypadaly bezútěšně

a neobyvatelně. Až po nějakém čase plavby podél pobřeží hlídka ze strážního koše oznámila pláž. Krakatec navedl Rujnou oliheň co nejbližše to dle hlášení hloubkoměřičů bylo možné a Chálidův zmocněnec Hlavatka rozkázal svinout plachty. Loď se volně kolébala ve vlnách a muži za hlasitého hulákání spouštěli čluny. Hlavatka poslal několik námořníků pomoci Vladachovi Krvavému, jehož kumpáni nebyli schopni koordinované činnosti. Čluny pleskly na hladinu a chlapi se počali spouštět po lanech, spouštěli i zavazadla a udržovali se v kontaktu s Olihní pomocí pádel. A že to pádla byla, to potvrdil Horác Lipový, ačkoli se nezdálo, že by mu kdo věnoval pozornost. Jako poslední se spustil Šikmooký Chálid, ale předtím jej Nurnští zahlédli, jak vraštil obočí, špikuje očima Hlavatku a cosi mu vykládá. Hlavatka horlivě kýval hlavou. Zdálo se, že Chálid si nechal potvrdit slib loajality.

Když Šikmooký pevně dostoupil oběma nohama na dno člunu, vztyčil pěst a zařval: “Naplaš! Naplaš!”.

“Co říkal?”, zeptal se Wulfgaard.
“Že máme pádlovat na tu pláž, chápeš?”, otíral si oči zalepené slanou sprškou vodní tříště trpaslík Bolbuch, “Na pláž, kapišto?”.

“Na-plaš!!!”, houkli Chálidovi muži sborem, “Chal-lid! Na-plaš!”.

Člun Šikmookého Chálda se dostal k oblázkové pláži jako první, jeho muži vyskákali do zpěněné tříště a vytáhli člun na břeh. To už tu byli i Nurnští. Vladach Krvavý se dostavil s jistým zpožděním. Bylo vidět, že ti čtyři ztracenci mají se souhrou, jež je k řízení tak složitého vynálezu, jakým je člun, velickou obtíž. Ale nakonec to zvládli, vytáhli špici na břeh a vztekle naházeli pádla na dno loďky.

“To dost že vy naplaš!”; chtěl se Chálid, “My naplaš strašný dlouh, strašný dlouh naplaš, he...”.

Dřepěl ve východňáckém sedu, šťoural se v černých oblázcích a potom hlasitě zívá. Asi chtěl dát Vladachovi najevo, že už tady na něj čekají opravdu dlouho.

“Viš ty co?”, zařval Vladach Krvavý, “Táhni do bažin! Jseš mi ukradenej!”.

Chálid se zakabonil a vstal.

“Skovat loti, ju? Jag sum řek, tag sum řek”.

Chlapi vytáhli loď až pod útes, ale schovat se jim je nepodařilo, nebylo čím je zakrýt. Když Šikmooký Chálid uznal, že zamaskovat lépe čluny není možné, lámaně vysvětlil, že teď se všichni propíží travnatým úvalem, který tu mezi útesy vyerodovala voda, tam nahoru a domluví se, co dál.

Gerllod Moskyt ležel zleva vedle Chálda, zprava ležel Vladach. Vladach Krvavý už byl klidný a soustředil se na okolní krajinu. Kdesi v dálce před nimi se táhl tmavý pás lesa, až k němu se mírně zdvihala zažloutlá lučina. Špičky stromů halila mlha, ale bylo vidět, že se pozvolna zvedá. Všechno

vypadalo vlhce, smutně a zapařeně. Tam daleko doma už určitě napadly hluboké sněhy a mrzlo až praštělo. Ale tady, tady bylo zapařeno, ano, to bylo to správné slovo. Zapařeno. Jedinými viditelnými dominantami v danou chvíli tak jevílo se pouze několik roztroušených hájů.

“Vyhot”, dloubl Chálid do Vladacha Krvavého.

“Cože!?”.

“Zapat”, dloubl Východňan do Moskyta a lišácky na něj mrkl.

“Jasně”.

“Ščřet”, ukázal na sebe a potom na pás lesa, “Zitra tu. Nanoc. Naplaš. Tag sum řek”.

“Já tomu, do hajzlu, vůbec nerozumím”, postěžoval si Vladach.

“Říkal, že si bere střed a že zítra v noci se tam dále na pláži sejdem”, vysvětlil Gerllod.

“Aha. A já? Kam mám jít já?”.

“Máš východ”.

“Jag sum řek, tag sum řek. Vyhot. Ty vyhot. Ty zapat, ja ščřet. Tag”.

“Hm”.

“Idme”.

“Jo”.

Skupiny se oddělily. Nurnští vyběhli po kraji útesu a když vůdce seznal, že jsou sami a vzduch je čistý, nařídil přestávku.

“Nevím, jestli si to uvědomujete, pánové, ale konečně jsme sami”, začal.

“Co máš za lubem?”, otázal se Bolbuch.

“Srovnat si myšlenky, to především. A pojistit se proti potížím”.

“Máme přeci na starosti východ”, namítl Zemikosa, “Tak teda potáhneme na východ. A třeba objevíme to zlato”.

“Co když ale žádný zlato není?”, zavrtěl hlavou Yasper, “Co když jde o výplod jednoho stařeckého mozku?”.

“To bych neřek. Na zlato mám čmuch. A cejtim ho... jo, už ho úplně cejtim...”.

“Mně se teda vůbec nelíbí ten Vladach”, pravil Menhorian, “Nevěřil bych mu ani nos mezi očima”.

Dobře si pamatoval, jak jej Vladach Krvavý vydíral a znemožnil před vůdcem Nurnských. “Souhlas”, podpořil kouzelníka Tjure, “Je to zrádce”.

“Nevěřil bych radši nikomu”, řekl Ramar, “Jsou to gauněři jeden větší než druhý”.

“Správně”, shrnul Gerllod Moskyt, “A nejlíp uděláme, když odneseme loď a ukryjeme ji jinde”.

“Výbornej nápad”.

Supi

Kráčeli rozviti v neuspořádanou rojnici listnatým hájem. V mokravém podnebí tohoto ostrova se velmi dobře dařilo plisni a houbám. Plisni bylo

porostlé tlějící listí na zemi a hrálo unylými barvami. Na stromech už bylo listí pomálu, poslední zbytky, které se zuby nehty bránily příchodu zimy. Ale jaké zimy?

“Nelíbí se mi to tady”, hlesl Wulfgaard, “Vůbec se mi to tady nelíbí”.

“Divný je, že jsem tady ještě nezaslechl ptáka, teda kromě racků nad mořem”, posteskl si barbar Ramar, “Myslím tím vobyčejnýho ptáka, kukačku třeba, sojku, nebo bažanta”.

“To máš pravdu”, probral se Horác Lipový ze zadumání, “Je to tady takový nějaký mrtvý”.

“Zamřelý a mrtvý”, zafuněl Bolbuch.

“Nutně bysme potřebovali chytit nějaký jazyky”, posteskl si Menhorian Blathel, “Ta Zaborcova mapa, co jsem jí obkreslil, o vnitrozemí ostrova dost mlčí”.

“Nákou vesnici najít třeba, to by se šiklo”, pravil Ramar, “Samotu. Pár lidí. Vpadnout. Poptat se”.

“Může týct krev...”.

“Informace potřebujeme. Orientace v prostoru a souvislostech je důležitá. Je naprosto zásadní pro činění správných rozhodnutí”.

“Pták”, řekl Yasper Zámečník, “A hodně velkej”.

“Cože?”.

“Víc jich je... Je jich víc... Tři... Tam”.

Yasper ukázal k šedivě obloze. Pořád drobně mžilo. Na pokraji viditelnosti v mocných obloucích kroužili ptáci. Museli být obrovští.

“Vorlí?”, odušil Horác.

“Ba ne”, zavrtěl hlavou Ramar, “Supi. Kroužejí. Někde tam bude mršina”.

Šli dál, ale ne dlouho.

“Nelíběj se mi”, řekl Ramar, “Jako by kroužili nad náma”.

“Jsme v lese. Nemůžou nás merčit”, děl Wulfgaard.

“Ale asi merčejí...”.

“Taky mám ten pocit”, hýkl Menhorian Nocturno Blathel z Cairn.

“Klesají...”.

“Jdou dólu!”, vykřikl Zoltar Zemikosa, “Připravte se k palbě!”.

Nurnští se postavili zády ke stromům a zapřeli se, aby měli jistější ránu.

“Je tam ještě čtvrtěj!”, zařval Yasper, “A ten je velkej jako hovoďo!”.

Ale ten čtvrtý jenom kroužil. Tři ptáci padali z nebe s hlasitým svistotem, těsně nad zemí roztáhli široké letky a na Nurnské padl stín. Spatřili obrovské zobany a roztažené spáry s ostrými drápy. Zaútočili. Barbar Tjure nestačil ani tnout a ostrý zobák olbřimího supy se mu zabodil do hrudi a vyrval spletnce vnitřností, z nichž jako hrůzně paprsky trčela žebra. Vyvalil oči, v nichž se zaskvěla nevyslovená otázka. Druhým cílem se stal Horác Lipový, jehož tučné tělo ptáku zřejmě vonělo. Ale blízko něj stál Bolbuch a pustil se s ptákem do křížku.

Gerllod Moskyt byl zakutý v kovu, zbroj prvnímu záseku parátů odolala a on t'al. Nurnští vypustili salvy šípů a neváhali ani riskovat, že trefí někoho vlastního. Bitka se supy byla rychlá, ale velice prudká. Nurnští byli navíc uondáni dlouhou plavbou na moři, od krvavé pútky v hospodě U plavců to byl víceméně první pořádný střet. Přesto se rychle dostali do tempa a supy rozsekali na maděru.

“Držte formaci!”, rozkázal vůdce Gerllod, “Ještě je tam ten velkej”.

“Ten po nás nepude, mám ten dojem”, pravil po chvílce Yasper, “Krouží a čumí”.

“Čumí a krouží”, přítakal otřeseně Horác.

“A teď... vidíte?”, přidal se Ramar, “Leti pryč. Na sever”.

“Je to divný... Hodně divný...”, pohladil si strniště Zoltar Zemikosa, “Tohle smrdí, na to mám čmuch”.

“Tjure je mrtvej, veliteli”, řekl Wulfgaard, “Skorem přestřipnutej vepjpl”.

“Já vim, chlapče, já vim”.

“Neměl, u všech d'ur kamenolomnejch, žádnou šanci”, odplivl si Bolbuch, “Žádnou šanci neměl, to vám povídám. A chlap to byl jak hora”.

“Do vejšky...”.

“Do vejšky, to jo, ale jak hora”.

“Líbí se mně tady ještě míň než předtím”, řekl Zemikosa, “Potřebujeme nutně toho jazyka. Musíme najít vesnici nákou”.

“Jo. Budem hledat vesnici”, zopakoval vůdce.

“A co s nim?”, pohodil hlavou k přelomenému Tjuremu Menhorian.

“Zakopeme ho. Tady...”.

Nurnští vyhrabali v listí mělký dolík, upravili Tjureho tělo a nahnuli na něj listí. U hlavy chudého rovu zabodli meč.

“Byls dobrěj chlap”, řekl Wulfgaard, “Vodpočívej v pokoji”.

“Vodpočívej v pokoji”, zopakovali shromáždění muži, a tím byl improvizovaný obřad ukončený.

“Stejně si myslím, že ho vyčmuchaj zvířata a roztahaj po lese”, postěžoval si Horác, když se druzi zvedli k další cestě, “Ten hrob je moc mělkěj”.

Nikdo mu neodpověděl, ale každý to věděl. Ten hrob byl příliš mělký. Jenomže nebyl čas na to, zaobírat se takovými věcmi. Byli na pevnině sotva pár hodin a už přišli o jednoho muže.

Po události s Tjurem se v krajině pohybovali o poznání ostražitěji, nemluvili, nevtipkovali, pátrali po čemkoli podezřelém. V pláních poblíž lesního pásu narazili na cestu. Neměli s sebou ale žádného stopaře, který by mohl důkladně ohledat terén. Museli se tedy spolehnout na Ramara, který byl znalcem spíše městského prostředí. Řekl, že ta cesta příliš používaná není, ale cesta to bezesporu je. A kde je cesta, tam bývají i lidé.

“Každá cesta nakonec dycky končí v nějaký vesnici, tak to prostě je”, řekl Ramar, “Teďkonc jenom rozhodnout, jestli půjdeme vlevo nebo vpravo”.

“Tak doprava?”, navrhl vůdce. Zemikosa mlčky přítakal. Nikdo neprotestoval.

* * *

Šli po cestě zvlněnou krajinou. Už si toho všimli dřív, ale u té cesty to bylo jasně patrné. Ležel na ní prach. Popel. Slabá vrstvička. Od foukaná ze ztvrdlého povrchu větrem do stran.

“Je to vazký, mastný... Smrdí to sirou. Neříkal ten Záborec, že tu je nějaká sopka?”.

Menhorian Blathel vyňal z tlumoků mapu. “Sopka je to jediný, co je na mapě kromě pobřeží. Na severozápadě”.

Na severozápadě se sice zdvihala nějaká hora, ale její vrchol byl zakrytý mraky nebo mlhou, nebo co to bylo.

Po polednách ustalo mrholení a oblačnost byla vyšší. Skutečně, daleko tím směrem, kterým předtím sledovali horu, strmě čněl k obloze sopouch, z něhož se linula tlustá kouřová clona.

“Hnusný místo”, odpívl si Bolbuch.

Ale potom spatřili ještě něco podivnějšího. Celý severovýchod ostrova pokrýval pás hlubokých lesů. Špičky stromů stále halil prstenec mlhy, který jakoby se nad hvozdem středel, jako by jej něco k lesu poutalo. A z pruhu mlhy, teď, když už od ní běžná oblačnost byla oddělena, tedy v tom vzdušném zamženém meziprostoru čněla z lesů vytrčena jakási neznámá skaliska, skalní masiv tvořený souhořím s ostrými vrcholy. To samo o sobě nebylo tak divné, zvláštní byl útvar, který stál na nejvyšším z vrcholků a hleděl do kraje.

“Vidíte to, co já?” ukázal Yasper tím směrem.

“To snad ne...”.

“Že by... že by...”, zesínal Menhorian

Blathel.

“Že by co?”, zdůchnul do něj Zoltar.

“Že by to byla socha toho Chalmána

Zvířete?”.

Byla skutečně obrovská, monumentální. Trčela tam jako kamenný obr, vystupující z mlžných hor. Něco třímala v ruce, ale co, to na tu dálku nebylo úplně tak zřejmé. Nějakou zbraň asi. Takové jako provazy. Snad vícežilný bič.

“Prosím vás, pánové”, ozval se Horác, “Mám takovou otázku. Ten Chalmáno Zvíře, to je kdo?”.

“Chalmán Zvíře”, odpověděl útrpně Menhorian, “Otec Ostrovů”.

“A nemůže tam ten pan Otec mít postavenou nějakou tu vesnici, co jí hledáme?”.

“Možná. Snad. Ale jistě by tam moh stát ten klášter Chalmánova řádu”.

Do žádného kláštera ale Nurnské cesta nezavedla. Ramar už její přítomnost tušil o něco dřív.

Spatřili v dálce vesnici, vesnici opevněnou podivnou necelistvou palisádou. Zalezli mezi kefe.

“Ramare, půjdeš se tam porozhlídnout?”, zeptal se průzkumníka vůdce Moskyt.

Ramar už se stal nedílnou součástí Nurnské družiny a pokud bylo třeba zastat bezchybně tento typ práce, byl požádán právě on. A on tyto výzvy bral jako čest, hold svému umění.

“Pudu”, odpověděl stroze, odložil přebytečné věci, které by mu překážely, a jen tak ze zvyku překontroloval obsah mošny.

Všechno leželo na svém místě. A tak to bylo správně, tak to mělo být. Wulfgaard k němu přistoupil a odříkal magickou formuli. Po Ramarově těle jakoby se od hlavy k patě rozlilo nic. A to nic ho úplně pohltilo.

Gavrat

Trvalo to dlouho, co byl pryč, tak dlouho, že vůdce Moskyt už horečně přemýšlel, zda nezavelet do šturmu. I Zoltar byl jako na tmí. Vůbec se mu nelíbilo, že vesnice vypadá tak mrtvě, ačkoli zvuky domácích zvířat slyšet bylo, a ty zvuky bezesporu nezněly hladově. Takže lidé tam museli žít. Ale potom se Ramar konečně vyloup, vlastně zazněl jeho hlas.

“Jsem tady...”.

“Ramar je prostě kabrhák”, pochválil druha Gerllod.

“Pojď sem ke mně, pjoď”, zvolal septem

Ramar, “Huša, huša, huša... pojď, pojď, pojď”.

“Na koho voláš?”.

“Na ptáka...”.

“Cože?”.

Wulfgaard zbledl. Došlo mu, že Ramar je

vlastně kouzelník. Odborník podobného vzdělání.

“Ramare”, optal se roztrpčeně Wulfgaard,

“Ty máš animálio?”.

“Jo”.

“Že ses nepochlubil”.

“Některý věci není nutný hned šířit. Bez

svýho animálie bych měl jen poloviční úspěch”.

“A že jsme ho ještě neviděli...”.

“Není vidět. Dávám si na to dobré pozor.

Trumfy se nechávaj schované, víš? Do poslední chvíle. Takovej je zákon ulice”.

“Zmizneš si animálie a potom za mnou

chodíš a chceš, abych tě zmiznul? Kde to potom

jsme?”.

“Chodíš na průzkumy, Wulfgaarde?”,

zdvihl obočí Ramar, “Nechodíš. Já chodím. A ty děláš

jiný věci. Tak to prostě je”.

Wulfgaard upadl do zarytého mlčení.

“Ale ficts nám to moh”, odušil Gerllod,

“V tom má zase Wulfgaard pravdu. Jsme na jedny

lodi, jíme z jednoho stolu, patříme prostě k sobě...

Tak máme být vteřeny”.

“Nikdo se mě na ptáka neptal...”.

“Páč ho, chlape, nikdo neviděl!”, houkl

Bolbuch.

“Nenapadlo mě to. Nejsem chlubivej”.

“Taková otázka, jestli můžu”, zeptal se Horác Lipový, “A ten pták, to animálio, ten je jakýho druhu, smím-li se teda optat?”.

“Havran”, odsekl Wulfgaard.

“Ne, ne. Sojka to je, sojka”, zavrtěl hlavou barbar, “Až přinde čas, ukážu vám ji v celý parádě. A parádní, to vona je, to ne že ne”.

“Kdes k tomu animáliu přišel?”, nedal pokoj Wulfgaard.

“V Mallikornu”.

“Aha”.

“Nechtěli byste řešit náhodou tu vesnici,

co je před náma?”.

“Jo, ta vesnice”, sdělil průzkumník, “Tak

ta vesnice je věru podivná...”.

* * *

Trvalo to notnou chvíli, než Ramar všechno vypověděl a než zodpověděl hotovou nůši doplňujících otázek. Ramar v zásadě sdělil, že v té vesnici, sestávající asi z deseti budov vystavěných do jakéhosi znetvořeného kruhu, žije asi devatenáct mužů, mužů drsných, leč velmi vyděšených. A to z důvodů neznámých. Přitom na kus pergamentu, který mu podal Menhorian, kreslil náčrt a dělal do něj značky.

“Divný je, že většina těch divokejch mužů bydlí stisněná v tomhle domě...”, ukázala kusuhle třímaná neviditelnou rukou na jednu z budov.

“Asi tady i spějí, na to samým místě... a pozor, bydlejí uvnitř i s krávou, prasetem, několika

kozama a psama...”.

“Jako Myšilov...”, hýkl Menhorian.

“Sice nevím, jakýho myšilova máš na mysli, ale já bych spíš řek, že tam žijou jako dobytci.

Dost to tam smrdí”.

“Vždyť říkám”, přítakal cairnský

kouzelník, “Jako Myšilov”.

“Dobře teda. Není ani tak důležitý jako co,

ale proč. Protože se evidentně bojejí. A za tím si stojím”.

Potom vysvětlil, že viděl několik lidí i jinde, ale tito lidé evidentně číhají na vartě jako

hlídky.

“Oni číhají na nebezpečí zvenčí, to je evidentní. A mají z toho obrovské strach. Přitom působí jako značný hranolové. A nejhorší, pánové,

je tohle...”.

Potom se kusuhle roztančila po papíře a posela jej piktogramy, ať již uvnitř, tak i vně budov.

“Co to má být?”, zeptal se Zoltar, když

průzkumník skončil.

“Pastě, pánové. Samý pastě. Železa, jámy, propadla, různý jiný nápady, prostě samý pastě. I tady na cestě”.

“Hm”.

“Vlastně ta vesnice je jedna velká past”.

“Vlíneme na ně šturmem? Tady na ten

napěchovanej barák?”, navrhl Dědek.

“Blbost”, zavrtěl hlavou vůdce, “Voni se bojejí. A bojejí se něčeho, čeho bysme se asi měli bát i my. Měli bysme se s nima nějak spojit”.

“Ale voni vypadají, že se s nikým bavit nebudou a rovnou pudou do útoku”.

“No tak to musíme nějak zavonačit a dát jim najevo, že je vraždit nechceme”.

“Jak bys to chtěl zavonačit?”.

“Nevím. Nějak”.

“Co kdybysme zajali nějaký ty jejich hlídky?”, navrhl Zoltar Zemikosa, “Prostě bysme jim zneškodnili hlídky, vyvedli je doprostředka vsi a dokázali jim tak, že kdybysme chtěli, tak nemají šanci?”.

“A dál?”.

“No, ty hlídky bysme samosebou bez

zkřiveného vlasu propustili”.

“Máme na to?”.

“Když se to dobře naplánuje, tak možná

máme”, pokrčil rameny Zoltar, “Co ty na to, vůdče?”.

“Vyjit by to mohlo. Stačí se vyhnout

pastem a lapačkám a ty hlídky likvidovat soustředěným útokem jednu po druhý. Máte někdo

něco šikovnější?”.

“Votrávený šipý třeba, mám pár

šikovnejch jedů...”, řekl Zoltar.

“Jak moc sou ty jedy jedovatý?”.

“Říkám jim spacáky...”.

“Aha, tak to jo”.

“Jenomže...”, zaváhal alchymista,

“Jenomže někdy i spacák to udělá na furt...”.

“To chápu”.

Plán byl stručný a jasný. Na plánu vůdce vyznačil trasu pochodu. Nurnské rozdělil na dvě skupiny - skupinu útočnou a skupinu přesouvací. Útočná skupina byla vybavena jedovými šipami zneviditelněna Ramarem a Wulfgaardem. Čímž pádem se Ramar stal členem skupiny přesouvací. Ta sojka, kterou dosud nikdo neviděl, měla zkontrolovat terén před každým dalším přesunem. Každý přesun měl být zahájen oddělením útočné skupiny a jejím přesunutím k hlídce. Následovala likvidace hlídky, sojčina zpráva Ramarovi, Ramarova reprodukce, přesun skupiny přesouvací a sloučení se skupinou útočnou, jež s každým novým zajištěm nabývala původních viditelných podob. Numští měli plán, drželi se jej a všechno šlo hladce. Zanedlouho měli ve svém středu trojici spoutaných strážných, kteří leželi zhroucení a zdánlivě bezduše pohroužení v kómatická tenata účinků Zemikosových spacáků. Stáli v tichosti srovnání uprostřed jednoho vybydleného domu a nenápadně vyukovali ven. Ramar obešel místnost a deaktivoval napjaté samostřily.

“Pozor na tyhle dveře”, upozornil, “Je za nima sloupek, co šprajcuje podřezaný patro. Prostě se radši ničeho nedotýkejte”.

“Horáci! Dávej pozor!”

“Dyť dávám. Jo, dávám. Jenom jsem

krapet unavený”.

“Nerejpnul ses vo hlavici toho šipý?”.

“Myslim že ne...”.

“Jo a ještě jedna věc”, připomněl Ramar, “Až poženeme zajatce do půlky toho placu k tomu stromu, nezapomeňte, že hned vedle tý studny jsou zakrytý nalíčený železa. A sou to železa jak na medvěda...”.

“Slyšeli jste?”.

“Jo”.

“Na tom stromě visejí nějaký zvířecí trupy”, upozornil Yasper, který šmíroval oknem.

“Že by modlitebna?”, ozval se Ramar.

“Těžko říct”.

“Gerllode! Už se vošivaj!”.

Zajatci měli roubíky a pevně, leč ohleduplně spoutané končetiny. Když vůdce Nurnských usoudil, že všichni tři s jistotou vnímají, přidřepel před ně a promluvil jim do duše. Snažil se působit rovně, neústupně, chlapsky. Jako voják.

* * *

Nurnští vyšli na náves jako zjevení. Před sebou hnali zajatce. Zastavili se vprostřed návsi.

“Fuj, to je hnus!”., vyděsil se Horác Lipový, když uzel, co to vlastně visí na stromě.

Bylo to prase. Ale věru velmi prapodivné. A zamřelé.

“Hej, vy tam!”., zařval Gerllod Moskyt co nejpanovačnějším tónem, který v sobě našel, “Chceme s vámi jednat! A máme vaše muže!”.

Střelci zaklekli a namířili zbraně. Bolbuch tasil, Zoltar Zemikosa také.

V domě, od něž Nurnské dělilo nějakých čtyřicet sáhů, se ozval dupot.

“Jdeme si promluvit, chlapi! Slyšíte? Máme vaše muže!”.

Kožené závěsy v oknech se chvěly.

Gerllod sejmul jednomu ze zajatců roubík a pokynul mu.

“Ojsruchu! Ojsruchu! Mluví pravdu!”.

“Kdo říká!?”, ozval se váhavě hrubý hlas.

“Já, Pikuna přece! Starej dobrej Pikuna! A Mojgel a Domziol jsou taky v cajku!”.

“Kdo říká, se ptám!”.

Pikuna se otočil na Moskyta.

“Gerllod Moskyt říká”.

“Ajt se tví chlapi stáhnou zpátky. Pikunu a ty dva nechte tam, kde jsou. A my dva se setkáme u studně”.

“Blbost”, šeptl Zemikosa.

“Je to na dostřel. Když mě budete křejt, tak to nemusí bejt blbost”.

“Tak jo”.

“Zemikoso, vezmi si mý krytí na starost”.

“Jo”.

“Dobrá”, křikl vůdce Nurnských a zavelel k ústupu.

Zatajce nechali tady. V domě Nurnští zaujali vhodné střelecké pozice a Gerllod Moskyt vyšel ven. Na protilehlé straně placu se otevřely dveře a nejistě vyšel postarší prostovlasý muž v kožešinách. U pasu se mu houpal meč. Potkali se na půl cesty, u

stromu s prasetem. Muž si Gerlloda velmi dlouze a důkladně prohlédl.

Potom řekl: “Ojsruch”.

“Moskyt”, odpověděl Moskyt a nabídl Ojsruchovi pravici.

Potřásl si rukama.

“Připluli jsme dneska ráno. Jsme cizinci”.

“Hm...”, kývl hlavou šedovlasý.

Špikoval liscannořana pohledem.

“Kde to jsme?”.

“Gavrat”, řekl muž, “Vítejte v Gavratu”.

Lovci hlav

Byli to lovci hlav. Vesměs bývalí muklové, kteří si odpýkali trest a nebylo jim po vůli měnit prostředí. Ale i jiní. Dobrovolníci. Pestrá směsice mužů hrubého zrna. Žili tu z ruky do huby, chovali dobytek, pěstovali proso. Občas někoho ulovili, když dostali echo z Korimy nebo Odrevu. Za hlavu kodgické vojsko platilo pět zlatek. Někdy byla odměna vyšší. Také se živili lovem kožešinových zvířat. Vydělávali kůže. Takovýchhle vesnic bylo na ostrově víc. Za vydělané peníze kupovali zásoby a materiál, jež jim ostrov nemohl poskytnout. Žili si vcelku dobře, po svém. Chyběly jim snad jediné ženské. Ale i bez ženských se tu dalo dobře žít. A pokud by nebylo zbytí, mohli se vydat do Viluhentu, Drevoru nebo Malé Pychle. Tam by se vždycky nějaká svolná špindíra našla. Jenomže teď, po erupci Markaly, se všechno změnilo.

“Přišlo to hrozně rychle. Jako černá smrt. Jako mor”, pronesl suchými rty Ojsruch, “Je to nákaza”.

Jeho muži seděli natěsnani kolem stolu. Smrděli špinou a močí, bohové vědí, jak dlouho se už nemyli.

“Přicházejí ve vlnách a je jich čím dál víc”, pravil takový vyzáblý mužík, “Už se objevujou i ve dne”.

“Kdo?”.

“Zvířata, zrůdy. To, co z těch zvířat zbylo. A taky lidi”.

“Hm”.

“Pokaždé, když přindó, přindeme vo nějaké chlapiska”, křikl bělovousý kmet, “A když někoho kósnó nebo rafnó, nebo pařátem jebnó třebars, tak ti chlapiska chřádná a menjío se a jebnó pak nás...”.

“Nevěříme si, a to je větší mor”, přitakal Ojsruch, “Pořád jsme ve střehu a jsme unavený. Poslali jsme o pomoc do Odrevu, ale nikdo se nevrátil”.

“Co je to Odrev?”, zeptal se Menhorian.

“Vojenská pevnost na západ odsad. Přístavní pevnost...”.

“Všickní sou už tuhý, chápeš Ojsruchu?”, zaječel Pikuna, “Všickní do jednoho. A my tu dřepíme a voni nás krájí jak lojovou hroudu!”.

“Nezbejvá nám bránit se a čekat, až

přijede zásobovací loď z Kodgicku. Nebo se můžeme sebrat a táhnout na Korimu. Tam je soustředěná největší síla”.

“Jo. Samej przníč a vrah”.

“A vojáci, Pikuno. Vojáci s výcvikem”.

“Hm. Tak kde jsou teda Odrevský?”.

Do dveří z vedlejší místnosti strčila hlavu vyzábělá kráva a táhle zabučela.

“Já tomu pořád moc nerozumím”, ozval se kouzelník Wulfgaard, “Mluvíte tady o lykantropech, nebo jsem úplně vedle?”.

Pikuna pokrčil rameny a podíval se nejistě na Ojsrucha.

“Říká se to. Ale jsou to spíš zvířata z lesůch a, jak to říct, z hospodářstvih”.

“Takže ne jako vlci? Vlkodlaci?”.

“Ně”, vložil se do debaty zase ten vrásčitý kmet, “Hlavně bravery. Ale taky škoty a škopy, beraniska, víme? A jeleně a mufloně a tak, chlupaté a zubaté, a jak tě ty svině jednó jebnó, tak ajť ťa jebnó řádně, páč dyž tě jebnó málo, tak zkrhaviš a jebnu ťa já, to si vytesej do plátů...”.

Nurnští se snažili pochopit, co se ti překřikující se muži vůbec snaží říct. Ojsruch zřejmě taky pochopil, že debata se točí v kruhu a nemá řád. V místnosti navíc bylo velmi zapařeno a smrduto. Ale teplo. Jako na hnojišti. Pod stolem běhaly slepice a vyzobávaly plesnivé drobký.

“Vlkodlaky jste teda opravdu neviděli?”, nedal se Wulfgaard.

“Ně!”, chytíl se za hlavu stařec, “Jsi hluché?”.

“Ale jo, jo... Těma to přece začalo...”.

“Kdo to řekl?”.

“Ticho!”, houkl Ojsruch, “Ajt’ promluví Ochloj. Nechte mluvit Ochloje!”.

Nurnští upřeli pohledy na svalnatého kluka s kuním obličejem.

“Ochloj přišel z Viluhentu. Poté, co se to stalo...”.

“Tak teda mluv, kluku”, vybídl Ochloje trpaslík Bolbuch, “A vy vosatní držte chvíli huby”.

Ochloj se nadechl a začal vyprávět.

Zřejmě všechno nezvyklé dění začalo chrlením Markaly a ořesy země, tedy pár dní po nich. Soupouch Markaly se probudil k činnosti po drahých letech před půldruhým měsícem. Nurnští pochopili, že sopečný výron zde na Kodgickém souostroví bývá sice vnímán jako znamení, ale nikoli nezbytně jako znamení zlé. Kodgické souostroví je sopečného původu, sopouchy lze nalézt na každém z ostrovů a menší erupce a občasné zemětřasy nebývají nezvyklým jevem. Chrlení Markaly ale následovaly jevy nezvyklé. Tedy alespoň ve Viluhentu ano. Viluhent, jak upozornil Ochloj, byl sídlištěm o mnoho, mnoho větším, než zde tu ta polozapomenutá osada. Než Gavrat. Viluhent měl značku i jméno v mapách a byl vesnicí. Ve Viluhentu žily i ženy. Ano, správně. Viluhent byl. Byl a není. Zkáza Viluhentu přišla rychle a během několika dní v něm nezbylo nic

živého, tedy alespoň pokud mohl soudit. Jak to vlastně začalo? Někoho prý v lese pokousali vlci. Potom se viluhentští začali kousat mezi sebou, včetně domácích zvířat. Naprostá apokalypsa. Během pár dní. Bylo to jako mor. Rychle a zničitující.

“Vzal jsem kramle”, pravil Ochloj, “Nic jinýho nešlo dělat”.

Několik mužů u stolu na důkaz Ochlojových slov pokývalo hlavami.

“Dá se předpokládat, že to, co na nás dotírá, přišlo z Viluhentu”.

“Jestli je konec s Viluhentem, co potom Chalmánův klášter?”, odtušil Ojsruch.

Ochloj smutně pokýval svojí kuní hlavou.

“A Malá Pychle?”, křikl Pikuna, “Malá

Pychle je co by kamenem dohodil přes les”.

“Co když už jsme sami?”.

“Vy máte loď, pánové?”.

“Jo”.

“Vzali byste nás na palubu?”, znejistěl Ojsruch, “Myslim tím odvoz na Kodgick?”.

“Mohlo by bejt”, ozval se Zemikosa, “Máme tady ale nějaký zařizování eště. Potřebujeme se dostat k tomu Odrevu, jestli někdo náhodou nepřežil a nemohl by podat nějaký zřetelnější vysvětlení”.

Zoltarovi bylo jasné, že pokud je Odrev přístavní pevnost, musí to být místo, o němž mluvil Zaborcův plán.

“Do Odrevu je to přímo po cestě, dvě tři hodiny cesty”, řekl Pikuna, “Víc sotva”.

“Koukal jsem, že tu máte studnu”, ozval se Yasper, “Mohli bysme tady doplnit vodu? Ta naše je už trochu ztuchlá”.

“Jistě, pánové”, pokynul Ojsruch, “Co hrdlo ráčí. Vodu máme čistou, nezkaženou”.

“Jo a chlapi”, řekl Menhorian, “Nezakreslili byste nám tudle do té mapy nějaký markanty?”.

“Cože?”.

“No, nějaký body, místa”, vysvětlil kouzelník, “Vesnice, lesy, hory a tak”.

“Jo, jasně. S tím nemám potíž”.

Brav, skot, skop

Nurnští rázovali po cestě k západu. Louky měly okrovou barvu, vysoké stvolý šustily ve větru. Nad lesem na severu se stále držel prstenec mlhy.

“Je to celý dost divný, to co nám říkali”, nadhodil Ramar, “To s tím Viluhentem a tak”.

“Do Viluhentu mě nikdo nedostane ani párem volů”, odtušil Yasper.

“Musíme mít na paměti, že náš plán je jenom a pouze Zaborcův plán”, řekl Gerllod, “A zbytek, to jsou věci, o kterých se sice můžeme bavit, ale až pak”.

“Správně”, potvrdil Zemikosa, “Jsme tu kvůliav zlatu a zlato je v Odrevu”.

“Zlato je možná v Odrevu”, upřesnil

Bolbuch, “A možná taky vůbec nikde. Třeba žádný zlato ani nejni”.

“A to zjistíme kde?”.

“No v Odrevu”.

“Tak vidíš, Dědku, v Odrevu”, sykl Gerlrod Moskyt, “A proto rázujeme kam? No do Odrevu”.

“To zlato tam bude”, pravil odměřeně Zemikosa, “Ouplně ho cejtim. Mám na to víc co...”.

“Čmuh”.

“Přesně tak. Čmuh na to mám”.

“Pták”, ukázal Ramar k nebi, “A vopravdu vobrovskéj”.

Kroužilo tam vzdušné hovado.

“Je divnej, ten pták...”, hýkl Horác, “Něco takovýho jsem ještě neviděl”.

“Jakoby tomu lezly žebra z kůže...”.

“Hnus”.

Pták kroužil vysoko na obloze vlným klouzavým letem. A potom se zprava ozval dupot. Nurnští spatřili, jak se k nim od lesa řítí prapodivné stádo.

“Brav, skot, skop...”, pronesl temně trpaslík Bolbuch a tasil.

“Střelba!”, zavelel vůdce Nurnských, “Střelba!”.

Vypuštěné tětiny vydaly mlaskavý zvuk, zasvištěla salva šípů. A další. A ještě jedna. Většina zvířat padla, ale některým se přesto podařilo prorazit. Hlavně prasatům, která byla rychlá, nízká a robustní. Některá z prasat byli rozhodně kňouři. Divočáci. Útočili jako smyslů zbavení, oči měli podtlité krví. A jakoby potažené mžurkou. Nurnští se zšikovali kolem Bolbucha a Gerlroda, což byli jediní válečníci. Z původních čtyř, kteří se na výpravu vydali. Hlavní díl práce byl v tuto chvíli už jen na nich. Ale pozadu nezůstal ani Zoltar Zemikosa, který musel alespoň trochu zastat práci po mrtvých. Po boku mu sekundoval Horác Lipový, který se nikdy neorientoval příliš v boji, a tak se v takových chvílích raději nalepil na někoho, kdo se vyznal. A zůstal nalepený, dokud se situace neuklidnila. A potom tam byli kouzelníci. Menhorian, Wulfgaard a Ramar. Jejich podpůrná, ale i útočná kouzla byla nedocenitelná. Yasper byl zámečník, ale uměl to i s nožem. Pokryl Zemikosův druhý bok. Zemikosova skupina byla rozprášena splašenou krávou, která se pustila za Horácem.

“Střelte ji, střelte ji!”, ječel a pelášil, “Nebo mě zatlape kopytama!”.

Přiletěly šípy, kráva poklekla na přední a převalila se na bok.

Bolbuch s Gerlrodem dobili posledního kňoura.

“Kousnul mě, kurva!”, křičel Gerlrod, “Von mě kousnul”.

Bolbuch byl bílý jako jeho vous a ukázal na mokvající ránu na stehnech.

“Vzal mě klama...”.

Zemikosa krvácel také. Menhorian se zadumal a vážně pokýval hlavou.

“Jestli jsme nakažený, tak víte co máte dělat”, pravil vůdce, “Bez slitování”.

“Krocnout?”, zeptal se Horác.

“Svázat. Svázat a vodvýt domů. Třeba to je léčitelný... Může být”.

“Jedno vám řeknu, pánové”, ozval se Wulfgaard, který zkoumal mrtvolu kance, “Lykantropie to není, to mi můžete věřit. S nemrcouštvím ani lykantropií to nemá nic společného...”.

“Jseš si jistý?”.

“Jistě si pochopitelně nemůžu být nikdy, ale tyhle zvířata teď, když jsou mrtví, vypadají víceméně docela normálně”.

Menhorian důsledně ohledal trup zvířete, něco si mumlal a pokyvoval hlavou. Potom potvrdil Wulfgaardova slova. Ta zvířata byla šilená, o tom nemohlo být sporu, měla zrudlé napuštělé oči a jaksi strnulé pysky, což mohlo způsobit výrazné odhalení dásní a slintavici, to znamená budit dojem velkých zubů.

“Řekl bych, že jde o nakažlivou nemoc s velmi rychlým nástupem”, pravil, “A nemoc, pokud to teda nemoc je, by mohla být i léčitelná. Nebo by mohla sama odeznít...”.

“Pouhý domněnky...”, odvětil Yasper, “Ale kňouři útočili přímo... a byli nezvykle silní...”.

“Sílenství sílu násobí, to je přeci známej fakt...”.

“Co když jim to nějak zatmí mozek?”, přemýšlel nahlas Wulfgaard, “Prostě maj nutkání zaútočit na všechno co viděj? A přitom slintaj a roznášej nákazu?”.

“A po sobě navzájem přitom nejdou?”.

“Nevím... Třeba je irituje normalnost?”.

“Co to znamená irituje?”.

“Sere, Horáci. Sere”.

“Možná máš pravdu... Jo, na tom může být něco pravdy... Ale kde se ta nemoc vzala?”.

“Z ty sopky? Z Markaly?”.

“Blbost”.

“Co když to sem zavlek někdo?”.

“Pták!”, ukázal na nebe zámečník Yasper.

“Kde?”, vyjekl Wulfgaard.

“No právě. Kde!? Je pryč...”.

“Co když ten pták patří někomu stejně jako ta moje soja?”.

“Ta soja, co jí ještě nikdo neviděl?”.

“Jo”.

“No, to by mohlo být možný”.

“A co když ten někdo má něco společného s tou nákazou?”.

“Hm. Jo”.

“Chtěl bych vám připomenout, kvůli vá čemu tady jsme”, uzavřel dohady Zemikosa, “Jsme tady kvůli vá zlatu. Záborecův plán, vzpomínáte?”.

“Jasně”.

“A já bych vám chtěl připomenout, že jsem pořádně zraněný a potřebuju si nutně vorazit”, řekl trpaslík Bolbuch.

Některí na tom byli věru zle.

“Vrátíme se do Gavratu”, rozhodl Moskyt, “Dáme se tam do kupy”.

Vydali se na zpáteční cestu. Tvářili se zdrceně.

“Tu sojku vám večer už konečně ukáží”, houkl Ramar, který kryl zadek družiny, “Vážně. Slibuju”.

Mrtvý jazyk

Gavratští Nurnské přijali, ale když si všimli jejich zranění, začali Ojsruchovi muži hlasitě reptat. Ojsruch Nurnským vyčlenil jeden vzdálený dům, shodou okolností ten, ze kterého podnikli onen památný útok na osadu, postavil zvně domu zesílenou stráž a zakázal Nurnským vymezený prostor opouštět.

“Jestli vám vylezou klektáky, jste mrtví”, řekl stroze.

Nurnští pokývali hlavami na znamení souhlasu.

“Chci se zeptat na jednu věc”, ozval se z hloučku nesměle Menhorian Blathel.

“Na co?”.

“Zešílí každej, koho pokoušou?”.

“Určitě ne”, odvětil Ojsruch, “To bysme už tady nebyli nikdo z nás...”.

Bylo cítit, jak si Nurnští oddychli. I když to vlastně ještě nic neznamenal. Jen jistou nadějí. Ale naděje bývá velmi důležitá.

“Což eště nic neznačí, víme?”, vriskl ten omšelý stařec, “Jak řa jedné jebnó, tak řa prostě jebnó. Seš jebnoté a šlus! Šlus!”.

Pikuna se tvářil smrtelně vážně a ten kluk s kuním obličejem, ten Ochloj jakbysmet, možná ještě sveřepěji. Nebylo divu. Uprchl z Viluhentu.

Nurnští se dali jakž takž dohromady, samozřejmě že magie v tom hrála podstatnou roli. Ale i hrubé štipování jizev, jež vyučují veteráni GKA z Agerru. Provádí se reznou nití a jehlou z rybí kosti vymáčenou v žitné. Aby se rána nerozšklebila a nezůstala ohyzdná jizva hluboká jako kráter. Ránu je třeba zalít zbytkem rezné, říká se vypálit, a namazat psím sádlem. Psi sádlo vytahuje horkost. Na štipování ran se používá plachtový steh. Plachtový steh bravurně ovládal i Gerlrod i Bolbuch. Jinak o šití, pochopitelně, nevěděli nic. Nebyly to žádné baby. Bylo už pozdě odpoledne, když skrze ostrahu uvědomili Ojsrucha, že opouštějí Gavrat. Gavratským se viditelně ulevilo. Nurnští ale nezamířili po cestě přímo na Odrev, vzali to přes louky šikmo k lesu.

Ani si nevšimli, že Ramarův animálio už je vidět. Účinky kouzla pominuly dříve než očekával. Najednou mu přistál na rameni a zatřepal křídly.

“Tak to je von, můj animálio”, řekl pyšně barbar Ramar, “Vlastně vona. Soja”.

“No jo, vážně soja”, zatvářil se kysele Wulfgaard, který animálie nevlastnil.

“No to je nádhra”, zajasal Horác Lipový,

“Můžu mít jednu vtíravou otázku?”.

“Jen se ptej...”.

“Nebylo by nějaký plonkový pírkó do kloboučku? To malý modrý. Nebo dvě... tři...”.

“Nebylo”, křikl vztekle Ramar, “A propříště si takový pitomý otázky rozmysli”.

“Snad nebude tak zle...”, rozpřáhl ruce hobit, “Panáček je nějaký kách...”.

Bloudili lesem. Šli pomalu, v rojnici. Ramarova soja vždy nějakých padesát sáhů před nimi. Bylo to divné. Les byl úplně mrtvý. Vlastně mrtvý ne, jen bez zvěře. Šli šikmo, na severozápad. Pořád měli v plánu dostat se k Odrevské pevnosti. Ukojit Záborecův plán. Ale přitom minili ukojit vlastní zvědavost. Táhlí lesem, pomalu, krok za krokem, rozvítí do šířky. Ramar šel trochu vpředu, aby mohl dát signál, kdyby soja změřila něco podezřelého. A něco změřila. Něco divného. Bylo to v místech, kde už byl les zahalen řídkou mlhou, jež se táhla při zemi. A Nurnští objevili příčinu mlžného oparu. Stoupal z úzkého bratru padesát coulů širokého kanálu, vlastně rýhy vyhloubené v zemi. Na dně rýhy byla voda, vlažná, pára stoupala z vody. Voda jemně proudila, terén se tady sotva znatelně zdvíhal k severu.

“Ty rejhy sou tam všude...”, ukázal Ramar do mlžného oparu, “Je to dílo lidských rukou...”.

“Ty lidský ruce musíme najít”, řekl Moskyt.

“A chytit jazyka”, přitakal Zemikosa.

“Přesně tak”.

Asi po hodině pochodu lesem Ramar varovně zdvihl ruku v gestu. Nurnští se zarazili.

“Před náma skupina. Tři osoby”, hlesl barbar a ukázal do bílé mlhy, z níž jako mlčenlivé příznaky trčela těla stromů, “Tam...”.

“Jak daleko asi?”.

“Padesát, šedesát sáhů”, upřesnil, “Mám dojem, že čistěj rejhu”.

V těch rýhách byla voda, teplá, kalná, proudila od severu, čpěla sirou. Ze stružek v chladnějším vzduchu stoupala pára.

“Jdeme po nich”, zavelel vůdce, “A chlapi... Na plocho, jo? Potřebujeme jazyka...”.

Blížili se lesem směrem, kterým je naváděl Ramar. Když zahlédli tmavé siluety mužů, vyběhli a zaútočili. Střet to byl krátký, jen jeden z nich se stihl ohnat rýčem, než padl do vlhké prsti.

“Mrtvej...”, hlásil stroze Ramar, když sáhl bezvládnému muži na krkovi.

“A do háje...”, sykl vůdce.

“Mrtvej...”, zazněl další barbarůj výkřik.

“Mrt... ne, počkejte. Žije. Tendle žije...”.

“Zemikoso, Bolbuchu”, houkl vůdce,

“Bafněte ho za nohy a ruce a alou pryč. Až nebudete moci, houkněte, jo?”.

“Jo”.

“Hodte ho sem k tomu křoví”, nařídil

vůdce, když před nimi les prořídil a bylo zřejmé, že se Nurnští přiblížili k lukám. Tou dobou už byl muž při vědomí, měl spoutané ruce i nohy a v hubě roubík. Muž vypadal jako mnich, byl oděný do zablácené kutny přepásané lněným provazem. Na nohou měl sandály z vařeně vepřovice.

Jenomže když mu sundali roubík, opřeli ho o kámen a prohlédli si jej pořádně, pochopili, že z tohoto jazyka toho moc nedostanou.

“Mám pocit, že tendle je přeci jenom mrtvej”, sykl Yasper, manžel Narii Moskytové, “Mrtvej jazyk je to”.

Zemikosa mnichovi vlepil facku. Tvář se mu zatřásla jako sulc, ale to byla jediná reakce. Tupě zíral před sebe, oči krvavě, nevydal ani hlásku.

“Je dočista zmrtevěj. Rozum mu uletěl”.

“Nezbejvá než vytáhnout na Odrev”, rozhodl vůdce, “Ale chlapi. Tohle panáka bereme s sebou, jasný?”.

“Jasný...”.

Odrev

K Odrevské pevnosti přišli po setmění od severu, po cestě, na niž narazili nedlouho poté, co opustili les. Ta cesta byla o poznání širší a poctivější než ta gavratská. Určitě se tudy běžně pohybovaly i vozy. Mnich šel po svých a nevzpěchoval se, nohy mu Nurnští převázali tak, aby mohl dělat poměrně rozumné kroky. Kráčel bez hlesu a nijak se nevzpouzel. Jako by šlo o normální procházku, kterou podniká každý sen, a Nurnští byli jeho bratři ve víře. Odrevská pevnost byla malé opalisádkované opevnění, jenom dvě dřevěné věže byly znatelně vyšší než hradbení, zbytek staveb musil být přízemní či patrový se sníženým stropem. Sextagonální tvar ve vrcholech doplňovaly kryté palposty. Tam hořely pochodně. Už když se Nurnští blížili, pochopili, že něco není v pořádku. Kdesi na východě v lukách vyšlehl oheň. Mastný, olejový. Pak se ozval mnohohlasý řev. A vylétl roj zápalných šípů.

“Kdo to, u všech všudy, je?”.

Pochopili záhy.

“Chal-lid! Chal-lid!”, zazněl válečný pokřik, doplněný fistulózní trylkou.

Vylétla další salva.

“Jdem na ně?”, zeptal se Bolbuch.

“Na který?”, trhl ramenem Ramar.

“To je jedno”.

“Chálid je nepřítel, Odrev je nepřítel, zlato počká”, houkl Zemikosa.

“Přesně tak”, přitakal Gerllod Moskyt, “Počkáme, jak se to vyvrbí. Až se uvolábej, jeden nebo druhý. A potom zaútočíme”.

Přihrbili se a přískoky přiblížili blíž, kde zalehli po stranách cesty. Některé budovy uvnitř pevnosti už hořely jasným plamenem. Zvnitřku se ozývaly zoufalé výkřiky i výkřiky hněvu, tmavé postavičky se hemžily na hradbách. Odrevští tam museli mít ochozy nebo alespoň ploché střechy

budov. A určitě hasili. Potom se s lomozem vyvalila brána a vyhrzeli z ní obránci.

“Chal-lid! Chal-lid!”, ječeli Východňané a vyrazili jim v ústřety. Byla slyšet ocel.

Nurnští leželi v trávě a sledovali vývoj situace. Muži Šikmookého Chálida zatlačili Kodgičany do tvrze a zdálo se, že vítězí. Jejich bojový ječet se Nurnským zařezával do morku kostí.

“Aby si potom nedělali nárok na naše zlato”, strachoval se Zemikosa, “Neměli bysme už vyrazit?”.

Vůdce nestačil odpovědět, když pevnosti otrásl výbuch. Spatřili sloup jisker, oblak vymrštěného prachu a hlíny byl proti obloze jasně patrný. Z brány se vypotáčeli muži, vrávali, drželi se za hlavy.

“Pastě. Měli tam pastě”, odušil Yasper, “Jako v Gavratu”.

“Jdeme”, rozkázal Moskyt, “Ale ne po cestě. Pěkně obloukem, po louce. A vpadnem na ně zezadu přes hradby, jo?”.

“Jo”.

Wulfgaard nečekal a vyběhl zprava. V patách mu někdo běžel, snad Yasper. O zbylých družích brzy ztratil přehled.

Gerllod Moskyt kráčel pomalu travou, kopíroval krajnici, po boku mu chřestil Bolbuch Dědek. Vůdce po očku sledoval Ramara běžícího k Chálidovu ohni. Za ním běžel Horác Lipový a remcal něco o krátkých nohách. Gerllod se ale hlavně soustředil na otevřenou bránu, z níž vyběhlo několik Kodgičanů. Chálidovci vyběhli po cestě, oni prchali! A byl si téměř jistý, že tam běží i samotný Chálid. Ti muži vytvořili za jeho zády špunt, chránili ho. Oni ho normálně chránili! Trochu mu záviděl, ale jenom na okamžik.

“Běžejí skoro přímo na nás”, odplivl si Bolbuch, “Skoro úplně”.

Sevřel pevněji jílec meče, až zapraskaly klouby.

Jenomže potom se něco stalo. Na cestě se pod prchajícím Šikmookým Chálidem propadla zem a ozval se překvapený a poněkud zoufalý výkřik. V tu ránu se Kodgičané vrhli do bezhlavého útoku. Oni o té pasti věděli.

“Běžíme!”.

“Jo”.

Plameny už šlehalys vysoko k obloze. Wulfgaard přiběhl pod palisádu a otočil se.

“Vem to z tamté strany a obsaď další palpost”.

“Jo”.

Ve tmě zaslechl další kroky.

“Kdo seš?”.

“To jsem já. Blathel”.

“Skvěle. Hoď tam někam hyperprostor, stejně jako já. Dostaneme je do křížový palby”.

A potom se nadechl a zmizel. Yasper dle domluvy přeběhl o jednu věž dál. To už měl v ruce lano s kotvou. Obvykle tvrdil, že je zámečník, ale ve skutečnosti měl školu ulice. Do cizích domů lezl po laně nespočetkrát. Jako teď. Stačilo dvakrát zatočit, hodit a prudce trhnout. Chtělo to grif, ale nebylo na tom nic těžkého. A už se jeho plášť mihal, jak se rychlými přískoky odrážel od klád a téměř neslyšně stoupal vzhůru.

Menhorian Blathel si to rozmyslel. Ne. Uvnitř to může být nebezpečné. Raději oběhne pevnost a výsleduje, jestli se někde kolem nepotloukají nějakí nepřátelé.

Wulfgaard se úinkem kouzla objevil přímo u vojáka, držícího šípomet. Vlastně mu skočil rovnou do náruče. Ti dva se začali prát, a nutno říci, že Wulfgaard v boji na nože vůbec nebyl zběhlý. Za chvíli to vypadalo, že odbila jeho poslední hodinka. A Menhorian, ten kouzelnický kolega, na něj v tuto chvíli spoléhal nejvíc, nikde. Neměl ani čas vnímat okolí, kde na vedlejším palpostu Yasper ubodal vojáka a svrhl jej z hradeb. Nakonec, když už se takřka loučil se životem, se Wulfgaardovi konečně podařilo úspěšně zakouzlit. Svazek barevných blesků, tlustý jako barbaři paže, ozářil vojákův překvapený výraz. Potom se muž bezhlesně svezl a Wulfgaard vzápětí za ním. Pach spálené kůže a vnitřností nevnímal. Byl rád, že dýchá, měl strach, že kdyby se pokusil slézt z věže, zřítíl by se a zlomil si vaz. Tak strašně byl unavený. Chtělo se mu spát.

Yasper mezitím čapl jednomužný šípomet, a jal se ostřelovat vnitřek placu. Válela se tam spousta mrtvol, ten výbuch musel být věru silný a předtím tu nesporně řádili Chálidovi muži. Na protilehlé straně zaregistroval Ramara. Bylo mu jasné, že ten barbar už nesporně v životě jednomužný šípomet obsluhoval.

Gerllod s Bolbuchem se vrhli na Kodgičany okamžitě poté, co se Chálidovi muži zhroutili do prachu. Neměli šanci. Nurnští bijci pokračovali svižným tempem k bráně, kde zaregistrovali Zemikosovu siluetu. Alchymista metl něco, z čeho sršely jiskry, a zachechtal se. Vzápětí se ozvala detonace.

“Bombička, he he”, pochválil si a oči mu žhnuly očekáváním.

Potom tasil a přidružil se Gerllodovi po bok.

“Jdem je dokydlit?”.

“Jo”.

Bylo po boji. Nurnští stáli uprostřed té spoušti a rozhlíželi se kolem.

Do brány vešel Menhorian Nocturno Blathel. Kouzelník z Cairn.

“Nikdo tu už není”, řekl, “Okolí je čisté”.

“Kde je Wulfgaard?”, zeptal se Bolbuch.

“Zhroucenez a sesutej támdle”, ukázal

Yasper, “Odmítá slízt”.

“Musíme uhasit ty vohně, ať nám to tady

všecko neshoří”.

“Zahlíd jsem nějaký džbery támdle u studny”, řekl Ramar, “A támdle na ubikacích je spousta dek”.

“Horáci!”, zavolal vůdce.

“Tady jsem!”.

“Doběhni pro toho mnicha. Leží spoutanej tam u cesty. Přiveď ho sem, jo?”.

“Jo”.

Pomocí namočených dek a věder Nurnští uhasili nebo alespoň dostali pod kontrolu, co šlo. Zbytek už dohasl sám.

“Teď se tady vyspíme a ráno to tu zrekvirujuem”.

“Jo”.

Horác Lipový se vrátil se zcepenělým mnichem a zatímco jej přivazoval ke stožáru, jen tak mimoděk pravil: “Pánové, tak ten Chálid, pamatujete si na něj, jo? Tak ten Chálid kňučí támdle tím směrem ve škarpě”.

“Von furt žije?”.

Gerllod Moskyt vyrážoval z pevnosti a za ním vyběhlo několik druhů. Srotili se kolem pasti, ve které se svíjel Šikmooký Chálid a vydával zoufalé steny. Jeho tělo bylo probodeno ostrými kolíky, jimiž bylo dno pasti poseté.

“Takhle končej špina chlapi, Šikmovokej”, odplivl si Zemikosa.

“Přesně tak... Zastřelte ho někdo...”.

Horác Lipový nabil a zacítil.

“Chcipni, chlive!”.

A vystřelil.

“Tim bysme měli Východňáky z krku.

Teď zbejvá ten Vladach, a na toho mám větší pifku, to mi věřte”.

Menhorian Blathel horlivě přitakal.

Záborcovo zlato

“Vstávejte”, ozval se břitký Zemikosův hlas, “Vstávejte, hola, vstávejte!”.

Rozespali druzi se začali vrtět v houních. Sotva se rozbřesko.

“Tak vstávejte, chlapi! Zlato se na nás třese. Už vim, kde je. Už to vim”.

“A kde je, Zoltare, pověz”.

“Támdle v tý věži. V tý věži, co je zamčená na dvojité řetěz”.

“Hm”.

“Yaspere, tak vstávej, dělej”, šťouchal alchymista do nebožého Yaspera špičkou boty, “Zvládnul bys takovej masivní zámek, co tam visí? No řekni, zámečníku, zvládnul? Nebo to radši vodpálíme po mým?”.

Yasper vstal, rozmrzele zahromoval, protáhl se a potom se odšoural k věži. Zoltar kolem něj poskakoval jako nedočkavé děčko.

“Běžná věc”, zívł Yasper Zámečník,

“Velkej zámek, primitivní mechanismus. Chce to spíš

svaly než hlavu. Jo, to nebude vážnej problém”.

Pak se odšoural ke svým věcem a chvíli něco hledal. Vytáhl takový zahnutý kus železa a podíval se na něj.

“Jo, to by mělo stačit”.

Nurnští se pomalu srotili kolem dveří.

Řetěz padl.

“Lucernu! Lucernu!”.

“Tady, tady máš!”, řekl Horác.

“Zapálit!”.

“Jako panna”, houkl šťastně Zoltar, když vstoupil dovnitř.

Bylo jasné, že našel, co hledal.

Do oběda Nurnští třídili nález. Bylo těžko říct, jestli mají jásat či noko. Ruda byla vytavena do různých pokroucených slitků, už na první pohled ale bylo jasné, že slitky jsou polotovarem pro další tavbu a zvláště čištění od příměsí. Prostě surovina byla velmi bídné kvality a její prodej bude jistě problematičtější, než předpokládali. Problém byl také s váhou slitků - jejich přeprava nebude snadná, budou muset jít k lodí naněkolikrát. Ledaže by lodí připluli blíž k Odrevu. Ale jaká byla se slitky největší potíž - vůbec si nebyli jisti cenou. Ta mohla být velmi závislá na zájemci a mohla nabýt značného rozptýlu. Každopádně původní Záborcovy předpoklady byly rozhodně odvážnější, možná svůj vliv měly i události na ostrově. Třeba práce v Korimě byly zastaveny. Kdo mohl vědět?

Ale Zemikosa byl přesto šťastný a druzi jeho dobrou náladu brzy přijali za svou. Menhorian Blathel, který s Wulfgaardem a Yasperem odešel na průzkum přilehlého okolí, se vrátil s tím, že kus odtud je útes a na něm opuštěný maják. Dole prý je kotviště lodí. A třetí tam vrak plachetnice. Určitě ne dlouho.

“Jako by vybuchla a potopila se”, řekl Yasper, “Teda někdo jí potopil”.

A stala se ještě jedna věc. Ten spoutaný mnich procitl. Přicházel k sobě postupně, ale evidentně vůbec nechápal, jak se u toho sloupu ocitl a proč je v poutech.

* * *

Byl to bratr Chalmánova řádu, řádu strážců posledního spočinutí Otce Ostrovů, Chalmána Zvířete, prvního krále. V tom měl vcelku jasno. Dál neměl jasno v ničem. Pořád dokola opakoval jedno jméno - Kurech. Při vyslovení toho jména se mu tvář pokaždě zkrivila bolestí. Nurnští pochopili, že ten Kurech by snad měl mít něco společného s tím, co se tady dělo. Mnich pořád opakoval, že Kurech probudil Markalu. Což tedy bylo dost nepředstavitelné.

Dali tomu nebohému muži najíst a napít a povolili mu pouta. Jmenoval se Siwalin. Bratr Siwalin. Mezitím se Nurnští usnesli, že v slitky odtahají k jednomu z těch hájků na východě. Tam kořist zahrabou. Tahání kořisti jim trvalo do večera. Navečer bratru Siwalinovi rozvázali ruce a znovu se jej vyptali. Pořád byl zmatený, ale mocně přemýšlel. Teprve na druhý den byl schopen říct něco kloudného o Chalmánově klášteře.

Opat Kurech

Bratr Siwalin toho ale stejně mnoho nevěděl. Z použitelných informací jen tolik, že starý opat Šajmin byl přednědávem zavražděn a jeho místo zastal nějaký bratr Kurech. Celé to Siwalinovo vyprávění jevílo se být značně zmateným, hovořil přerývaně a jaksi chaoticky; jednu chvíli tvrdil, že bratr Kurech byl novic, potom zase hovořil o dlouhodobém a pevném přátelství se starým opatem. Každopádně z opata Kurecha měl Siwalin bezesporu strach. Smrt opata Šajmina se zdánlivě shodovala s erupcí Markaly, respektive byla její předzvěstí, výbuch sopky brali mniši Chalmánova řádu jako vážné znamení. Opat Kurech svolal hromadnou mši, při níž kázal proti nepřítelům ve vlastních řadách. V událostech, jež následovaly, neměl Siwalin zřejmě vůbec jasno. Dalo by se říci, že si krom běžných událostí, jež se mohly stát stejně tak dnes jako před lety, nepamatoval nic. Nic konkrétního, zařaditelného. Ještě dvě informace padly - předtím, než se stal Kurech opatem, byl bratrem ptáčníkem. Rozuměl ptákům jako nikdo z bratří. Do té doby v klášteře ptáky nechovali. Teprve bratr Kurech s tím začal. Mladě si přivezl s sebou. A druhou věcí byla Šajminova smrt. Našli ho s podříznutým hrdlem. Ta rána byla čistá a hluboká. Hlava mu visela jen na kousku kůže, ležel tenkrát v tratišti krve.

“Hnus”, posmrkl Bolbuch.

“Tohle vážně smrdí”, pravil Wulfgaard, “Neměli bychme ten podivný klášter voříhnout?”.

“A co bychme tam dělali?”, zavrtěl hlavou vůdce Gerllod, “Není to naše věc. Zlato máme, tak co?”.

“Ale mohli by tam bejt další”, zamnul si bradu Zemikosa, “Mnišský řády bejvaj bohatý”.

“A jiný bejvaj chudý”.

“A jiný zase bohatý...”, nedal se Zoltar, “A tady mě trochu svrbí nos, víme?”.

“Ten Kurech je podezřelej. S ptákama to umí, jak se zdá, jako jedinej široko daleko”, protáhl slova Menhorian a mocně přemýšlel, “A pak tady přijdeme my a prd ho, divný ptáci na vobloze. A prd ho, jdou po nás a klabnou chudáka Tjureho. A potom... vždycky když se něco děje, na vobloze ptáci... cvičení asi...”.

“A pak ty věci ve Viluhentu... a tak dál... chápete...”, připomněl Ramar, “Všecko nějak souvisí s vraždou toho starýho opata...”.

“Co je nám do Chalmánova řádu? A do nějakých kodgických problémů?”, snažil se Gerllod utnout debatu, která začínala nabírat nežádoucí směr, “Víte vy vůbec, co je to Kodgick? Uvědomujete si, na jaký půdě to vlastně stojíme?”.

“A na jaký půdě to teda vlastně stojíme?”, zeptal se nevinně Horác.

“Ty se do toho neplet! Ty ani zbla nechápeš, vo čem je řeč!”.

“No tak to teda pardón... Pardón...”.

“Ale tak můžeme jenom shromáždit

nějaký informace... Pátračka, rozumíte, špicluňk nějaký”, navrhl Yasper, “Pak si dřepneme k vohni a znovu to rozebereme. Hlavně v klidu... S čistou hlavou”.

“Asi je ten Kurech nějak nakazil... Co když je dokázal nakazit při té markalský mši?”, přemýšlel dál Blathel.

“Ty zvířata byly vysloveně agresivní... Tenhle ale ne...”.

“Já?”, hlesl bratr Siwalin, ale zjevně z řeči zde vedené nechápal vůbec nic.

“Třeba to má něco společného s rozumem. Čím rozumnější bytost, tím odevzdanější chování”.

“Takže buďme rádi, že se nenakazil Libovej Horác”, uchechl se Bolbuch, “To by nás teďka trhal zubama”.

Horác Lipový byl občas považován za družinového blba.

“Co zas proti mně máte, chlapi?”, ohradil se hobit, “Co vás zase sejří?”.

“Jen jsme rádi, že seš zdravěj...”.

“Hm”.

“Ta nemoc má rychlej nástup”, usoudil Wulfgaard, “Ale taky rychle opadá. Podívejte na tohle Siwalina. Už je docela v cajku. Možná když tě něco znovu nenakazí, tak se z toho rychle vylížeš. A z toho plyne...”.

“A z toho plyne co?”, byl netrpělivý Zoltar Zemikosa.

“A z toho plyne, že to někdo musí furt přizívat”.

“Kurech!”.

“Možná Kurech, možná někdo jinej”.

“Koukněte na mapu...”, rozvinul

Menhorian pergamen, “Tady je Viluhent. Přišlo to vocad’, směřovalo to sem... Gavrat...”.

“Hm...”.

“Tady jsme byli napadený my... Řitili se vocad’... Pták se vracel tam...”.

“Což značí...”.

“Což značí, že to opravdu hřezne z kláštera. Dost možná, že na druhým konci ostrova nemají ani ponětí, co se tady děje”.

“Co teda uděláme?”, zeptal se Ramar.

“Měli bychme vomrknout ten klášter. Pro klid duše”, otočil se na vůdce Zoltar, “Co ty na to, Gerllode?”.

“Já? No tak jo. No tak teda jo”.

Bratra Siwalina propustili na svobodu a vysvětlili mu, kde leží Gavrat. A upozornili jej, ať je opatrný, ať se ohlásí zdálky hlasitým voláním o pomoc. Taky mu řekli o pastech a lapačkách.

Klášter Chalmánova řádu

Nurnští šli tentokrát po cestě a dávali si bedlivý pozor. Cestou se střetli s několika zvířaty, ale byli připraveni. Jak se přibližovali, mlha houstla. Teď za ní byli víceméně vědění. Oni věděli, kam směřují, a tamti netušili, že někdo přichází. Tedy snad. Pokud

jejich pohyb neohlásili ti ptáci. Žádných si po celou dobu na obloze nevšimli, což ale nutně neznamenalo, že tam nebyli a nevšimli si jich oni. Cesta vedla zapářeným lesem a po nějaké době Nurnští stanuli na rozcestí. Dali se cestou vpravo a ta je za čas dovedla k jezeru. Z jezera stoupaly bílé cáry mlžného horkého vzduchu. Druzi se rozeběhli po břehu.

“Ta voda je horká!”, oznámil Ramar, když do bublin syté kalné vody ponořil ruce, “Je to vřící jezero... a ty stromy kolem jsou mrtvý... dočista mrtvý...”.

“Ale vyrůst tu musely...”, namítl Menhorian, “Musí to mít něco s erupcí Markaly... Možná stojíme na nějakým zřídle...”.

“Já bych to votočil a šel bych domů”, ozval se Horác Lipový, “Ani pít se ta voda nedá. Je slaná...”.

“Asi jdeme špatně...”, řekl Ramar, “K tomu klášteru nejspíš vedla ta druhá cesta...”.

“Tak proč nepošleš animálie, chytroline?”, zakřenil se kysele Wulfgaard.

“Není to nezbytně nutné. Je to tu nepřehledný a nerad bych o sojku zbytečně přišel”.

“Hm”.

“Vracet se nebudeme”, zavelel vůdce, “Střihneme to tady po břehu”.

“Dobře”.

“Držte se pohromadě, chlapi. Ať se nepoztrácíme”.

“Jo, dyť už jdu”, ohradil se Horác.

* * *

Klášter byl oběhnán zdí. Nurnští se stáhli hlouběji do lesa a Ramar vyslal sojku s jasnými instrukcemi na průzkum terénu. Nemělo smysl vtrhnout tam naslepo. Nurnští posedali na blátivou zem a tiše vyčkávali. Barbar měl vážný výraz, soustředil se na pernatcovy výemy.

“Stejně je dobře, že toho animálie máme, co?”, pochválil si Zoltar Zemikosa.

“To je fakt. Bez sojky bychme teď konč byli nahraný”, souhlasil Bolbuch.

“Abyste se náhodou samým blahem nezbláznili”, odsekl kouzelník Wulfgaard.

“Pergamen”, křikl Ramar, “Pergamen, kusuhli!”.

Menhorian zaštrachal v tlumoku.

“Rychle! Dokud to vidím!”.

“Tady... Tady máš...”.

Ramar začal čmárat po papíře. Před Nurnskými z papíru vyvstávaly budovy, sad, hřbitůvek, políčka. Poznali ubikace, chlěvy, dobytčí výběhy, vývažovnu i centrum toho všeho, Chalmánův chrám - kamennou modlitebnu olbřímích rozměrů přilepenou ke skále.

“Těch mnichů je tam jak psů”, pravil Ramar, “Jak psů, povídám”.

“Kolik?”.

“Hodně moc. Plouhají se z místa na místo, nosejí předměty vocamcaď sem a pak zas táhlehle... Je to divný... Hodně jich je v tom chrámu... Tam jich

je vopravdu hodně...”.

“Měli bysme tam vtrhnout, proběhnout středem, bafnout toho Kurecha a vytáhnout ho ven”, navrhl Zemikosa, “Třeba jsou ty mniši tak mimo, že nás ani nezaregistrujou”.

“Nebo nás vobkličejí a sežerou”, namítl Bolbuch.

“Tak co teda uděláme?”, zeptal se Yasper, “No řekni, Gerllode?”..

“Když už jsme jednou tady”, řekl Gerllod, “Tak tam vltímem. Postavíme pevnou formaci a vltímem tam. Poběžíme šturmem na tu Chalmánovu modlitebnu. Kdo se nám postaví, ten bez milosti zhyne”.

“Jo! Bude šturm”, ožil najednou Dědek, “Šturm bude. Hoj hoj hoj!”.

Vůdce Gerllod načrtl do hlíny formaci a druzi se podle jeho pokynů počali houfovat.

Nurnští proběhli bránou a běželi, běželi vpřed. Řítili se po štěrkové cestičce jabloňovým sadem. Ovocné stromy byly smutné, bez listů. Smutné byly i pohledy mnichů, ustavších v úkonech podivného denního zaměstnání. Pomalu se ohlédlí za neobvyklou dusající a chřestící skupinou. Ještě pomaleji jim v mozcích nebo v tom, co z nich zbylo, probleskla nutkává myšlenka. Větelci! Mniši vyběhli větelcům v ústřety, šli holýma rukama, jen ti, kteří něco zrovna třímali v rukou, ohnali se tu džberem, tu fankou na dlouhé násadě. A Nurnští neměli slitování. Také měli velké obavy z náказы. Kdyby se nakazil kterýkoli z nich, mohl by vzniknout velmi vážný problém.

Štelci se snažili, aby co nejméně šílených mnichů doběhlo až k válečníkům. Snažili se je odstřelit včas. Proto s napjatými kušemi a luky bedlivě kontrolovali terén na všech stranách. Šupící formace, semknutá a sehraná, připomínala živého tvora. Dusajícího železného ježka. A ježek dosáhl až vstupních vrat do Chrámu Chalmána Zvířete a tam se muži rozvili v dvojřad. Mniši spustili unisonní kvil a bezmyšlenkovitě, jako jatí tím nejprimitivnějším zvířecím pudem, tlačili se proti nim a sáпали se po nich špinavýma rukama. Bolbuch propadl bojovému šílenství, tekly mu sliny po tvářích, vous mu zrudl krví. Sekal a sekal a sekal kolem sebe. Stejně tak Gerllod. Byl bledý v obličejí a nemluvil, už neřikal nic, jen rubal. Zemikosa všískal nadšením a doplňoval tu sehranou válečnickou dvojici, seč mu síly stačily. Za nimi nabíjeli střelné zbraně jejich druzi a páli-li jak o život. A Yasper, Ramar, Menhorian i Wulfgaard byli výteční štelci, když na to přišlo. I Horác, když založil šíp správným koncem. A pokud to, co založil, byl vůbec šíp.

Řada Nurnských pomalu postupovala jako nějaký válečný stroj a za nimi zůstávala bažina trupů.

“Kurech!”, zařval Menhorian a přerušil střelbu.

Ukazoval k oltáři. Muž v nazdobené kutně, který tam stál a divoce gestikuloval, nevypadal

jako šílenec. Tedy jako bezmyšlenkovitý šílenec, jako ti, co tady bez mrknutí oka vypouštěli životy pro nic za nic. Ale šílenec to byl.

Ramar zahodil zbraň. Pochopil, co ten muž zamýšlí, a mocně se soustředil. Konečně přišla chvíle na využití jeho schopností. Viditelného se nestalo nic. Ramar opata pořád bedlivě sledoval. Kurech vyběhl směrem k nějakým dveřím za oltářem. Byl pryč.

“Hotovo”, pohlédl na zkrvavenou čepel trpaslík Bolbuch, když řev v sále víceméně definitivně utichl.

Gerllod se unaveně rozhlédl kolem sebe: “Jak v tomhle svinci najdeme toho Kurecha, to teda nevím”.

“K šípku s Kurechem”, odplivl si Bolbuch, “Jestli je mrtvej, tak ať. Hledat ho nemusíme”.

“Kurech přežil”, řekl Menhorian, “Zdrhnul tamtudyma. Ramar to viděl. Že jo, Ramare?”.

“Co?”, trhl sebou Ramar jako ze sna.

“Žes to viděl?”.

“Co?”.

“Že Kurech zdrhnul”.

“Jo”.

“Tak si pro něj dojdeme, no”, hýkl trpaslík.

“Čtrnáct!”, křikl nadšeně Zemikosa, “Čtrnáct! Kolik ty?”.

“Šestadvacet”, odvětil Dědek, ale v jeho hlase nebyla ani stopa pýchy.

“A ty? Kolik ty?”.

“Nevím”, vyhrkl Gerllod.

Vůbec mu z toho tratiliště kolem nebylo dobře.

“Ale víš! Já vim, že viš! Řekni kolik!”, nedal se alchymista, “Já udělal celejch čtrnáct”.

“Sedmatřicet, když to chceš nutně vědět”.

“Kecáš!”.

“Nechci se vám plést do duchaplnějších počtů”, vložil se do debaty Wulfgaard, “Ale neměli bysme pronásledovat toho Kurecha?”.

“To nebude úplně tak nutný”, ozval se Ramar, “Proklel jsem ho. Vlastně očaroval, abych byl přesnější. Prostě uvalil jsem na něho takovou věc. Šmírovací kouzlo”.

“A von to neví?”.

“Zdá se, že ne”.

Proto byl Ramar tak zamklý. Byl tady i tam. S Nurnskými i s Kurechem. A Kurech přechal tmavou chodbou někam pryč a nadával jako špaček. Vůbec to nebyl mnich, o tom byl Ramar přesvědčený. Skálopevně. Ta chodba, jak se ukázalo, byla zavřená kamennými dveřmi, vlastně dvoukřídlými vraty s vestavěným kovovým zámekem zvláštního mechanismu. Yasper Zámečník se pořádně zapotil, než přišel na kloub, jak tu věc otevřít.

“Machrovský ručičky”, pochvánil si, když

něco hlasitě cvaklo a veřej, o kterou se opřel, povolila, “Prostě hotový machrovský ručičky”.

Kurečaj Vracht

Ramar dřepěl na batohu, držel hlavu v dlaních a zdál se být duchem nepřítomný. Kdyby ho pardi neznali, mohli by si myslet, že je rozzum mldého. Ale nebyl, jen se plně soustředil na to, co slyší a vidí. Co slyší a vidí skrze Kurecha. Nurnští si zatím čistili zbraně a připravovali se na možný tvrdý střet s nčím, co mohlo být podstatně horší než zmámení bratří Chalmánova řádu. Ten Kurech byl při smyslech, o tom nebylo sporu. Ten chlap věděl, co dělá.

“Připravujou se k vobraně. Hádají se...”.

To byla nadlouhou jediná věta, kterou Ramar řekl. Sojka mu seděla na rameni a ozobávala mu ucho. Nevěnoval tomu vůbec žádnou pozornost. Nurnští Ramara ani slůvkem nevyrušovali. Na jeho schopnostech nyní záviselo mnohé.

“Takže abysme se v tom vyznali”, řekl Gerllod Moskyt, “Můžeš to říct ještě jednou a jaksi poporádku? A vy všichni dávejte bedlivej pozor”.

Ramar přitakal.

“Horáci!”.

“Co je?”.

“Přestaň si hrát s šípama a dávej pozor”.

“Dělám si pořádek...”, ohradil se hobit dotčeně, “Vobčas mi do toulce spadne něco, co tam nemá co dělat. Třeba tady. Kámen. Co má co v toulci dělat kámen?”.

Horác Lipový zavrtěl nechápavě hlavou.

“Nebo tady... Motouz nějaký... Zašmodrchanej eště ke všemu... Zašmodrchanej motouz...”.

“Horáci!”.

“No jo. Dyť jo...”.

Ramar se nadechl a začal vyprávět. Za těmi dveřmi vedla dlouhá tmavá chodba. Velmi dlouhá. Zřejmě neveřejné místo, kam měli přístup jen vyvolení bratři. Možná jen opat samotný, možná pár vyvolených. Těžko soudit. Ta dlouhá chodba vedla skálou, stoupala vzhůru a ústila v roklí, jejíž stěny tvořila strmě se tyčící vysoká skaliska. Na dno rokle padal vodopád horské bystřiny do malé tůně a plnil roklinu uklidňujícím zvukem. Toto byla svatyně Chalmána Zvířete, místo, kde možná byl pochován, ale především kde vedlo schodiště k jeho monumentální soše, čnici k obloze na vrcholu.

“Běžel nahoru. Po točitým schodišti...”, řekl Ramar.

“Opat běžel nahoru...”, zopakoval Zemikosa s očima propíchujícíma Mallikoriána.

“Opat není opat...”, děl dál barbar, “Teda je, ale vlastně není, jestli mi rozumíte... A určitě se nejmenuje Kurech”.

“A jak se teda jmenuje?”.

“Kurečaj nebo Vracht. Tak na něj volají.

Možná Vracht Kurečaj nebo Kurečaj Vracht”.

“Kdo na něj volají?”., chtěl vědět Bolbuch.

“Kdo je Kurečaj Vracht?”, zeptal se nechápavě Horác.

“Kolík je tam těch lidí, co volají?”, položil jasnou otázku Wulfgaard.

“Kam zmizel pan opat Kurech”, pokrčil rameny Horác.

“Kurech je vlastně Kurečaj Vracht, viš?”, vysvětlil Menhorian, “Takže Kurech neexistuje”.

“Aha”.

“Kurech tam je vlastně taky...”, pravil Ramar.

“Cože? Opatí jsou dva?”.

Horác bezradně zalomil rukama.

“Ne. Jak se zdá, tak Kurech je nějaký pták”.

“Tak ted’ už tomu nerozumím vůbec”, řekl Bolbuch.

“Pták to je... Asi sup...”.

“Mám otázku, pánové. Takže mám to chápat tak, že pan opat je pták?”.

“A dost!”, vykřikl vůdce Nurnských, Gerllod Moskyt, “Vy se přestaňte ptát, a ty, Ramare, popiš souvisle situaci a tvůj názor na ni”.

“Pták to je...”, otfásl se Ramar odporem, “A šerednej... má tam hnízdo... v nohách...”.

“Ramare!”.

“Jo...”, trhl sebou průzkumník, “Kde bych ale tak nejlíp začal...”.

Kdo čekal, že Ramarovo vyprávění bude souvislým příběhem, který rozplete tu motanici, co před Nurnskými vyvstala, ten se ovšem mýlil. Ramar sám nevěděl o mnoho více a o to méně chápal. Prostě tam, z rokliny, která nesporně skýtala výborné útočiště a úkryt, vedlo skálou točitě schodiště vzhůru. A tady očima opata vnímal prostory osvětlené mihotavým plamenem pochodně, kterou zapálil u ústí šachty, a slyšel zvuk jeho zrychleného dechu. Opat běžel, spěchal vzhůru. Občas minul odpočívadlo, tvořené nerozřádkou celou. Nebylo sporu, že schodiště vede na vrcholek hory k úpatí monumentální sochy Chalmána Zvířete, již spatřili tenkrát od pobřeží. Jenomže muž až nahoru k soše nedoběhl. Schodiště končilo v soustavě komnat kdesi pod vrcholem, okenními průzory vanul ostrý vzduch. Muž vypadal, že se dává. Zahodil pochodně na podlahu a zlomil se v pase. Šípál jako zvíře. A tehdy si Ramar uvědomil přítomnost dalších osob. Byly tři a evidentně byly nějakým způsobem opatovi podřízené. Jejich mluva byla sprostá se stopami pouličního argotu. Ti muži říkali Kurechovi šéfe, a už bylo jisté, že Kurech není žádný Kurech, natožpak mnich. Zvali ho Kurečajem Vrachtem a v souvislosti s ním zmiňovali neustále nějakou britvu.

“Břitva?”, zamnul si vous trpaslík Bolbuch, “Něco mi to připomíná. Jenom ne a ne to uchopit”.

“Třeba se chce voholit?”, děl Zemikosa.

“Von voholenej je”, odvětil Ramar, “Ti další ne”.

Kurečaj Vracht stále nemohl popadnout dech a zatím mu jeho kumpáni sdělili, že několik ptáků se nevrátilo. A tehdy se Vracht s úlekem zeptal na Kurecha. Když odvětili, že Kurech je na svém místě, nevěřil a šel se přesvědčit. Tehdy Ramar zjistil, že kobky jsou vytesané v samém vrcholku skály a že z nich vede východ na řimsu u nohou monumentu. A mezi kamennými chodidly Chalmána Zvířete spatřil obrovské hnízdo, v němž dřepělo monstrum, kostnatý pták s jedním okem slepým, který Kurečaje Vrachtu pozdravil táhlým zaskřehotáním. Kurečaj Vracht se vrátil a přikázal mužům, aby sbalili všechny věci, že je třeba vyklidit brloh. Že byl klášter přepaden neznámými žoldáky. Někdo se zeptal, jestli v tom nemůže mít pracky Vostřejš, ale Kurečaj Vracht zavrtěl hlavou, že muži Krutěcha Ostrého to nebudou. Ta loď s podivným jménem Rujná oliheň sice prý neplula pod žádnou vlajkou, ale určitě nevypadala, že by připlula z Ostrovů. Potom ten Vracht odešel do jedné komnaty, z velké truhly vyňal oblečení, boty, kroužkovou zbroj a přilbici, shodil mnišské roucho a začal se kvapně převlékat.

“Myslím si, že budou zdrhat, jenom nevím kudyma. A taky tam mají nějaký truhly. Budou asi muset jít navícekrát”.

“Co myslíš že v těch truhlách je?”, zeptal se Yasper, “Myslím hrubej odhad”.

“Ohledem těch truhel mluvějí s úctou. A zmiňujou jedno jméno”.

“A to?”

“Osirich”, odvětil Ramar, “Osirich je to jméno”.

“Nebyl to nějakej kodgickej král?”, zapátral v paměti Menhorian Blathel.

“To by věděl Záborec”.

“Jenomže Záborec tu není”, posteskl si Yasper.

“Král nekrál”, houkl Zemikosa, “Vlínem tam, zrubeme je a truhly zabavíme. Souhlas?”.

“Souhlas”, zaduněla odpověď.

“A potom kalupem pryč co nejdlá voad?”, řekl vůdce.

“Přesně tak”.

Nurnští znali popis cesty a věděli, že na jejím konci jsou čtyři nebezpeční, ale osamocení a málo tušící muži. Měli převahu. Ramarovo šmírovací kouzlo už přestalo účinkovat, a i kdyby, neměl by čas plně se soustředit. Teď rázovala Nurnská družina chodbou k roklině. Menhorian Blathel svítil na cestu. Vpředu dusali Bolbuchi s Gerllodem, v závěsu se hnali Ramar a Zemikosa. Za nimi hrozil semknutý kolem světla. Když ucítili závan čerstvého vzduchu, tasili zbraně. Onedlouho Nurnští vtrhli do rokliny. Ramar ukázal směrem, kde bylo ústí chodby ke schodišti. Tam se Nurnští zastavili a Gerllod vydal příkaz, aby dva muži přechesali dno rokle, zda je to tu čisté. Bylo.

“Jsou eště furt nahoře”, řekl Zemikosa.

“Nebo se zdechli skrzeva toho ptáka...”.

“Myslíte, že by ten pták unes chlapa?”, zeptal se nevěřící Wulfgaard.

“Tamti ne”, odvětil Ramar, “Ale tendle jo. Je fakt vobrovskej”.

“Štýry chlapy by ale nevodnes, že ne?”, ozval se Horác.

“Najednou ne. Postupně jo”.

“Nezapomeňte, že tam mají ty truhly”, namítl Zemikosa, “Furt tam sou, mám na to čuch”.

“Jak teda?”.

“Vlínem tam”, rozhodl vůdce a určil pochodové postavení, “Ale pozor, je to tam ouzký”.

Pochodové postavení připomínalo hada. Schodiště bylo úzké, dva muži by si vedle sebe v boji překáželi. A na takovémhle schodišti byl nepřítel ve výhodě.

Nurnští už nějakou dobu dusali vzhůru. Supěli jako štvaní koně. Bylo tu houby vidět, měli mezi sebou dvě pochodně, ale poslední muž byl o dvě otáčky dál než ten první. Nurnským taky bylo jasné, že dělají takový kravál, že o nich musejí ti nahoře vědět, pokud jsou alespoň trochu ve střehu. A to se dalo předpokládat. Potom se najednou ozval Yasperův naléhavý hlas.

“Chlapi, stůjte! Co to je?”.

“Zastavit!”, houkl Gerllod.

Nurnští zaslechli někde před sebou pravidelný cvakavý kovový zvuk.

“Někdo vytukává signál do skály...”.

“Měl ten Vracht hůl?”.

“Ani náhodou...”.

Zvuk se blížil.

“Chlapi, mně se zdá, že to nabírá na rychlosti a žene se to proti nám...”.

“Syčí to!”, zařval Menhorian a obrátil se na úprk.

“Bohové!”, zařval alchymista, “Pryč!”.

Wulfgaard vzal nohy na ramena a strhl s sebou zmateného Horáce.

“Proč mě táhneš? Dyt’ si namelu...”.

“Bombal!”.

To už se ze schodů hrnuli všichni, nastal zmatek a strkanice. Nedlouho poté se ozvala detonace.

Vejce

Skála Nurnské vyhrězla do roklinky po částech jako krvavé hlisty. Než se dostali dolů, vybuchla ještě jedna bomba. V nastalém zmatku nebylo jasné, jestli tam někdo nezůstal.

“Chlapi!”, vykřikl Gerllod Moskyt, “Hlašte se! Yasper...”.

“Tady”.

“Wulfgaard, Blathel”.

“Po kouskách, ale komplet”.

“Halabus přítomen”.

“Ramar...”.

Ticho.

“Ramar!”.

“Proč se nehlásíš, když volá tvoje jméno?”, štouchl Zoltar do schouleného Ramara, “Je asi votřesený, vojvodo! Ale je tady. A Zemikosa Zoltar taky”.

“Libovej... Dědek... Blat’áka už jsem říkal, a já, tak to je asi všechno”, počítal na prstech Gerllod Moskyt a přemýšlel, zda nějaké jméno nezapomněl.

“Co?”, zakňikal Ramar.

“Už nic, už jsem tě nahlásil”, usmál se Zoltar, “Sčítání zmordovaného lidu, chápeš?”.

“Nedával jsem pozor. Poslal jsem nahoru soječku, víte?”.

“A?”.

“Ten opat, vlastně ten Kurečaj Vracht, toho vobrovského ptáka poslal do nebe. A sám si vlez za to vobří hnízdo. Je tam skovanej”.

“Tak ho půjdeme vyšťourat”, odplivl krvavou slinu Bolbuch a přejel výhrůžně palcem po ostří zbraně.

“A taky tam má nějaký vejce”.

“Vajce?”, zdvihl obočí Zoltar Zemikosa, “Vajce povidáš?”.

“Vobří vejce”.

“Vajce musíme za každou cenu zabavit”.

“Proč?”.

Zoltar si odhodlaně založil ruce na vypjaté hrudi: “Protože to sou vajce...”.

“Já tam nejdu”, ozval se Menhorian Blathel, “Jsem na šrot”.

“Já si připadám jako karbanátek”, pokrčil rameny Wulfgaard, “Jako vyteklej z presu”.

Nurnští se dohodli, že většina zůstane tady, tedy vlastně v chodbě pod schody. Přeci jenom někde kolem létal ten obrovský pták a každý měl ještě v živé paměti, jak neslavně dopadl barbar Tjure. Nahoru půjdou Bolbuch s Gerllodem, chránění účinky ochranných kouzel z učených myslí družinových kouzelníků. Půjdou tedy nahoru neviditelní. S jistým zpožděním za nimi vyrazí Zoltar Zemikosa s Ramarem. Jako podpora.

“Když se tu ukáže sojka, tak je to znamení, abyste vystoupali nahoru”, upozornil Ramar, “Jasný?”.

“Zas tak votřesený nejsem, abych nepoznal animálie”, odsekl Wulfgaard, “A natvrdej jsem ještě mňh”.

“Jasný”, řekl stroje Menhorian Nocturno Blathel.

Gerllod šel první, Bolbuch supěl v závěsu za ním. Chodbu strážili dva muži, jeden někde ve třetině výšky vzdušnou čarou od dna rokliny, druhý asi o devět sáhů výš. Teď už byli druzi připravení a nepletli se navzájem pod nohy. Šli potmě, což bylo výhodou i nevýhodou zároveň. Byli pomalí, výhody ale převažovaly. Taktika nepřátel byla totožná jako prve - tedy svrhnout ze schodů zapálené bomby. Jenomže co mohlo být proti skupině nic netušících

mužů účinné, to proti poučeným jednotlivcům nemělo naději. Prvního muže vyřídili vcelku snadno, ani nestihl zažehnout zápalnou šňůru. Ale účinky ochranného kouzla pominuly. Pak nurnští bijci zaslechli známý cvakavý zvuk. Po schodech se rozeběhlo několik kovových kulí.

“Je tam nad náma další”, sykl Bolbuch, “A pustil bomby”.

Gerllod sebral ze země hořící pochodně.

“Poběž! Rychle!”.

Syčící kovové předměty potkali cestou, přeskočili je a hrnuli se dál. Když došlo k explozi, ucítili v zádech tlakovou vlnu a upadli na zem. Ale vzápětí už zase stáli na nohou a kvapilí vzhůru. Jasně slyšeli, že muž nad nimi se dal na úprk. Na odpočívadle, kde měl zbudovaný post, sebrali zbylé bomby a počkali na Zemikosu s Ramarem.

“Budou tam ještě tři, takže pozor!”, upozornil Bolbuch.

Nurnští vtrhli do skalních komnat v pevné formaci. Bolbuch s Gerllodem drželi střed, Zoltar a Ramar každý o úrok vzadu na křídlech. Střetli se s dvěma muži, kteří se jim postavili na odpor. Číhali v plné zbroji a ihned bylo jasné, že se zbraní to umějí. V jejich očích se zračila nenávist, pohybovali se tiše a byli sehraní. Nicméně Nurnských bylo víc. Gerllod Moskyt toho svého načal a potom jej přenechal Zemikosovi. Věděl, že venku je ještě ten Kurečaj Vracht a měl strach, že uprchne na ptákoví. Na tom Kurechovi, jak předtím varoval Ramar.

Když vyběhl ven, zchladil jej proud svěžího větru, silnější, než čekal. Zavrával a rozhlédl se kolem. Venku se zatím sešelfilo, ale Gerllod jasně vnímal vrcholky hor kolem sebe. Vypadalo to tu přibližně tak, jak si během Ramarova vyprávění představoval. Stál na rozlehlé skalní římse vykládané kamennými bloky. Kus od něj vlevo se tyčilo chodidlo monumentu. Za tím chodidlem muselo být někde vměstnané to hnízdo. A ukrytý Kurečaj Vracht. Ptáka nikde nespátlil. Potom zachřestila zbroj, jak někdo seskočil shora. Byl to Vracht s taseným mečem. Pustil se s Gerllodem do křížku. Střet to byl velice tvrdý, ale na Moskytovi byl znát vojenský výcvik. Ten Vracht byl v posledních letech zvyklý spíš velet než bít se železem. Oba muži tančili v krvavém tanci po římse, ale Kurečaji Vrachtovi pomalu docházely síly. Když se zvntítku skály vyřítíl rozvázněný Bolbuch, Vracht už klesal na kolena. Potom jej vůdce Nurnských definitivně proklál mečem.

“Vajce!”, houkl Zemikosa, jehož hlava se vynořila ze tmy, “Vajce našels!?”.

Gerllod si otřel z čela pot a zavrtěl hlavou: “Všechno má svůj čas”.

“Nesměji vychladnout!”.

A už tu byl a bylo ho tu plno.

“A ptáka... ptáka viděls?”.

“Ne”.

“Tak bafnem vajce a mažem voad”.

Gerllod pověřil Bolbucha, aby uvnitř vytrídil kořist, kterou odnesou, a aby řekl Ramarovi, ať skrze animálie svolá zbytek družiny.

Zemikosa se zatím sápal po kamenném podstavci a volal: “A hnízdo viděls? Kde viděls hnízdo?”.

“Tam, mezi nohama”.

“Tam?”.

“Přesně tam”.

Gerllod se vydal za druhem. Jenomže potom se nad oběma rozprostřel stín temnější než okolní soumrak. Tichý a velký. Tichý stín Kurecha, animálie mrtvého Kurečaje Vrachta. Stín obrovského ptáka zdrceného ztrátou druhů a vyšíleného nenávistí ze ztráty svého pána. Než začal spáry mocně zaskřehotal a Nurnské ovanul mrtvolný puch. Kurech byl mrchožrout, a na první pohled ne ledajaký. Zoltar Zemikosa dostal ránu pařátem a zhroutil se do hnízda vedle vajec. Gerllod Moskyt stihl tasit a tak tak zaujmout obranný postoj. Kurech zaútočil. Na jeho krku a hlavě se blyštělo stříbro.

Gerllod řal, ale vzápětí ho orlosup drapl za rameno a silně a bolestivě stiskl. Nebýt poctivých plátů, vymáčkl by z válečníka veškerý vzduch a rozdrtil mu hrudník na krvavou kaši. Gerllodu Moskytovi vypadl z ruky meč a zazvonil o kamenné dlaždice. Pták se přikrčil a Gerllodovi došlo, že zamýšlí vzlétnout. Rozhodl se pro to poslední, co mu v tu chvíli zbývalo. Magie, spoutaná v prstenech. Magii z prstenů věřil, nebránil se jejimu využití a věděl, že prostá síla mečů není samospasitelná. Alespoň v tom byl po otci. A v tuto chvíli se tedy soustředil a levá ruka zazářila jasným zášlehem usměrněného proudu energie. Kurech vydal skřek a v překvapení upustil oběť. Gerllod tvrdě dopadl na zem a z lehu vyslal nalší výboj. Pták se zvedl do výšky a počal klouzat v dlouhém oblouku. Gerllod nahmatl meč a uchopil jej pevně oběma rukama. Přimkl se zády ke stěně. Kus před Moskytem pták prudce rozepjal křídla, aby zbrzdil svůj let, a vytrčil před sebe spáry. Od stěny vyšlehl poslední svazek blesků. Pach spáleného peří byl ostřejší než smrdutý zápach mrchožroutova těla. Gerllod Moskyt vstoupil do souboje, který mohl mít jenom jediného vítěze. A výsledek se netroufal předjímat. Letmo zaletěl vzpomínkou k matce. Nejspíš se s ní loučil.

* * *

Zemikosu probral k životu intenzivní pocit hroučící se skály. Vzduch smrděl mrtvolami a spáleninou.

“Pták!”, vykřikl, když mu tupá bolest připomněla Kurechův útok.

Alchymista se vytáhl na okraj hnízda z větví, lišejníku a hlíny. Pohlédl dolů, v té tmě si všiml jenom tmavé hromady čpící spáleným peřím. Někde vpředu se rozzářilo mihotavé světlo. Vzpomněl si, že tam vede vstup do podzemních síní.

“Gerllode!”, zaburácel trpaslíkův hlas, “Gerllode!”.

Ano, byl to Bolbuch.

“Tady! Tady!”.

“Zemikosa?”.

“Jo. Tady nahore...”.

“Ale co Gerllod?”, znejistěl Bolbuchovi hlas obavami.

To už světlo lucerny ozářilo nehybný trup Kurechův. Kouřilo se z něj. Hlavu měl vyvrácenou na stranu, jeho strnulý zoban působil opravdu děsivě. Vůbec celý Kurechův zjev byl děsivý. Zřejmě mu chybělo oko. Přes hlavu se mu táhla páska ze stříbrného řetízku, oční jamku kryla stříbrná záklopka s bohatými vzory. Pták mělo kolem krku osnatý obojek jako nějaký pes. Stříbrné okrasy zdobily mu i pařáty, drápy na spárech měl navíc zakončené stříbrnými bodci.

Ne, útok tohoto tvora nemohl vůdce přezít.

“Gerllode?!” , zvolal trpaslík už víceméně odevzdaně.

Levá letka Kurechova se zachvěla a ozvalo se zachrčení. Bolbuch zdvihl zbraň. Zemikosa strnul. Potom ukázal na malátně se zdvihající postavu. “Gerllode...”.

Moskyt beze slova vykročil k trpaslíkovi. Strašlivě krvácel.

“Vnímáš mě, příteli?”, zeptal se ustaraně trpaslík a sklonil zbraň, “Poznááš mě?”.

“Hm...”, zachrčel Gerllod a odsunul jej paží stranou.

Bolbuch sledoval, jak se vůdce vřklavě potácí směrem ke dveřím.

“Kam, u všech všudy, jdeš?”.

“Ra... Ramar...”, odvětil Moskyt a mávl rukou směrem před sebe.

“Vajce!”, vykřikl Zemikosa a zmizel v hnízdě.

Bolbuch nevěřicně zavrtěl hlavou a vykročil směrem zpátky. Ale byl rád, že to takhle dopadlo.

Kořist

“Je tu spousta zajímavých věcí”, zahlásil Ramar, když spatřil vůdce Nurnských ve veřejích, “Spousta”.

Byli tu všichni. Mrtvolý už někdo odtáhl pryč, o místě jejich skonu vypovídaly jen tmavé koláče vsáklé a rozšlapané krve. Naopak se u schodiště navršilo několik beden.

“Ti chlapi měli docela dost peněz”, hlásil Ramar, “Těžko říct, k čemu jim tady na ostrově mohly být užitečné, to suďte bohové, ale teďkonc už je to jedno. Teď je všechno naše. Cennosti jsou tady a mince tady”.

“Kolik toho je?”, zeptal se Wulfgaard.

“Hodl jsem to odhadem tady na papír”, odvětil Mallikorňan.

Menhorian Blathel vyvalil oči a Wulfgaard tiše hvízdal.

“Potom jsem vytrídil nějaký zřejmě

alchymistický bezmegy a věci, o kterých jsem přesvědčen, že by šly dobře zpeněžit”, pokračoval Ramar, “Nacpal jsem to tuhle do té nůše a obalil hadrama”.

“Jo”.

“Nejzajímavější věci jsem ale dal támhle na tu deku...”.

Na pokrývce ležela skříňka vykládaná perleti, stříbrná koruna, drahocenný plášť, meč ve zdobené pochvě, kroužková košile a žerd' praporec.

“Co to má být?”, zeptal se Yasper.

“Začnu tou truhličkou. Podívejte se”.

Ramar otevřel skříňku, kde na černě sametovém polstrování ležela otevřená břitva s rukojetí takéž vykládanou perleti.

“Břitva...”, řekl Horác.

“Krásná práce”, podotkl Wulfgaard.

“Je vostrá”, přitakal Ramar, “Ale nadto bych řek, že jde spíš o nějakou insignii. Oznak postavení, rozumíte?”.

“Myslíš jako v cechu lazebnickým?”, zamračil se Wulfgaard, “Že by Vracht byl vrchní holič?”.

“Břitvou se dař podřezávat krky...”, dloubl do něj Yasper Zámečník, “Břítva je znamení tichejších vrahů”.

“Záborec přeci vo tý břitvě mluvil”, připomněl Bolbuch, “Nebo se mejlí?”.

“Poptáme se ho pak”, houkl Gerllod, kterému se už vrátila řeč, “A co ty další věci”.

“Ty další věci jsou ještě zajímavější”, odpověděl Ramar, “Patřejí totiž k sobě”.

Opravdu, ty předměty ladily jak barvou, tak provedením. Patřily k sobě. Převažovala barva stříbrná a černá.

“Připadá mi to jako královský insignie. Podívejte...”.

Ramar rozvinul praporec namotaný na žerdi. Byl na něm zobrazen stříbrný orel.

“Vypadá jako ten Kurech”, přejel Gerllodovi mráz po zádech, “Akurát voči má obě”.

“Vy si myslíte, že ten pan opat byl král?”, zeptal se Horác Lipový.

“Nesmysl...”.

“Kurečaj Vracht byl žoldák. Ale ty insignie pro někoho mohl přivězt”.

“Nebo někomu ukrást”.

“Mluvili předtím přece přece o Osirichovi, ne?”, připomněl Ramar, “A Osirich je král”.

“Není. Byl...”, vzpomněl si Bolbuch, “Myslím, že Záborec tenkrát na Olihni o něm mluvil jako o králi Kodgicku. Přišel o vládu během nějakého převratu”.

“Takže už je král Osirich touhle dobou mrtvej, ne?”, řekl Yasper, “Takže už žádný insignie nepotřebuje”.

“Nebo ho, jak je na Kodgicku nejspíš zvykem, arestovali. V Korimě třeba”, řekl Bolbuch, “Ten pracovní tábor tady přeci je, to víme. A skončil tam přeci nejen odpůrce pořádků”.

“Takže tady ten Vracht plánoval osvobodit panovníka?”.

“Možná. Záborec by jistě věděl víc”.

“Žádnej Osirich, nebo jak se ten chlap jmenuje, s náma nemá nic společného”, připomněl Gerllod Moskyt, “Do věci, kterejm nerozumíme, nemá cenu se plést”.

“Ani kdyby nám třeba zaplatili?”, namítl Yasper.

“Uvědom si, že jsme na Kodgicku”, odsekl vůdce, “Tady je přijít k úhoně snadný pro větší honoraci, než je nějaký zámečník z Nurnu. Už teď jsme zašli dál, než bylo nezbytně nutné. A Korima je určitě střežená mnohem víc než nějaký překladiště na pobřeží”.

“Nejsem jenom tak nějaký zámečník z Nurnu”, hlesl sotva slyšitelně Yasper, “Jsem teďkonc už taky Moskyt”.

“Jseš leda tak prd”.

“I ten Vracht měl evidentně obavy”, podpořil vůdce původní myšlenku Menhorian, “Vždyť byl, dá se říct, pořád ve fázi příprav”.

Po zvážení všech známých pro a proti se nakonec Nurnští dohodli, že je načase pobrat co půjde a zmizet. Přeci jenom, během výpravy přišli už o dva muže, což znamenalo citelnou polovinu válečníků. Vůdce Gerllod přikázal, aby co nejvíce z kořisti skončilo v batozích. Zbytek ponesou v jedné z truhel a nůši.

Na Zemikosu úplně zapomněli, dokud o sobě nedal halasné vědět. Vtrhl do místnosti, oči mu zářily štěstím a úsměv měl od ucha k uchu.

“Vajce!”, pohazoval hlavou ke své náruči, “Vajce!”.

Choval je láskyplně jako miminka. Tři velká vejce z Kurechova hnízda.

Oliheň je v tahu!

“Já to věděl!”, zavyl Bolbuch, když se připlazil k okraji útesu a pohlédl na moře, “Oliheň je v tahu!”.

“Cože?!” , křikl Gerllod Moskyt a vztekle odhodil těžký batoh.

Nevěřil svým očím, ale dalo se to čekat.

“Jsme v háji zelenym. Můžeme jít rovnou muklovat do Korimy”, spílal dál Dědek, který o muklovském životě leccos věděl a vůbec se mu taková vyhlídka nelíbila.

Gerllod se otočil na roztroušené Nurnské, kteří dosud nic netušili. Vlekli těžké batohy a pytle s kořistí nejen z kláštera, ale i z pevnosti Odrev. Byli demoralizováni úmornou dřinou a nepřidala jim ani návštěva u Tjureho hrobu minulé noci. Některým se také nelíbilo, že Gavrat, ačkoli jeho obyvatelům v jistém smyslu přislíbili pomoc, zůstane bez ní. Většina Nurnských se usnesla, že zatahovat gavratské do jejich záležitostí by mohlo být spíše ku škodě než k užtku. Také se na náladě nemalým dílem podepsalo počasí. Už od Chalmanova kláštera jemně, lež

usilovně přšlo. A teď ještě tohle.

“Co se tváříte jak na funusu, chlapi?“, zeptal se Zoltar Zemikosa, když dorazil k předvoji, “Nestačilo, že jsme ho vobřečili včera?”.

Shodil opatrně ze zad batoh, ale na zámostek z hadru, který držel v náruči, dával bedlivý pozor. V zámostku byla uložena vejce.

“Vo Tjureho nejde...“, řekl Bolbuch, “Oliheň je v tahu”.

“Cože?”.

“Lod”, vysvětlil odevzdaně Gerllod, “Je pryč”.

“Tak nám nezbyde, než postavit hnízdo”, odvětil alchymista, “Moje vejce musejí být v teple. I potom, až se vyklubají, musejí mít hnízdo...”.

Když se Nurnští zprávu o lodi dozvěděli, neměli daleko k naprosté rezignaci. Ramar se ale nikdy nevzdával. Proto přežil válku. Zavolal sojku, ta mu přistála na rameni a ždíbla ho zobákem do ucha. Zřejmě s ní nějak mluvil. Někým vnitřním hlasem. Poněvadž když ho ždíbla podruhé, roztáhla křídla a vzlétla.

“Najde ji”, řekl barbar, “Jestli tu někde je, tak jí najde. A nebo nějakou jinou”.

Ramarův pták byl v dané situaci nedocenitelný.

* * *

Rujná Oliheň kotvila v zátoce na dohled vyhaslého majáku. Nedaleko tři mečovitých skalisek třících z vln. Vůdce vyslal dva průzkumníky, konkrétně Ramara a Yaspera, prohlédnout pobřeží pod útesem, zda jsou tam čluny. Čluny Chálidových a Vladachových mužů a potom ten jejich, co přenesli stranou. Objevíli jenom dva.

“Jeden člun chybí”, hlásili, když se vrátili z průzkumu, “Asi ten Vladachův”.

Dalo se předpokládat, že Chálidovi muži byli do jednoho pobiti u Odrevu.

“To znamená, že Vladach Krvavý má v moci lod”, odušil Menhorian Blathel, který tomu muži vůbec nedůvěřoval, “Což značí, že máme problém”.

“Co navrhuješ, vůdče?”, zeptal se Wulfgaard.

“Slezeme na pláž a naložíme čluny”, odpověděl Moskyt, “Potom se podél pobřeží přemístíme na dohled lodi”.

“Nesměji nás vidět”, zaškaredil se Zemikosa a přitiskl si vejce blíž k tělu.

“Taky neuvidějí. Ubívakujeme se někde v zátvěti a počkáme na rozbřesk”.

“A za rozbřesku co?”, chtěl vědět Horác Lipový.

“Zaútočíme”.

Ramar byl požádán, aby pověřil sojku důležitým posláním. Posláním podrobně prozkoumat situaci na Rujné olihni.

* * *

Nurnští zabezpečili kořist v obou člunech a přesunuli se podél břehu až do blízkosti

zmiňovaných tří skal. Na útesech viděli ztemnělý maják, ale pomalu se šefilo. Gerllod Moskyt nařídil zbudovat ležení a zabezpečit čluny. Na člunech závisel jejich úspěch. A na taktice. Wulfgaard s Blathelem byli požádáni, aby se nepřetěžovali, že jich ještě bude třeba. Jejich kouzelnické umění bylo důležitou součástí plánu. Toho večera byla nálada v kumpanii poměrně skleslá. Stále přšlo a muži byli mokří na kost. Také byl vydán přísný zákaz rozdělávat oheň a používat jakékoli zdroje světla.

Ramar vážným hlasem uvědomil Nurnské o situaci na lodi. Rujná oliheň byla dle všeho v držení Vladacha Krvavého, který muže, co mu neslibili věrnost, buď rovnou hodil přes palubu nebo arestoval. Kdo prokazatelně byl připoutaný ke stěžni, to byli Záborec s Krakatcem. O Hlavatkovi zpráv nebylo, ti tři Vladachovi krollové evidentně vládli palubě a střídali se v hlídkování. Ve strážním koši dřepěl jeden z Hlavatkových mužů a nezdálo se, že by se tam ukrýval. Takže to byl zřejmě jeden z těch loajálních, ale nevypadal, že by se s ostražitostí nějak přetřhl.

“Ještě za tmy vyplujeme”, řekl vůdce, “Vylezeme na Oliheň od jihu. Tam nás budou nejmíň čekat”.

“Jak to bude s ochrannejma kouzlama?”, zeptal se Bolbuch.

“Co chlapi zvládnou, udělaj dneska. Zbytek ráno”.

“Ve člunech povežeme i kořist?”.

“Necháme ji tady. Kdyby se něco nepovedlo, aby neskončila na dně”.

“Mám nějaký kotvičky na lana”, navrhl

Yasper.

“Dobře. Yasper nahodí lana a potom tam vlítнем”, řekl vůdce, “Po dvojicích. Nejdřív já a Bolbuch”.

“V podstatě největší vořech jsou ti krollové”, řekl Bolbuch, “Jsou tři a potom Vladach. To je náš hlavní a překerní problém”.

“Hlídají vždycky dva”, připomněl Ramar, “Jeden vpředu, druhý na zádi. Střídají se postupně. Taky jsou jenom tři, že jo...”.

“A Vladach?”, zeptal se Zemikosa.

“Vladach bude chrápat. Proto tam vlítнем za kuropění”.

“Bolbuchu”, obrátil se na trpaslíka vůdce, “Nejdřív rubneme toho jednoho a potom se přemístíme, jo?”.

“Jo”.

“Další dvojice bude Zemikosa s Ramarem.

Půjdete nám ihned pomoci”.

“Hm...”.

“Co zbytek?”.

“Budete držet čluny, abysme vo ně v žádným případě nepřišli. Bez člunů by nebyla ani kořist”.

“Neměli bysme spíš odrazit a pálit z vody?”.

“Možná jo. Jo...”.

“Ujednáno”.

Vůdce rozdělil hlídky a popřál všem klidné spaní. Bylo třeba načerpat sil na ráno. Menhorial Blathel s Wulfgaardem Koženým zneviditelnili část družiny. Moře šumělo a nebýt toho deště, mohla to být příjemná noc. Ale nebyla. Bylo málo těch, kteří neměli pocit, že jim v botách rostou houby.

Útok

Nurnští obepluli Rujnou oliheň, loď trčela z ranní mlhy jako bleďý mlčenlivý přízrak. V ráhnovi se houpala lana a lanové kování vydávalo monotónní klapavý zvuk. Nurnští skrze Ramara znali postavení obou krollich hlídek. Ten na zádi, kterého měli Nurnští v merku jako prvního, dřepěl na sudu s něčím a tupe pozoroval klimbající se volné lano. Šlo nesporně o Chábrda. Ten na přídí vsedě podřimoval. Muž ve strážním koši spal a tu a tam hlasitě zachrápl. Krakatec se Záborcem dřepěli v poutech přivázání ke stěžni a byli už vzhůru. Jejich spánek musel být za poslední dny nevalný, protože připomínali oživlé mrtvolky. Konkrétně Záborec vypadal jako samo zosobnění smrti. Měl tmavé kruhy pod očima a co chvíli se nezdravě rozkašlal. Čluny Nurnských opatrně přirazily k Olihni a druzi udržovali distanc pádly. Vlastně to pádla sama opírala se do boku Rujné olihně, nurnští druzi byli do jednoho neviditelní.

První kotvičku musel o bort zaháknout Yasper, kdo by to mohl být jiný. Lano se divoce rozkomiňalo, jak se po něm neviditelný zámečník jal šplhat vzhůru. Chvilí poté už dolů spadla další lana. Soudě z jejich tenze se dalo předpokládat, že Bolbuch a Gerllod jsou už na cestě. Lehké chřestění zbroje tomu přesvědčení dávalo za pravdu. Lana se rozkomiňala znovu, potom jejich pohyb znovu ustal. To se už na palubu vysápali Zemikosa s Ramarem.

“Hlavně rychle, ať mi nevystydnou vejce...”, špitl známý hlas.

Kurechova vejce dlela na břehu na vrchu nůše zabalená do ovčí houně. Celou noc je alchymista zahříval vlastním tělem.

“Odrazit!”, zazněl příkaz v jednom ze člunů.

“Odrazit!”, ozval se druhý.

Pádla jednotným pohybem šťouchla do boku Olihně a čluny se odlepily. Byl to zvláštní, jak pádla sama tančí a zabírají a čluny bez posádek se houpou ve vlnách a plují na hranici dostřelové vzdálenosti.

Potom se ozvaly údery, jak Nurnští zlikvidovali nic netušícího krola. Stihl ale ve smrtelné agonii zachřčet, čímž probral k aktivitě nejen kolohnáta na přídí, ale i muže ve strážním koši, který dva tři údery srdce poté začal bít na poplach. Nunští, teď už viditelní, dusali po palubě.

Ve vzduchu se objevila sprška šípů, která námořníka v koši přibila ke stěžni. S posledním výdechem tence řihl a znehybněl ve vzpřímené poloze. Už neviděl, že na člunech na moři se zmotnily

postavy nějakých mužů se stělnými zbraněmi v rukou. Střelci vypálili další salvu, tentokrát směrem k běžícímu kolohnátovi, který se za bojového řevu rychle pohyboval z přední paluby ke středu lodi. Snad proto jej část šípů minula. Střet s Nurnskými bijci byl ale drtivý, kroll neměl naději. Nepomohla mu ani skutečnost, že z podpalubí vyběhl sám Vladach Krvavý s posledním ze svých souvěrců. Došlo k poslednímu boji. Ten boj Vladach Krvavý nemohl vyhrát. Nurnští věděli, že pokud Vladacha zabijí, jejich kořist už nikdo a nic neohroží. A tak se staké stalo.

Když Vladachovo tělo spolu s jeho mrtvými kumpány svrhávali přes palubu Rujné olihně na poslední cestu, námořníci, kteří během plavby několikrát změnili strany, přicházeli a utvrzovali vůdce Nurnských o své loajalitě a bezvýhradné podřízenosti. Odněkud se objevil se i Hlavatka, poklekl před Nurnskými a poděkoval za vysvobození. Nešlo si nevšimnout, že spoutaný Krakatec po svém bratru ve zbrani šlehl nenávistným pohledem. Když Nurnští propustili na svobodu i Záborec a kormidelníka Krakatce, kormidelník počastoval pana Hlavatku nějakou nevybíravou nadávkou. Záborec si mnul zápěstí a zahrnul Nurnské bezbřehými díky. Potom se zeptal na kořist.

“Slabota, šéfe”, odvětil Bolbuch, “Pár slitků špinavého zlata”.

Nurnští se už předem dohodli, že přiznají jenom to, co se jim nevejde do osobních zavazadel. Hlavatka se zatvářil velmi rozpačitě a kormidelník Krakatec neskryval tichý hněv. Záborec během chvíle zestárl o několik let.

Potom Gerllod Moskyt vybral muže, kteří doplují pro náklad ponechaný na pobřeží. Byl mezi nimi pochopitelně Zoltar Zemikosa. Když čluny vypluly, stál na přídí jednoho z nich, sledoval pobřeží a komandoval pádlaře.

“Tam! Tam! Víc vpravo, chlapi! Říkám víc vpravo!”.

Nurnští si zabrali kajuty a vyklidili nepořádek, který se v nich nasťrádal. Místa tu najednou bylo habaděj. Zoltar si zabral vlastní kajutu a přejmenoval ji na Hnízdo. Stala se jeho hnízdem, jako hnízdo brzy také vypadala. Alchymista posbíral po lodi volně pokrývky a zachumlal je ve veliký smotek. Hnízdo. Do hnízda uložil vejce.

“Tady budete jako v bavlnce, vejce moje!”, pohládl Zoltar láskyplně kropenaté skořápky, “Pěkně v teploučku, pěkně v smrádečku jako v hrádečku...”.

Znovudosazený kapitán Hlavatka se souhlasem vůdce Nurnských odpoledne vydal příkaz k vyplutí a Rujná oliheň se vydala na zpáteční plavbu. Na plavbu do Ravy. Gerllod Moskyt se začal duševně připravovat na řízení s kapitánem Slamicchem Gondou.

Král Vajcin

Teprve když Tichý ostrov definitivně zmizel z dohledu a Rujná oliheň se pod plnými plachtami kolébala na širém moři, Nurnští si pozvali Záborce, aby zjistili něco víc o tom Kurečaji Vrachtovi, případně tom Osirichovi, co byl nejspíš kodgickým králem. Ty informace už nebyly důležité a nemohly nic ovlivnit, ale nurnští druzi byli od přírody zvědaví. Přesto jim toho pan Záborec mnoho nesdělil, snad jen tolik, že jistý Vracht se stal šéfem kdysi velmi obávané kodgické gildy zvané Břítva. Právě od zdroje z této obchodní organizace, jak gildu vznosně nazýval, se mu dostalo informací ohledně Tichého ostrova a velkého bohatství ukrytého v armádních skladech.

“Který neexistuje”, připomněl Bolbuch.

“Baže...”, přitakal Záborec.

“Našli jsme u Vrachta nějakou břítvu vykládanou perleti. Skvostnou práci”, řekl dobrosrdečný Menhorian Blathel.

“Řekl bych, že půjde o odznak jeho postavení v hlavě organizace”, odvětil Záborec, “Musil mít v zámyslu někomu se prokázat”.

“Našli jsme taky zminky o nějakým Osirichovi”, dodal Wulfgaard, “Asi se s tou osobou nějak znali”.

Pan Záborec to jméno dobře znal.

“Myslím, že jsem vám to už dříve říkal”, zaskuhral stařec, “Osirich Girumský byl kodgický král”.

Pan Záborec ozřejmil, že Osirich Girumský vládl Kodgicku od roku 1049, kdy svrhl vládu Korima Kodgického, do roku 1061, kdy byl sám svržen. Byl svržen předákem girumské odnože organizace jménem Břítva, jistým Krutěchem, který uchvátil moc a stal se králem známým jako Krutěch Ostrý.

“Co se stalo s tím Osirichem Girumským?”, položil jasnou otázku Gerllod Moskyt.

“Co by s ním bylo? Skončil v Korimě. Tam, odkud předtím uprchl Krutěch Ostrý. Skončil na stejném místě jako mnoho jiných, ostatně dopadl stejně jako samotný král Korim”.

“Počkejte”, zamyslel se Menhorian, “Ale když Břítva odstranila Osiricha, proč Břítva toho samého Osiricha hledala?”.

Záborec upozornil Nurnské na několik zásadních věcí. Tedy především, že Krutěch byl předákem pouze té girumské odnože, která byla v té době ovšem nejsilnější částí Břítvy. Důležité ale je, že Krutěch Ostrý po uchopení moci samozřejmě začal považovat Břítvu a její potenciál za bytostně ohrožující jeho vládu. Proto, znalý jejího zázemí a záběru činnosti, nastolil persekuci členů zmíněné organizace. Docílit jejího úplného zničení se mu však, jak je vidět, nepodařilo. Jisté je, že Břítva už nezažívala dny své slávy, ale snažila se o kontakt, možná i osvobození Osiricha Girumského z kobek Korimy. Nurnští se na sebe dívali částečně nechápavě.

“A pro pochopení je tu věc nejzásadnější,

pánové”, upozornil stařík, “Uvědomte si, že hovoříme o Kodgicku, kolébce organizovaného zločinu. Tedy kolébce obchodu s towarem rozličným, jestli mě chápete”.

Gerllod Moskyt se zle zamračil.

“A ještě jedna věc”, řekl Záborec, “Ta břítva, co jste o ní mluvili, ta skvostná insignie, tak tu mi předejte”.

“A to jako proč?”, houkl na drzého dědka Bolbuch.

“Je to součást kořisti. Bude předmětem vyrovnaní”.

Wulfgaard se nechápavě podíval na Menhoriana. Bolbuch zajel rukou k jilci příruční zbraně.

“Nevidím v tom potíž, pane”, odvětil Gerllod Moskyt, “A teď nás, prosím, omluvte”.

Jeho druzi po něm nechápavě civěli. Když Záborec odešel, Gerllod pokrčil rameny.

“Nezabejvejte se tím. Ono se to beztak vyřeší takřkajíc samo, víme? Záborec je vlastně mrtvej muž”.

Dobře věděl, o čem mluví. Zdaleka ne všichni ale chápali, co má na mysli. Ale byl to vůdce, o tom nebylo sporu.

V noci se Nurnští druzi slezli v kajutě, otevřeli soudek rumu a opili se jako zvířata. Nebylo divu, po všech těch dnech napětí a nervů z nich všechno spadlo jako mávnutím kouzelného proutku. A přišel i král.

“Pánové a dámy!”, zaduněl holí o podlahu kouzelník Wulfgaard a tvářil se obřadně, “Přichází král...”.

Otevřely se dveře a v nich stál Zoltar Zemikosa s úsměvem od ucha k uchu.

“Král Vajcin...”, zvolal Wulfgaard a znovu třásl holí, “Poklekněte a vzdejte mu hold...”.

Menhorian Blathel vyprskl smíchy.

Zoltar Zemikosa vkračel, na hlavě měl Osirichovu korunu, v ruce třámal žerď praporu, v druhé kameninový pohár.

“Přijměte pozdravení prostého poddaného lidu, vaše veličenstvo!”, poklekl Gerllod Moskyt.

“Ať žije král Vajcin!”, skandovali chlapi, “Ať žije král Vajcin!”.

Zoltar blahoskonně pokynul pravici: “Král Vajcin, král žen...”.

“Narážím sud!”, zařval Bolbuch, “Poháry ke mně!”.

Nurnští nechali Vajcina Vajcinem a vrhli se k Bolbuchovi.

“A co já?”, ječel Zemikosa, “Jsem král! Král má dostat jako první!”.

“Začala noc ohňů!”, rozchechtal se Yasper, “A ty pomažeš do Korimy!”.

Byla to konečně zase jednou bujará veselice. Na závěr ale Zemikosa zvažněl.

“Pěkný to bylo”, řekl, “Ale budu už muset jít, chlapi”.

“Kam, u všech kolovpletenců?”, zeptal se

Ramar.

“K vajcim. Zahřát je. Aby nevystydl...”

Kdyby vystydl, zamřou. Kdyby zamřely, zpuklavcujou... A to nesměji. Mám ty vajce moc rád...”.

Rava

Vitr vál příznivý a stabilní, ale byl velmi mrazivý. Nurnští nebyli na snih a zamrzající vodu v dížích z podnebí na Tichém ostrově uvyklí, ale příroda je brzy přesvědčila, že zima zatím udeřila naplno. Vzhledem k tomu, že početní stav školené posádky byl bídný, museli se Nurnští přiučit něco z námořního řemesla a být kapitánovi k ruce, kde bylo třeba. Tedy kromě trpaslíka Bolbucha, který se netajil tím, že může a vše, co s ním souvisí, z hloubi duše nenávidí. Ten se na palubě ukazoval jenom při výdeji jídla, pokud se tedy nenašel někdo, kdo mu jeho nárokovaný příděl donesl do kajuty. Zoltar Zemikosa také přilís ruku ke společnému dílu nepřikládal. Stáral se o vejce a věnoval jim takřka mateřskou péči a veškerý čas. Musel udržovat oheň v kamínkách, aby kajuta s hnízdem nevychladla. Spal přerušovaně, často se budil, aby přiložil do kamen a zkontroloval vejce. Po devíti dnech Rujná oliheň dorazila nadohled Ravy. Gerllod Moskyt si svolal Nurnské do kajuty.

“Jsem tu jenom na skok”, řekl omluvně Zemikosa, “Musím připravit vajce na transport”.

Gerllod Moskyt vysvětlil, že Nurnští musí mít na paměti, za jakých okolností Hlavatka získal Rujnou oliheň a co jsou vlastně ti lidé nahoře na palubě zač. Pověřil Bolbucha, aby zakázal komukoli opustit loď a v žádném případě nedovolil, aby kdokoli vešel do konfliktu s přistavními úředníky či vojáky. Právě, že vystoupí z lodi sám a navštíví kapitána Slamicha Gonda.

“Co je zač ten Slamich Gonda?”, zeptal se Horác Lipový, “Navíc mám za to, že naším kapitánem je pan Hlavatka”.

“Pan Hlavatka je především zločinec, Horáci”, odsekl vůdce Nurnských, “A Gonda je kapitán gwendarronský armády, co jsem s ním uzavřel dohodu u Zamoře”.

“Jakou dohodu?”.

“Prostě dohodu”, řekl Zoltar Zemikosa, “Dohodu, která nám dost možná zachránila životy”.

Nikdo nic nenamítal. Moskyt byl konečkonců vůdce družiny a na určování taktu měl nárok.

* * *

Ihned po přistání v ravském obchodním přístavu Gerllod Moskyt opustil loď a Bolbuch přikázal mužům držet Záborce a Hlavatkovy muže pod dohledem. Hlavatka spoléhá na Záborce a Záborec se velice hlasitě dožadoval respektu a poslušnosti. Ale trpaslík Bolbuch zůstal neoblomný.

Gerllod Moskyt se zatím ve městě poptal na sídlo místní vojenské posádky GKA a brzy nato už

žádal o přijetí u pana kapitána Slamicha Gondy. Ohlásil se jako kapitán Gerllod Moskyt, posádka Agerr, což mu sice na bráně málokdo uvěřil, ale když se ta veskrze podivná informace dostala k uším Slamicha Gondy, byl Moskyt okamžitě přijat.

Oba muži se přivítali jako staří přátelé.

Bylo znát, že Gerllodovi spadl kámen ze srdce a Gondovi ještě víc. Oba vsadili na správnou kartu a byli nadmíru spokojeni. Gerllod přijal nabízenou židli i pohár horké medoviny ovoněné hřebíčkem a začal vyprávět. Slamich Gonda pokyvoval hlavou, občas si něco poznamenal. Kodgické události jej ale mnoho nezajímaly. Zajímal ho především Záborec a jeho kumpáni.

“Tak půjdeme si pro ně?”.

“Jistě...”.

Dle ústní dohody měli být zločinci vydáni přímo do rukou ravského kapitána. Kapitán měl celou věc úředně nahlásit svým nadřízeným v Nurnu a zmínit zásadní úlohu kapitána Moskyta v této věci. Kapitán Moskyt měl spolupracovat na Záborecově usvědčení z organizovaného zločinu. Kapitán Gonda tedy vyhlásil pohotovost a na dvoře osobně vybral oddíl zkušených mužů. S takto sestaveným oddílem vyrazili ova kapitáni napříč městem k obchodnímu přístavu.

* * *

Cestou se ale Gerllodu Moskytovi naskytl zvláštní pohled. Proti nim zasněženou hlavní ulicí táhl rozvášněný vojenský oddíl ve volné formaci, ženoucí uprostřed skupinu zajatců. Lidé na ulici ustupovali z cesty, čumilové vyhlíželi z oken. Slamich Gonda zarazil muže rázující v jeho patách. Gerllod Moskyt zbledl. Všiml si tváře, kterou dobře znal. Byl to Wulfgaard. Tekla mu krev z prasklého rtu a hlasitě nadával. Měl spoutané ruce za zády. Jeden z vojáků ho praštil plochou stranou meče přes lýtko. Potom si Gerllod všiml dalších známých tváří. Trpaslík Bolbuch měl nešťastně nic neříkající a zároveň strach nahánějící výraz mukla. Kráčel vedle Záborce, který naopak vyhlížel velice vyděšeně. Vyděšený byl i kapitán Hlavatka, naopak kormidelník Krakatec hlasitě vykřikoval, že je nevinný. Yasper, řečený Zámečník, určitě nevypadal, že by současná situace proň byla něčím novým. Snažil se neupoutat na sebe pozorností a šel. Prostě šel. Ale bylo vidět, jak mu očka jen hrají, jak usilovně přemýšlí a hledá skulinku, příležitost.

“Kam nás to vedou?”, halekal Horác Lipový, “Kam nás to vedete, smím-li se ptát?”.

“Zavři zobák!”, okřikl jej Zoltar Zemikosa.

Alchymista kráčel s hlavou vzpřímenou a hnízdl mu ve tváři lehce ztvrdlý úsměv. Bylo vidět, že kdyby se někdo šprajcnul, určitě se přidá. A pro ránu by nešel daleko. Muži byli seřazení do dvojic. Mezi námořníky kráčel i Menhorian Blathel. Vypadal nešťastně. Gerllod si uvědomil, že nikde nevidí Ramara. Ani tu jeho sojku.

“Kapitáne!”, zahlaholil voják, co šel včele

průvodu, když poznal Slamicha Gonda, “Kapitáne! Pane! Máme Oliheň, Rujnou oliheň máme!”.

“Přebírám přímé velení nad transportem”, vydal Gonda rozkaz.

Jeho podřízený se zatvářil uraženě, ale odvětil suché: “Ano, pane...”.

“Zatklí jste i moje muže, Slamichu”, zaštkal Gerllod.

Slamich Gonda kývl na srozuměnou.

“Roztřídíme je v pevnosti”.

“Gerllode! Gerllode!”, zvolal Wulfgaard, když si přes oteklé oči všiml svého vůdce, “Dostali nás, Gerllode”.

Menhorian vyslal k Moskytovi němý prosebný pohled.

“A mají vejce!”, zahřímá Zoltar, “Moje vejce mají...”.

Potom dostal štulec do žeber a zmlkl.

Hnali je jako stádo sviní do ravského vojenského opevnění. Teprve tam si Gerllod Moskyt nechal vytrdit svoje muže a zbavit je pout. To už byli odděleni od těch ostatních.

“Kdybysme se bránili, dopadlo by to jinak”, promnul si zápeští bijec Bolbuch, “Ale my se raději nebránili”.

“Já se teda bránil”, ohradil se Wulfgaard.

“A koukni, jaks dopad”, ukázal na jeho barvíci se obličej Yasper, “Když tě lapají, je lepší se nechat. Obzvlášť když Ramar bez povšimnutí vzal kramle”.

“Kde je vlastně Ramar?”, zeptal se vůdce.

Nikdo nevěděl. Náhle kde se vzala, tu se vzala, na rameno mu dosedla sojka a d’obla ho jemně do ucha.

“Aha...”.

“Já se náhodou taky bránil”, přiznal se nesmlouvavě Zemikosa, “Bránil jsem hnízdo. Museli se ke mně prolámat skrzeva zalígrovaný dvěře. A i potom jsem se bránil, víme? Něco mi dávalo neuvěřitelnou sílu...”.

“Víme...”.

“Tak chlapi”, řekl Gerllod Moskyt, když sojka zase roztáhla křídla, “Odskočím se ještě rozloučit se Slamichem Gondou, a potom alou domů”.

“Takže to už definitivně skončilo?”, oddechl si Yasper.

“Jo, skončilo”, odvětil Moskyt, “Skončilo to, chlapi. Skončilo”.

“A co bude s nima?”, pokývl Bolbuch hlavou směrem, kterým předtím odvedli torzo Záborcových lidí.

“S nima? S nima už to půjde tak nějak mimo nás. Už to bude víceméně věc úřadů”.

“Myslíte, že je pověsejí?”, ozval se Menhorian Blathel.

“Těžko fict. To záleží na obvinění, který proti nim vznesou”.

“Já myslím, že je pověsejí”, řekl Yasper.

“Nebo pošlou do kamenolomu kámen lámat”, děl Bolbuch.

“Nebo je osvobodějí”, pokrčil rameny Wulfgaard, “Znáte tyhle soudy. Je to tam jak na houpačce. Jednou nahófe a jednou dóle. A navopak...”.

“Nic, chlapi”, uzavřel dohady Zemikosa, “Tady už nás nic nečeká. Mažeme na loď vzít si své věci... Mám strach, aby mi nezastýdly...”.

“Věci?”.

“Vejce přece...”.

Krten, po matce...

Cesta do Liscannoru proběhla bez dalších zvratů a Nurnští dokonce jeli na koních. Většinu koní, které tak kvapně opustili té bouřlivé noci v Turmegu na dvorku domu U houslí, se jim nakonec podařilo získat zpět. Stačilo jenom trochu vyhrožování a soustředěného nátlaku na handlíře, kterému obyvatelé domu hladu řičící zvířata levně odprodali. Hodně se v té věci angažoval Zoltar Zemikosa, který se za tu dobu s Nurnskými stal obratným vyjednávačem, co ovládal nepřeborné množství rozličných vyjednávacích taktik. Pokrývaly celou škálu postupů, jež alchymista dokázal vhodně kombinovat.

Liscannor byl zapadáný sněhem a bělostný vzhled dělal milovanou visku velice malebnou. Navečer v hostinci U hrocha proběhlo dělení kořisti následované dražbou. Ve zmíněné dražbě se Zoltaru Zemikosovi podařilo vykoupit tři Kurechova vejce a byl šťastný jako malý kluk. Ani si nepřipouštěl, že by se dostala do držení někoho jiného. Byl pro jejich získání ochoten učinit takřka cokoliv, což nevypluovalo užití celé škály vyjednávacích postupů. Alchymista je něžně uložil do batohu a pyšně si je odnesl domů. Byl tak soustředěný, že se ani nerozloučil.

* * *

Gerllod Moskyt byl jednoho dne na základě listu od kapitána Slamicha Gondy předvolán do pevnosti Agerr podat vysvětlení a uvést doklady o tak řečeném Záborcově plánu. Gerllod na tuto událost netrpělivě čekal a byl jako na trní. Když byl tedy vyzván, odjel do Nurnu splnit svoji povinnost a obšírně vyložil vše, co s případem souviselo či mohlo souviset. Pochopitelně zatajil pouze informace, jež by Nurnské mohly postavit do nepřívětivého světla, ale těch bylo veskrze málo. Asi o měsíc později se stal jedním z hlavních svědků obžaloby vedené u Nurnského soudního dvora vůči třem obžalovaným ze zločinného spolčení a celé řádky dalších zločinů spáchaných na území koruny. Na obžalovaných Záborci, Hlavatkovi a Krakatci bylo znát, že dosavadní věznění jim srazilo hřebínek. Gerllod je ale nelitoval a vypovídal, nač byl tázan, a parádní uniforma Gwendarronské královské armády dávala jeho slovům patřičnou váhu. Po několika stáních soudce uznal všechny tři obviněné vinnými a odsoudil je k odstrašujícím trestům. Krakatec byl za zločinné spolčení a krádež lodi odsouzen k třem stům šedesáti dnům těžkého žaláře a nucených prací v kamenolomu poblíž Nurnu. Hlavatka byl za zločinné spolčení,

krádež lodi a loupežnou vraždu odsouzen k pěti letům těžkého žaláře a nucených prací v naglinských dolech. Záborec, strůjce plánu, byl za zločinné spolčení a organizování masové vraždy několika desítek civilních i necivilních osob odsouzen k trestu nejvyššímu, tedy trestu smrti. Přišli mu i krvavý incident, jenž se odehrál v turmegském hostinci U plavců. Trest smrti měl být vykonán oběšením na náměstí Uzdrvených do třiceti dnů od vynesení rozsudku. A rozsudek byl ve stanoveném termínu skutečně vykonán. O tomto byl Gerllod Moskyt zpraven listem od Slamicha Gondy, jenž mu ještě jednou vřele poděkoval. Exekuci na náměstí Uzdrvených se definitivně uzavřel Záborcův plán. Ramar a Gerllod byli v Agerrské pevnosti za zásadní podíl na odhalení Záborcovy skupiny oceněni vyznamenáním. Ale stala se ještě jedna věc. Zoltar Zemikosa vyseděl vejce.

“Je to tady! Už je to tady!”, křičel od svého nevzhledného domku na celou vesnici a jeho křik se rozléhal a tříštil údolím, “Už je to tady!”.

Netrvalo dlouho a před alchymistovou chatrčí se začali srocovat zvědavci. Zoltar Zemikosa je řadil do fronty. Jeho domek byl věru malý, byl to jeden z nejstarších domků v obci, a nebylo tedy možné vpustit dovnitř všechny naráz.

“Nešahat, jen koukat! Držet lajnu a pomalu postupovat, je vás tu hodně”, vysvětloval šťastně Zoltar a dělal přitom thraná gesta, “A hlavně nevětrat, zavírat dvěře. Na každého se dostane... na každého se dostane...”.

“A co teda uvidíme?”, zeptal se opatrně Bolbuch, který to nechtěl dávat příliš najevo, ale zvědavostí byl napnutý jako tětíva.

“Puklavce”, řekl Zoltar, “Dva jsou puklavce...”.

“Puklavce?”.

“Jo, puklavce. Ale stala se taková věc, že to třetí vejce...”.

“To třetí vejce co?”.

“Puknulo... To třetí vejce puknulo... Prostě puknulo to vejce...”.

“A zasmrdělo?”.

“Ne...”, usmál se Zemikosa, “Narodilo se. To vejce se normálně narodilo. Taková věc se stala. Záznak. Takový růžový holátek se z toho vejce narodilo...”.

“Můžeme se teda jít podívat?”.

“Běžte se podívat, lidi, běžte. Jenom klidně běžte...”.

Někdo vzal za kliku, otevřel opatrně dveře a vstoupil. Zvnitřku se ozval hladový pískot.

“O ptáka se ale musíš pořádně starat”, řekl zadumaně Ramar, “Zvlášť když je to ještě pískle. A krmit ho musíš a zahřívát...”.

“Budu, budu”, sliboval Zoltar, “Všechno všecičko dělat budu, slibuju”.

“A dát mu jméno musíš, abys k němu přilnul. A von zase k tobě...”.

“Jméno už má”, usmál se alchymista,

“Jmenuje se Krten. Po matce”.

“Tvoje matka se jmenovala Krten?”.

“Jo. Krtena. Moje máma se jmenovala Krtena... Mojí mámu jsem měl rád... Proto jsem mu dal jméno Krten... Chápete, lidi? Krten...”.

“Po matce...”.

“Přesně tak...”, zjhl Zoltar Zemikosa, “Po matce, lidi... Krten, po matce...”.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*